

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

2 april 1999

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1321
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	1322
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1337
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1338
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	1341
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1348
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1351
Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid	1365
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	1365
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1366
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1371
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1380
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1381

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1384
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1384
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1384

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	1386
----------------	------

Op 28 september 1998 is de heer Luc Van den Bossche opgevolgd als minister vice-president door de heer Steve Stevaert, en als Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken door de heer Eddy Baldewijns.

De heer Eddy Baldewijns werd als Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening opgevolgd door de heer Steve Stevaert.

Vragen en antwoorden werden opgenomen onder de naam van de minister die bevoegd was op de datum van de vraag.

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 63
van 9 februari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK**

Nexus Instituut – Subsidiëring

Met het Nexus Instituut (Instituut voor Internationale Cultuurbevordering in Tilburg) is er in het Nederlandse taalgebied een internationaal georiënteerd instituut waar over vakgrenzen heen ideeën worden uitgewisseld en contact met internationale intellectuelen wordt bevorderd. Dit door middel van lezingen, symposia, conferenties en de uitgave van het tijdschrift Nexus. Het Nexus Instituut is erin geslaagd om de internationale top van de westerse samenleving aan zijn activiteiten te binden: onder andere Richard von Weizsäcker, Erasmus-prijswinnaars Peter Sellars en Leszek Kolakowski, Györgi Konrád, ...

Het bovenvernoemde Nexus-tijdschrift krijgt vanuit de Vlaamse Gemeenschap een subsidie uitgekeerd.

1. Is er, in navolging van de Nederlandse regering, voorzien in een financiële tegemoetkoming voor de ondersteuning van het Nexus Instituut ?
2. Is er reeds om samenwerking (met financiële inbreng) verzocht ? Zo ja, welke houding werd aangenomen en welke subsidietoezegging werd eventueel gedaan ?

Antwoord

Met betrekking tot het verstrekken van een financiële tegemoetkoming vanuit Vlaanderen aan het Nexus Instituut kunnen volgende elementen worden aangebracht.

1. Vanuit de Vlaamse overheid is er geen financiële tegemoetkoming voor de ondersteuning van het Nexus Instituut als dusdanig. Wel is het Nexus-tijdschrift door de Vlaamse minister bevoegd voor Cultuur erkend als artistiek-cultureel tijdschrift met A-status.

Als gevolg hiervan krijgt het Nexus tijdschrift voor de periode 1998-2000 een subsidie uitgekeerd van jaarlijks 800.000 frank.

2. Vanuit het Nexus Instituut werd bij mijn weten (nog) niet om samenwerking (met financiële inbreng) verzocht.

**Vraag nr. 64
van 12 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

*Promotion de la Francophonie – Subsidiëring
Franse Gemeenschap*

De "Association pour la Promotion de la Francophonie en Flandre" geeft een magazine uit op Internet en een tijdschrift getiteld "Nouvelles de Flandre". Deze VZW ontving in 1998 een dotatie van 120.000 frank van de Franse Gemeenschap en ook in 1999 zou in een gelijkaardig bedrag zijn voorzien.

Teneinde de uitspraak van het Arbitragehof inzake die subsidies te omzeilen, werd de zetel van de VZW in Brussel gevestigd. Het secretariaat bevindt zich evenwel in De Haan.

Dit betekent dus dat alle juridische stappen die in het verleden werden genomen, geen aarde aan de dijk hebben gebracht.

Welke besluiten heeft de Vlaamse regering hieruit getrokken ?

Antwoord

De Vlaamse regering heeft de voorbije jaren vernietigingsberoepen ingesteld tegen de verschillende decreten van de Franse Gemeenschap waarin de uitgavenbegroting werd vastgesteld, voorzover die decreten subsidies bevatten aan Franstalige verenigingen die in het Nederlandse taalgebied activiteiten ontwikkelen die een inbreuk vormen op het territorialiteitsbeginsel.

Deze beroepen resulteerden in twee arresten van het Arbitragehof van 3 oktober 1996 en 10 maart

1998. In het eerste arrest werd het niet-gesplitst krediet van 10,5 miljoen frank van programma 3, organisatieafdeling 61, sector "Cultuur en communicatie", zoals opgenomen in het decreet van 22 december 1994 tot vaststelling van de uitgavenbegroting 1995, vernietigd wegens een schending van de artikelen 127, § 2 en 175, tweede lid van de Grondwet.

Het tweede arrest vernietigde de begrotingspost "Toelagen toegekend in het raam van de informatie over, de bevordering en de uitstraling van de Franse taal, de Franse cultuur, de Franse Gemeenschap, de democratie en de rechten van de mens" van het decreet van 20 december 1996, dat het decreet van 25 juli 1996 tot vaststelling van de uitgavenbegroting 1997 wijzigt.

Het Hof motiveerde zijn beslissing als volgt :

- "– noch de Grondwet, noch de wetten tot hervorming der instellingen wijzen de Vlaamse, de Franse en de Duitstalige Gemeenschap aan als beschermers van respectievelijk de Nederlandstaligen, de Franstaligen en de Duitstaligen in de ééntalige gebieden van België waarvan de taal niet de hunne is. Zij machtigen hen in die taalgebieden niet om op eenzijdige wijze in die aan gelegenheid op te treden ;
- de gemeenschappen vermogen in het kader van hun bevoegdheid inzake culturele aangelegenheden alle initiatieven te nemen ter bevordering van de cultuur en ter verwezenlijking van eenieders recht op culturele ontplooiing bepaald in artikel 23, derde lid, 5° van de Grondwet. Hierbij moeten zij evenwel de exclusieve territoriale bevoegdheidsverdeling in acht nemen die de Grondwet, in België, in culturele aangelegenheden vaststelt ; ..."

Momenteel is voor het Arbitragehof een annulatieberoep hangende dat werd ingesteld door de Vlaamse regering tegen het decreet van 24 juli 1997 houdende de eerste aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Franse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1997, vermits dit decreet tot doel heeft een niet-gesplitst krediet van 12,5 miljoen frank in de begroting op te nemen om de identieke redenen en onder de identieke bevoordingen als in het (deels) vernietigde decreet van 20 december 1996.

Dit alles om nogmaals te illustreren dat de Vlaamse regering alle juridische middelen uitput om onwettige beslissingen die door de Franse Gemeen-

schap worden goedgekeurd, te bestrijden. Hiermee wordt ook aangetoond dat de in het verleden genomen juridische stappen wel degelijk zinvol waren, vermits het Arbitragehof de aangevochten bepalingen steeds heeft vernietigd.

In de vraag verwijst de Vlaamse volksvertegenwoordiger expliciet naar een VZW die in 1998 een dotatie van 120.000 frank heeft ontvangen. Ik heb inderdaad vastgesteld dat in het decreet van de Franse Gemeenschap van 3 november 1997 houdende de algemene uitgavenbegroting van de Franse Gemeenschap voor 1998 – dat pas werd gepubliceerd op 23 september 1998 – opnieuw een niet-gesplitst krediet van 12,5 miljoen frank werd opgenomen als "Toelagen toegekend in het kader van de informatie, de bevordering, de luister van de Franse taal en cultuur en van de Franse Gemeenschap, en voor de bevordering van de democratie en de rechten van de mens". De Vlaamse regering heeft beslist ook tegen deze bepaling een beroep tot vernietiging in te stellen.

Het feit dat de VZW haar zetel in Brussel heeft, is niet relevant.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
ORDENING

Vraag nr. 117
van 8 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Jachthavenproject St.-Amands – Bezwaren

De natuurvereniging De Wielewaal heeft recentelijk een aantal bezwaren geuit tegen de aanleg van een jachthaven aan de Schelde in Sint-Amands.

De bouw zou indruisen tegen twee Europese richtlijnen (onder meer de Habitatrichtlijn) en tegen het gewestplan, vermits een deel van de geplande haven in natuurgebied komt te liggen. Tevens zou het beschermde dorpsgezicht van Sint-Amands worden aangetast.

Welk standpunt heeft de Vlaamse regering terzake ingenomen ?

Aanvullend antwoord

Op het traject Hingene-Gent zijn er op de Zeeschelde weinig faciliteiten voor watertoerisme voorhanden, terwijl de vraag groot is. Sint-Amands scoort daarbij hoog wat mogelijkheden betreft, en ligt bovendien op de grensoverschrijdende toerwaartroute van de provincies Antwerpen en Noord-Brabant (Nederland).

Onder "jachthaven Sint-Amands" is in het huidige voorontwerp niet meer te verstaan dan een langgerekte vlotsteiger met een lengte van 580 m, op zijn plaats gehouden door stalen buispalen en met de wal verbonden door middel van twee stalen toegangsbruggen, circa 40 m lang, vanwege de tijwerking.

De thans door de administratie opgemaakte schets is een eerste oefening, die moet worden getoetst aan de vele andere functies van de Zeeschelde en aanhorigheden.

Zo is verder onderzoek nodig naar de impact op onder meer :

- de waterbeheersing ;
- de nautische eisen gesteld door de vaarweg ;
- de nabijheid van natuurgebieden (inzonderheid de zeldzame zoetwaterschorren) ;
- de bescherming van de vogelrichtlijngebieden ;
- het beschermde dorpsgezicht Sint-Amands ;
- de noden van het veergebruik en de passagiersvaartuigen ;
- het watertoerisme.

Omtrent dit voorontwerp werd een nota bezorgd aan de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm), die aan de betrokken partijen de kans moet bieden voorbereidend denkwerk te verrichten. Nu die eerste aanzet werd gegeven, krijgen de betrokken administraties de opdracht in teamverband haalbare oplossingen te bestuderen.

Mijn administratie heeft de formele instructie gekregen een duurzaam en mooi project uit te werken dat alle randvoorwaarden maximaal invult.

(Vorig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 5 maart 1999, blz. 1128 – red.)

Vraag nr. 142
van 20 januari 1999
van de heer DIRK VAN MECHELEN

Grensovergang Putte (Kapellen) – Verkeersveiligheid

Ten gevolge van het afschaffen van de controle aan de grensovergang tussen België en Nederland in Putte in 1992 (Schengen-akkoord) en het daarmee gepaard gaande verdwijnen van het douanekantoor en de stoptekens, is het kruispunt van de N11 met de Grensstraat, de Puttestraat en de Antwerpsestraat (Nederland) niet meer veilig.

Op Belgisch grondgebied loopt er een fietspad langs de Ertbrandstraat tot aan het kruispunt. Op het grondgebied van Woensdrecht werd de Puttestraat eveneens heraangelegd en werden er fiets-suggestiestroken aangebracht. Beide fietspaden zijn niet met elkaar verbonden. Er zijn ook geen verkeerslichten geplaatst en geen zebrapaden aangebracht.

Na een veeleer moeilijke periode voor de handelaars aan de grens, wegens het wegvallen van de grenscontrole en het drastisch verminderen van het vrachtverkeer, wordt de grenszone in Putte door private investeringen in nieuwe horecavoorzieningen en shoppingfaciliteiten opnieuw erg attractief. Een grens behoudt blijkbaar een magische aantrekkingskracht op het publiek.

Vandaar de dringende noodzaak van infrastructuurele ingrepen.

1. Werden er reeds besprekingen met de Nederlandse autoriteiten gevoerd over de heraanleg van de grensovergang met het oog op het verbeteren van de verkeersveiligheid ?
2. Wordt het aanbrengen van waarschuwingslichten, bi-flashes of verkeerslichten overwogen ?
3. Werden er reeds besprekingen gevoerd met de gemeente Stabroek die het "douaneplein" heeft aangekocht en de heraanleg ervan voorbereidt, teneinde in gezamenlijk overleg de verkeersveiligheid te verbeteren ?
4. Wordt er op korte termijn een zebrapad aangelegd (ingeschilderd) op de Ertbrandstraat ter hoogte van de grensovergang, zodat voetgangers beschermd kunnen oversteken ?

Aanvullend antwoord

Tot nu toe werden nog geen besprekingen gevoerd met het oog op de heraanleg van de grensomgeving in Putte (Kapellen). Omdat de zijstraten die op de gewestweg N11 uitmonden betrekkelijk kalm zijn, is de huidige verkeerssituatie ook niet gevaarlijk. De bestaande infrastructuur is er zodanig dat er geen hoge snelheden mogelijk zijn.

Er werden dan ook geen initiatieven genomen om het kruispunt heraan te leggen of verkeerslichten, bi-flashes, te plaatsen. Deze laatste dienen te worden aangevraagd bij de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid en de kans dat daarop wordt ingegaan is klein, gezien de criteria die daarvoor thans worden gehanteerd.

Aan Nederlandse kant betreft het twee aanliggende fietsstroken tot juist voor het kruispunt. Aan Belgische kant liggen twee vrijliggende fietspaden. Het is de bedoeling de bestaande fietspaden met elkaar te verbinden door middel van een rode markering op de verharding. Deze werken worden in het voorjaar uitgevoerd.

(Vorig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 5 maart 1999, blz. 1145 – red.)

Vraag nr. 167
van 2 februari 1999
van de heer JOACHIM COENS

Oprit A17 Torhout – Stand van zaken

Op 10 november laatstleden stelde ik de minister reeds een vraag om uitleg over de stand van zaken m.b.t. de aanleg van de oprit A17 in Torhout (*Handelingen C27 van 10 november 1998, blz. 12 – red.*).

De minister antwoordde mij toen dat de aanleg van een rotonde ter hoogte van de kruising met de Keibergstraat door de auditcommissie werd goedgekeurd en dat de verbindingsweg aanvullend zou worden uitgerust met ventwegen. Dit ten behoeve van het landbouwverkeer en de fietsers die geen rechtstreekse toegang hebben tot de R34. De plannen hiervoor werden volgens de minister op dat moment uitgetekend. Ook zouden er, door de aanleg van de ventwegen, bijkomende onteigeningen moeten worden uitgevoerd.

Ik drong toen bij de minister aan om die onteigeningen snel door te voeren, zodat de aanbesteding nog tijdens deze zittingsperiode kan gebeuren.

Wat is de stand van zaken in dit dossier ? Hoever staat men met de onteigeningen ? Vindt de aanbesteding van de werken nog vóór de vakantieperiode plaats ?

Antwoord

Het nieuwe grondplan is getekend. Dit nieuwe plan omvat de aanpassingen gevraagd door de auditcommissie (aanleg van ventwegen).

Eveneens is het nieuwe onteigeningsplan opge maakt. Dit nieuwe onteigeningsplan omvat de bijkomende stroken die moeten worden onteigend ten behoeve van de ventwegen.

Dit onteigeningsplan wordt opgestuurd naar het Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen om de raming te vragen van de bijkomende onteigeningen. Daarna zal het ministerieel besluit worden genomen en de vastlegging van de onteigeningskredieten worden gedaan.

Dan pas kunnen de onteigeningsonderhandelingen starten om de bijkomende stroken te onteigenen. Deze onteigeningsonderhandelingen zullen echter niet zo vlot verlopen en de reeds gedane onteigeningen zullen moeten worden herzien.

De landbouwers zullen immers, overeenkomstig de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, geen rechtstreekse toegang meer mogen hebben tot de R34, die nu wordt gerangschikt onder de primaire wegen, categorie II. Ze zullen ook de weg niet meer mogen dwarsen om hun landerijen aan de andere kant van de weg te kunnen bereiken, maar moeten rondrijden langs de ventwegen en via de rotonde van de Keibergstraat of eventueel via een paar doorsteken.

Er kan nog worden gesteld dat er enkele gerechtelijke onteigeningen zullen plaatsvinden, wat uiteraard een bijkomende vertraging in de grondverwerving kan teweegbrengen. Een aanbesteding vóór de vakantieperiode is niet realistisch.

Er zal naar worden gestreefd om de werken aan te besteden tegen september-oktober 1999.

Vraag nr. 168
van 2 februari 1999
van de heer JOACHIM COENS

Headquarterzone Brugge – Stand van zaken

Reeds diverse jaren ijveren de Brugse regio en de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij West-Vlaanderen (GOM) voor de realisatie van een headquarterzone aan de Chartreuseweg in Sint-Michiels-Brugge.

De eerste aanvraag tot goedkeuring van een gewestplanwijziging dateert reeds van 10 december 1992. Ondertussen werden nieuwe aanvragen tot inherzieningstelling van het gewestplan Brugge-Oostkust m.b.t. het voorstel tot bestemming van een headquarterzone ingediend. Tot op heden echter zonder gevolg.

Voor de ontwikkeling van de Brugse regio is het nochtans van groot belang dat ernstige inspanningen worden geleverd om een belangrijke gekwalificeerde dienstensector aan te trekken. Deze sector is in Brugge op dit ogenblik nagenoeg volledig afwezig, in tegenstelling tot andere provinciale hoofdplaatsen. De realisatie van een headquarterzone zou bovendien de mogelijkheid bieden om meer en minder gekwalificeerde jobs in de Brugse regio aan te bieden.

Op 6 februari 1996 deelde de toenmalige minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening mij mee dat de nieuwe aanvragen voor gewestplanwijziging door de administratie werden onderzocht en getoetst aan de principes van de gewenste ruimtelijke structuur. De minister zou mij verder op de hoogte brengen, maar tot op heden werd hierover niets meer vernomen.

Wat is de huidige stand van zaken in dit dossier ?

Antwoord

Het voorstel van de GOM West-Vlaanderen voor de oprichting van een zogenaamde headquarterzone aan de Chartreuseweg in Brugge van 1992/1996 werd, zoals de toenmalige minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening eerder heeft meegedeeld, inderdaad getoetst aan de ruimtelijke principes van het ontwerp van Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Bij de gewestplanwijziging in 1996 werd op basis van die toetsing het voorstel niet in aanmerking genomen wegens strijdigheid met deze principes.

Thans voorgelegde opties voor gewestplanwijzigingen worden steeds getoetst aan het intussen goedgekeurde Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. In dit structuurplan heeft de Vlaamse regering haar ruimtelijk beleid voor de langere termijn vastgelegd.

Hierin worden kantoorvoorzieningen (waaronder headquaters) aangemerkt als activiteiten met een groot aantal arbeidsplaatsen per oppervlakte-eenheid en dus met een dicht ruimtegebruik. De oprichting ervan dient de bestaande stedelijke structuur te versterken. Dergelijke voorzieningen dienen in dat kader tevens zoveel als mogelijk te worden geconcentreerd op knooppunten van openbaar vervoer.

Aangezien de voorgestelde locatie in Brugge globaal zeker niet beantwoordt aan deze doelstelling, werd tot op heden geen wijziging van het gewestplan ingeleid.

Tijdens het afbakeningsproces van het regionaal stedelijk gebied Brugge, dat in de loop van 1999 zal worden opgestart, en in het lopende gemeentelijk structuurplanningsproces kan de behoefte aan en de ruimtelijke afweging van (regionale) bedrijventerreinen en kantoren verder worden onderzocht.

Vraag nr. 169 van 2 februari 1999 van de heer CARL DECALUWE

Kruispunt N512-N353 Spiere-Helkijn – Heraanleg

Een aantal weken geleden werd het verkeerspunt N512-N353 heraangelegd. De plannen die hiervoor werden opgemaakt door het Vlaams Gewest en de provincie West-Vlaanderen, werden blijkbaar niet volledig gevolgd.

1. In welke mate werd het plan niet gevolgd en wat was de reden hiervoor ?
2. Betekende dit een afwijking van de oorspronkelijke kostprijs ? Zo ja, met hoeveel ?
3. Wat was de kostprijs van de heraanleg van betrokken verkeerspunt ?

Antwoord

1. Door het Vlaams Gewest werd geen aanbestedingsplan opgemaakt. De bestaande plans zijn enkel ontwerptekeningen.

Ten opzichte van die plans werden de betonstraatstenen van de rijweg van de parking vervangen door asfalt. Kleinschalige materialen voor de rijweg geven aanleiding tot vervorming en geluidshinder voor de aangelanden.

2. Vermits er voor de aanpassing van dit kruispunt geen aanbesteding werd gehouden, werd er voorafgaandelijk geen gedetailleerde raming opgemaakt. De aanpassing werd uitgevoerd in het kader van een stockaanneming voor aanpassing van kruispunten en korte wegvakken.

De kostprijs van een KWS-verharding (koolwaterstof) op een steenslagfundering is goedkoper dan betonkeien op schraal beton. Men kan niet spreken van een afwijking ten opzichte van de oorspronkelijke kostprijs.

3. De kostprijs bedraagt 1.338.534 frank.

Vraag nr. 170
van 2 februari 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Fietsstroken – Criteria

De toegelaten snelheid in de bebouwde kom is 50 km/u. Dit is te snel voor gemengd verkeer. Het is evenwel niet steeds mogelijk bij de doortocht van een gewestweg in de dorpskom een fietspad te behouden. Doorgaans is een fietsstrook wel mogelijk. Die maakt de automobilist erop attent dat er nog zwakke weggebruikers zijn.

In provincies met veel fietsverkeer (bv. Antwerpen en Oost-Vlaanderen) worden zulke stroken ruimschoots aangewend. In Vlaams-Brabant dan weer niet.

Vandaar de volgende vragen.

Bestaan er verschillende normen terzake naargelang de provincie ?

Welke zijn deze normen ?

Antwoord

Uit de vraagstelling leid ik af dat het over fietssuggestiestroken gaat. Voor fietssuggestiestroken bestaan er geen normen, maar enkel richtlijnen, vervat in het vademecum "Verkeersvoorzieningen in Bebouwde Omgeving". Dit vademecum werd bezorgd aan alle vijf provinciale afdelingen van de administratie Wegen en Verkeer en werd begeleid met omzendbrief OW 98/2.

De ontwerpende ingenieurs in elk van deze vijf provinciale afdelingen houden rekening met alle

richtlijnen vervat in het vademecum. Weliswaar moet geval per geval worden bekeken of voor een bepaald project een fietssuggestiestrook aangewezen is of niet. De beslissing gebeurt na overleg tussen de ontwerpende ingenieur van de administratie en de vertegenwoordiger(s) van de gemeente.

Als **bijlage** gaat de passage over fietssuggestiestroken in het vademecum.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 171
van 2 februari 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Luchthaven Zaventem – Spoorverbindingen

In antwoord op een schriftelijke vraag over een HST-terminal (hogesnelheidstrein) in de luchthaven (vraag nr. 67 van 3 november 1998 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 18 december 1998, blz. 760) schrijft de minister :

"dat het Vlaams Gewest hoedanook vragende partij blijft voor rechtstreekse treinverbindingen vanuit oostelijke en noordelijke richting naar de luchthaven. Hierbij wordt voorrang gegeven aan een rechtstreekse treinverbinding vanuit oostelijke richting."

Dit betekent dat de luchthaven rechtstreeks wordt verbonden met Luik en Leuven, maar niet met Antwerpen.

Toch bestaat reeds de verbinding met Antwerpen vanaf Vilvoorde via de lijn 26bis en de bocht vertakking Keelbeek – vertakking Diegem-Oost. Deze bocht van 200 m bestaat uit enkelspoor en kan met beperkte middelen worden gemoderniseerd.

1. Waarom geeft het Vlaams Gewest geen voorrang aan een rechtstreekse verbinding van de luchthaven in noordelijke richting, Antwerpen dus ?
2. Waarom wordt de bestaande verbinding niet voorgesteld ?
3. Hoeveel bedragen de kosten van de voorgestelde modernisering ?

Antwoord

1. Verbinding in noordelijke richting

Het Vlaams Gewest blijft voorstander van de uitbouw van rechtstreekse treinverbindingen vanuit het hele land naar de luchthaven. De nadruk op de verbindingen vanuit noordelijke en oostelijke richting heeft te maken met volgende overwegingen :

- ontbreken van rechtstreekse verbindingen, in tegenstelling tot bijvoorbeeld een rechtstreekse verbinding vanuit Gent ;
- onaantrekkelijke overstap (omweg via Brussel-Noord, waar men – na overstap – terug een deel van het traject in omgekeerde richting moet afleggen) ;
- potentieel aantal reizigers : samen met de arrondissementen Gent en Halle-Vilvoorde behoren Leuven en Antwerpen tot de top vijf van herkomst- en bestemmingsgebieden van luchthavenpassagiers.

De voorrang die wordt gegeven aan de verbinding in oostelijke richting heeft te maken met een praktische overweging : door de werken aan de lijn Leuven-Brussel (uitbouw van twee naar vier sporen) bestond de mogelijkheid om de verbindingsbocht naar de luchthaven tegelijkertijd aan te leggen. Indien deze verbindingsbocht pas later (na afloop van de werken op de lijn Leuven-Brussel) zou worden aangelegd, zou dit zowel meerkosten als hinder voor de treinreizigers met zich meebrengen.

2. Gebruik van de bestaande vertakking

Los van eventuele technische beperkingen (waarvan ik momenteel geen weet heb) is de essentiële vraag of een verbinding van Antwerpen via Mechelen en Vilvoorde naar de luchthaven op zich voldoende reizigerspotentieel bezit. In andere voorgestelde concepten worden een aantal treindiensten aan elkaar gekoppeld, waardoor zowel interessante verbindingen ontstaan als het ingezette materieel efficiënter wordt gebruikt.

Uit de enquêtes uitgevoerd in het kader van de studie "Toegankelijkheid land-side luchthaven Brussel-Nationaal" blijkt dat de beschouwde corridor zowat 2.500 vertrekkende passagiers per werkdag levert. Daarbij komen nog 1.000 à 2.000 werknemers. Gemiddeld neemt er nu 13 % van de vertrekkende passagiers en 5 % van de werknemers de trein. Dat komt neer op 325 vertrekkende passagiers en 50 à 100 werknemers, of 375 à 425 enkele

richting. Beide richtingen samen zou het dan gaan om circa 750 à 850 reizigers op dagbasis. Dat lijkt (te) weinig voor een rechtstreekse treindienst.

Het aantal passagiers op de luchthaven blijft echter stijgen en de problemen voor het wegverkeer blijven toenemen (files, parkeerproblemen). Een aantal simulaties van verschillende ontsluitingsconcepten met het openbaar vervoer geven aan dat in het jaar 2010 het aantal treinreizigers op de beschouwde verbinding ongeveer zou verdubbelen.

Rekening houdend met een aantal andere overwegingen (onder andere lange realisatietermijn voor rechtstreekse ontsluiting van de luchthaven) is verder onderzoek van de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger voorgestelde verbinding mogelijk aangewezen.

3. Kosten van de voorgestelde modernisering

Het antwoord op deze vraag is een bevoegdheid van de federale minister van Verkeer.

Vraag nr. 172**van 2 februari 1999****van de heer JOHAN MALCORPS**

Betonfabriek Devos-Kets Emblem – Nabestemming groengebied

Op 18 december 1998 sloot de betonfabriek Devos-Kets aan het Netekanaal in Emblem. Dit na veel klachten over milieuhinder door omwonenden en na de vaststelling dat men feitelijk zonder milieuvergunning werkte.

Op 20 december 1998 leverde het gemeentebestuur van Ranst een sloopvergunning af.

Garandeert deze sloopvergunning nu de definitieve realisatie van de nabestemming groengebied zoals vermeld in het gewestplan ?

Of acht de minister het nog mogelijk dat zich opnieuw een soortgelijk bedrijf op die plaats vestigt, met dezelfde problemen tot gevolg ?

Antwoord

De NV Devos-Kets is inderdaad blijkbaar zinnens de betrokken vestiging te slopen. Zij heeft – vermoedelijk naar aanleiding van het feit dat werd vastgesteld dat een aantal constructies zonder voorafgaande vergunning werden opgetrokken –

een aanvraag bij het gemeentebestuur ingediend strekkende tot het slopen van een betonplaten loods, een installatie voor de recyclage van restbeton, een betoncentrale met toezichtskabine, een pompbuis, een technisch gebouw en betonnen prefab keerwanden.

Hoewel het verlenen van een (sloop)vergunning niet zonder meer de garantie biedt dat die ook effectief ten uitvoer wordt gebracht, houdt hier de specifieke situatie (wederrechtelijke toestand) zeker waarborgen in. Als de uitvoering niet zou volgen, kan nog worden opgetreden ingevolge de komende rechterlijke uitspraak.

Bovendien is de herbesteding van constructies in een dergelijk gebied geenszins evident.

Het goed ligt volgens het gewestplan immers in het groengebied met overdruk renovatiegebied – letters "ZR". De groengebieden zijn bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu. In de renovatiegebieden mogen werken worden uitgevoerd die de sanering, de vernieuwing of de omschakeling van deze gebieden niet in gevaar brengen, of die bijdragen tot de verwezenlijking van deze oogmerken. De in artikel 43, § 2 van het decreet opgenomen afwijkingsregeling op de gewestplanvoorschriften, die het verbouwen, uitbreiden of wijzigen van het gebruik van bestaande vergunde gebouwen regelt, kan volgens het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 1994 niet worden toegestaan als de grond is gelegen in het groengebied.

De herbesteding van gebouwen of de vestiging van een nieuw bedrijf op die plaats lijkt dus in elk geval uitgesloten.

**Vraag nr. 173
van 3 februari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

De Lijn – Reductie voor deeltijds lerenden

Sinds de verlenging van de leerplicht tot 18 jaar kunnen leerlingen aan de leerplicht voldoen door twee dagen per week les te volgen in een centrum deeltijds onderwijs of een vormingscentrum. Omdat het aantal centra deeltijds onderwijs beperkt is, moeten deze leerlingen, die vaak afkomstig zijn uit sociaal en economisch zwakke milieus, soms van ver naar school komen.

Omdat er geen schoolabonnement of reductiekaart voor een verplaatsing van bijvoorbeeld tweemaal per week bestaat bij De Lijn en de NMBS, moeten deze leerlingen bij elke verplaatsing de volle prijs betalen.

Ook leerlingen van het beroeps- en technisch dagonderwijs worden hiermee geconfronteerd wanneer ze één of twee dagen per week stage moeten lopen op een andere plaats, evenals studenten die op kot of internaat verblijven en slechts tweemaal per week het openbaar vervoer gebruiken.

1. Bestudeerde De Lijn reeds voorstellen voor leerlingen en studenten die slechts één of twee schooldagen per week het openbaar vervoer nodig hebben ? Zo ja, wat was het resultaat ?
2. Heeft De Lijn voor andere groepen (bv. werknemers) regelingen uitgewerkt van aangepaste prijzen bij een geregeld maar niet dagelijks gebruik van haar diensten ? Zo ja, welke ?

Zijn deze toepasbaar op studenten bij deeltijds onderwijs, stage, verplaatsing naar internaat of kot ?
3. Werd dit probleem reeds aangebracht vanuit het onderwijsveld ? Zo ja, met welk resultaat ?
4. Werd dit reeds ter sprake gebracht op het overleg dat de minister heeft met de federale minister van Verkeer en/of de NMBS ?

Antwoord

- 1 en 2. Iedereen die slechts sporadisch het Vlaams openbaar stads- en streekvervoer nodig heeft, kan de lijnkaart gebruiken. De prijs ervan is in veel gevallen zeer concurrentieel met die van een abonnement (300 fr., of 200 fr. voor een lijnkaart-%).

De kaart is onbeperkt geldig en bovendien naamloos, zodat ze kan worden doorgegeven of door meerdere personen tegelijkertijd gebruikt.

3. De zaak werd door het centrum deeltijds onderwijs van Dendermonde aangebracht. Zij wordt besproken samen met de tariefvoorstellen voor 1 februari 2000.
4. Deze aangelegenheid kwam nog niet ter sprake op het overleg met de federale minister van Verkeer of de NMBS.

Vraag nr. 174
van 5 februari 1999
van de heer HERMAN LAUWERS

Buitengebied-BPA's – Beleidsuitgangspunten

De gemeente Brasschaat maakte een ontwerp van wijziging op van het bijzonder plan van aanleg (BPA) nr. 7 A Heislag (koninklijk besluit van 4 juni).

Dit ontwerp-BPA voorziet onder meer in de terugdringing van verkavelbare binnengebieden, omdat uit de goedgekeurde woonbehoeftestudie blijkt dat het aantal beschikbare gronden en woongelegenheden ruimschoots aan de behoeften voldoet.

Brasschaat ligt in het buitenbied (bebouwd perifeer landschap). Uit de cijfergegevens van het studie bureau dat is belast met de opmaak van het provinciaal structuurplan blijkt dat de gemeente Brasschaat tussen 1992 (de planbasis) en vandaag een zodanig hoge groei heeft gekend in het aantal woongelegenheden, dat zij haar taakstelling tot het jaar 2007 nu reeds heeft overschreden (sic). Bovendien liggen nog meer dan 1000 kavels bouwrijp aan uitgeruste wegen.

Met al die redenen motiveerde het gemeentebestuur de terugschroefing van vroeger geplande straten met woonkavels. De provinciale diensten van Stedenbouw aanvaardden deze argumenten, omdat zij de uitvoering zijn van de structuurplanbepalingen over de verhouding van nieuwe woongelegenheden in stedelijk gebied en buitengebied.

Het hoofdbestuur heeft deze argumenten niet aanvaard, zich baserend op de vuistregel dat de verlichting in de kernen van het buitengebied moet worden aangemoedigd.

Ook andere BPA's waarbij om dezelfde redenen appartementsbouw wordt vervangen door ééngezinswoningen, ondervinden moeilijkheden.

Zelfs als men ervan uitgaat dat de betrokken BPA's behoren tot een kern van het buitengebied (waarvan de grenzen nog niet zijn vastgelegd), dan kan deze vuistregel ertoe leiden dat een gemeente wordt gedwongen tot verregaande overschrijding van haar taakstelling inzake wonen.

1. Kan een gemeentebestuur BPA's herzien met het doel de verstedelijking van het buitengebied (en de ontvolking van het stedelijk gebied) tegen te gaan ?

2. Kan een gemeente daartoe – op basis van de haar in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) en in het provinciaal structuurplan toegewezen taakstellingen en op basis van een goedgekeurde woonbehoeftestudie – het aantal vroeger geplande woongelegenheden terugdringen, ook als deze werden gepland in nog niet ontsloten binnengebieden van de kern ?
3. Zijn er nog andere voorwaarden waaraan moet worden voldaan vooraleer zulke buitengebied-BPA's worden aanvaard ?

Antwoord

1. Een gemeente kan een bijzonder gemeentelijk plan van aanleg "herzien met het doel de verstedelijking van het buitengebied tegen te gaan".
2. Het is daarbij mogelijk om "vroeger geplande woongelegenheden in nog niet ontsloten binnengebieden te schrappen".
3. Wanneer een gemeente een bijzonder plan van aanleg wenst te wijzigen om woongelegenheden te schrappen, kan dit niet ad hoc gebeuren. Bij voorkeur dienen deze gronden te worden geschrapt en dient een wijziging te worden doorgevoerd voor die functies of die wijze van inrichting die voor de gemeente het meest ruimtelijke kwaliteit bijbrengen. Het schrappen van bouwstroken om zeer diepe tuinen te behouden midden het woongebied is niet de meest gewenste inrichting van een woongebied.

Alle bijzondere plannen van aanleg die worden voorgelegd, worden thans getoetst aan de bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, met het doel om de meest wenselijke ruimtelijke structuren te verkrijgen. Dit kan uiteraard het best worden verantwoord door een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan of, in afwachting daarvan, door een globale visie op het wonen. In ieder geval moet uit de voorgelegde bundels blijken dat de planvoorzieningen het behoud of de vermeerdering van de gewenste ruimtelijke kwaliteit beogen.

De gemeente Brasschaat is volgens het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen gelegen in het bebouwd perifeer landschap. Hiervoor is in specifieke inrichtingsmaatregelen voorzien. Er werd daarom aan de gemeente gevraagd dat het voorgelegd bundel verantwoordt op welke wijze aan die maatregelen wordt tegemoetgekomen.

Volgens mijn administratie is het niet mogelijk aan de hand van de door de gemeente voorgelegde stukken te oordelen dat de door haar gewenste wijziging past in de gewenste specifieke inrichtingsmaatregelen.

Vraag nr. 175
van 5 februari 1999
van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Fietspaden – Provinciale verschillen

Grasduinend in het Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 29 januari 1999 werd mijn aandacht getrokken door vraag nr. 498 van 14 juli 1998 van collega Riet Van Cleuvenbergen in verband met de fietsinfrastructuur in het algemeen en de stand van zaken dienaangaande in het bijzonder (blz. 1001 – 1002).

In het antwoord wordt gesteld dat, over de periode 1996-1998, een gemiddelde van "amper" 30 kilometer per provincie werd gepland en/of aangelegd in Vlaanderen. Een score die boven het Vlaams gemiddelde ligt, werd hierbij gerealiseerd in Antwerpen en Limburg. Een benedenmaatse score, met een jaargemiddelde van nauwelijks 25 kilometer, is de inschatting in 1996-1998 voor zowel Vlaams-Brabant, als voor West- en Oost-Vlaanderen.

Gegeven deze situatieschets voor de jaren 1996-1998 leg ik de minister vice-president graag enkele concrete vragen voor.

1. Hoe zijn, voor deze legislatuur, de manifeste provinciale verschillen te verklaren op het vlak van aanleg van fietspaden ?
2. Kan het provinciaal resultaat, zoals aangegeven voor 1996, 1997 en 1998 voor West- en Oost-Vlaanderen, verder worden uitgesplitst en gepreciseerd tot op het niveau van de arrondissementen ?
3. Wordt er, gegeven de genoteerde verhoudingen voor 1996-1998, voor 1999 een verhoogde middeleninzet voor fietspadenaanleg gepland voor respectievelijk Vlaams-Brabant, Oost-Vlaanderen en West-Vlaanderen ?

Antwoord

Een investeringsprogramma op basis van provinciale verdeelsleutels is weinig doelmatig, op arron-

dissementeel niveau nog minder. Vanuit een historisch perspectief verwijs ik naar de weinig doeltreffende investeringspolitiek van de Belgische Staat inzake openbare werken ten gevolge van de zogenaamde "wafelijzerpolitiek" tussen Vlaanderen en Wallonië.

De objectieve behoefteanalyse is derhalve het uitgangspunt voor het plannen van infrastructuurwerken.

De werkwijze gaat uit van een aantal parameters zoals verkeersintensiteiten, ongevallencijfers en dergelijke meer. De cijfers verschillen van provincie tot provincie, van arrondissement tot arrondissement, van gemeente tot gemeente.

De projecten die op basis van deze gegevens tot standkomen, zijn dan ook niet evenwichtig verdeeld vanuit een geografisch perspectief, temeer omdat het aantal kilometer gewestweg verschilt van provincie tot provincie.

Wat de geplande investeringen betreft, verwijs ik naar het indicatief meerjarenprogramma 1999-2001 voor de wegen dat werd meegedeeld in het Vlaams Parlement (*Stuk 15 (1998-1999) – 13G – red.*). Dit meerjarenprogramma zal eind 1999 worden geactualiseerd.

Vraag nr. 176
van 5 februari 1999
van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Meensesteenweg Bissegem – ZebraPAD

Na de heraanleg van de dorpskern van Bissegem zijn de verkeersproblemen er veeleer toe- dan afgenomen. Door de versmalling van de weg is er bijna permanent file en hebben de bewoners het zeer moeilijk om over te steken. Met een zebraPAD zouden de voetgangers zich uiteraard veiliger voelen om de file even te doorbreken en zo de straat over te steken. Een verzoek dienaangaande werd trouwens goedgekeurd door de gemeenteraad van Kortrijk in zitting van 23 januari 1995.

Merkwaardig genoeg weigert de administratie Wegen en Verkeer, afdeling West-Vlaanderen deze vraag in te willigen. Als argumentatie wordt onder meer gesteld dat het om een gewestweg (N8) met een hoge voertuigenintensiteit gaat (van ongeveer 1.200 eenheden op spitsuren).

Gegeven dit antwoord, zoals het eerder door de administratie werd verstrekt, lijkt een nieuwe vraag aangewezen.

1. Wanneer de veiligheid enerzijds en het veiligheidsgevoel anderzijds bij het oversteken van de Meensesteenweg in Bissegem (o.a. ter hoogte van de Zuster Parmentiersstraat) gevoelig kan worden verbeterd, is het dan niet aangewezen om er passende schikkingen te treffen in de vorm van de aanleg van zebrapaden ?
2. Is het aanvaardbaar dat de hoge voertuigenintensiteit als argument wordt ingeroepen om onder meer de aanleg van zebrapaden langs gewestwegen te weigeren waardoor, met andere woorden, wordt toegegeven dat de veiligheid van voetgangers en fietsers bij het oversteken van zo'n wegen van ondergeschikt belang is ?
3. Ziet de minister in het licht hiervan redenen om de administratie Wegen en Verkeer, afdeling West-Vlaanderen, opdracht te geven de situatie langs de Meensesteenweg in Bissegem opnieuw te onderzoeken en concreet na te gaan of de aanleg van zebrapaden, omwille van de optimalisering van de veiligheid van fietsers en voetgangers, niet aangewezen is ?

Antwoord

Bij de herinrichting van de dorpskern werd ernaar gestreefd om de zwakke weggebruiker, met name fietser en voetganger, een maximum aan faciliteiten te geven.

Fietspaden en fietsopstelstroken ter hoogte van de driekleurige lichten werden aangelegd en de voetpaden werden minimum 1,50 m breed. Daarnaast werd het werkingsschema van de driekleurige lichtsignalisatie aangepast om diezelfde zwakke weggebruikers maximaal te beveiligen en betere oversteekmogelijkheden aan te bieden.

Er werd bewust gestreefd naar een minder vlotte doorgang voor het gemotoriseerd verkeer, en dit met de bedoeling het gebruik van de R8 te stimuleren. Door het centrum van Bissegem rijdt nog te veel verkeer dat even goed via de R8 zijn bestemming kan bereiken.

1. Het reglement goedgekeurd in de gemeenteraad werd bij ministerieel besluit van 10 april 1995 niet goedgekeurd, omdat een omzendbrief

in ontwerp nieuwe criteria zou vastleggen voor de aanleg van oversteekplaatsen voor voetgangers.

De toen reeds beschikbare elementen van deze ontwerpomzendbrief lieten vermoeden dat aan de gestelde criteria niet zou kunnen worden voldaan. Alle aanvragen waarvan kon worden vermoed dat ze niet aan de nieuwe voorwaarden zouden voldoen, werden niet goedgekeurd. Het desbetreffende reglement omvatte de aanleg van vijf nieuwe oversteekplaatsen op de kruispunten in Bissegem waar er nog geen waren. Samen met de zeven reeds bestaande, zou dit op een wegvak van 1,8 km lengte tot twaalf oversteekplaatsen leiden.

2. Het nieuwe dienstorder AWV 98/11 van 3 november 1998 van de administratie Wegen en Verkeer stelt verschillende voorwaarden, zoals voertuigintensiteit, aantal overstekende voetgangers op de spitsuren, zichtbaarheidsafstand, aanlegafstand ten opzichte van bestaande oversteekplaatsen en driekleurige lichtsignalisatie. Daarnaast wordt het potentieel gebruik afgewogen, waarbij werd vastgesteld dat er geen bijzondere voetgangersrelatie is tussen beide zijden van de N8 ter hoogte van de Zuster Parmentierstraat en dat er reeds een oversteekplaats is aan een andere zijstraat, 90 m verder.

De motivatie voor niet-goedkeuring van het reglement verwees niet alleen naar de auto-intensiteit, maar ook naar de bestaande oversteekplaatsen, de voorrangsglementering ter hoogte van de oversteekplaatsen en de ontbrekende voetgangersrelaties.

3. Gezien de reeds bestaande oversteekplaatsen in Bissegem neemt de administratie Wegen en Verkeer geen initiatieven om er nog meer aan te leggen. Die worden enkel nog aangelegd na goedkeuring van een aanvullend reglement (bij besluit van de directeur-generaal). Daarbij dient door de initiatiefnemer te worden aangetoond dat de gestelde criteria worden gehaald.

De herwaardering van de oversteekplaatsen en het verhogen van de veiligheid bij het oversteken kan slechts worden bereikt mits het aantal te beperken, ze goed uit te rusten en ze aan te leggen op die plaatsen waar zij veelvuldig zullen worden gebruikt of waar er een bijzondere voetgangersrelatie is.

Vraag nr. 177
van 9 februari 1999
van de heer JOHAN DE ROO

N49 Zelzate-West – Geluidshinder

Zelzate-Oost langs de N49 werd in het verleden geplaagd door grote geluidshinder. Het installeren van een geluidsmuur bood een oplossing.

Voor Zelzate-West langs de Tunnellaan liepen in het verleden eveneens klachten over geluidshinder binnen. Hier werd echter geen geluidsmuur geïnstalleerd.

1. Werden er reeds geluidsmetingen uitgevoerd ter hoogte van de Tunnellaan in Zelzate-West ? Zo ja, werden de geluidsnormen overschreden ?
2. Wordt het plaatsen van een geluidsmuur reeds als mogelijke oplossing overwogen ?
3. Indien er een geluidsmuur is gepland, wanneer worden de werken dan aangevat en voor welk bedrag ?

Antwoord

Momenteel zijn er geen uitslagen van recente geluidsmetingen beschikbaar voor de N49 ter hoogte van de Tunnellaan in Zelzate.

Op het programma 1999 staat de aanleg van een verkeerscomplex N49-R4 (west). Voor het verkrijgen van de bouwvergunning voor dit complex dient vooraf een project-milieueffectrapport (MER) te worden opgemaakt.

In deze project-MER komt, naast andere punten, de geluidshinder aan bod.

In deze project-MER kunnen dan ook maatregelen worden opgelegd om de geluidshinder te beperken. Het plaatsen van een geluidswerende muur langs de Tunnellaan kan een van de opgelegde maatregelen zijn.

De plaatsing van een geluidswerende muur zal hoe dan ook dienen te worden geprogrammeerd rekening houdende met de noden elders en met de beschikbare middelen.

Vraag nr. 178
van 9 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Zeekanaal Brussel-Schelde – Modernisering

Na de ingebruikname van de nieuwe zeesluis in Wintam wil de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen een omvangrijk moderniseringsprogramma realiseren, waardoor het gabriet van de vaarweg tot in Puurs op 10.000 ton wordt gebracht en het kanaal tot in het centrum van Willebroek wordt gemoderniseerd.

Daarbij wordt vermeld dat de voornaamste ingreep het herbouwen is van de zogenaamde Boulevardbruggen in Klein-Willebroek. Tevens wordt geïnvesteerd in een vlotter scheepvaartverkeer.

Houdt dit in dat er ook infrastructuurwerken zijn gepland om te voorkomen dat het scheepvaart- en het treinverkeer elkaar in de toekomst nog hinderen, zoals dat vandaag het geval is ?

Om welke werken gaat het dan in dit verband ?

Wat is de inbreng van de Vlaamse regering in dit alles ?

Antwoord

De modernisering van het Zeekanaal Brussel-Schelde behelst een programma dat reeds in de loop van de jaren zestig werd aangevat.

Eén onderdeel van dit programma was de bouw van een nieuwe zeesluis in Wintam en de aanleg van een nieuwe kanaalarm op 10.000 ton.

Het restant van dit programma betreft het uitvoeren van de modernisering van de traverse van Willebroek en de aanpassing van het Zeekanaal vanaf de spoorbrug Willebroek tot aan de nieuwe kanaalarm op 10.000 ton. Het grootste onderdeel van dit project vormt de herbouw van de zogenaamde Boulevardbruggen teneinde de scheepvaart op 10.000 ton mogelijk te maken.

Voor het verbeteren van de problemen op de kruising tussen de spoorweg en het Zeekanaal in Willebroek is in dit programma het verdubbelen van de vaargeul ter hoogte van de spoorbrug door mij beslist.

Tevens heb ik de bereidheid geopperd om een financiële tegemoetkoming te onderzoeken voor het moderniseren van de elektromechanische uitrusting van de spoorwegbrug, opdat de bewegingssnelheid zou kunnen worden verhoogd zodat de bruikbaarheid van de brug voor het scheepvaartverkeer aanmerkelijk wordt verhoogd. Hierop is na maanden nog geen reactie vanwege de NMBS gekomen. Voorts moet ik vaststellen dat de concrete afspraken tussen alle betrokken partijen met betrekking tot de bediening van de spoorbrug, gemaakt op 4 december 1998, door de NMBS nog niet werden nagekomen.

Hierdoor blijft deze problematiek aanslepen.

Vraag nr. 179
van 12 februari 1999
van de heer JOS GEYSELS

Ontsnipperingsbeleid – Maatregelen

Sinds enkele jaren is er in Vlaanderen sprake van een ontsnipperingsbeleid om de ruimtelijke versnippering (cf. "Leren om te keren") tegen te gaan.

Kan de minister vice-president informatie verschaffen over de maatregelen die in zijn departement werden genomen inzake ontsnippering (bv. sluiten van wegen, ...) ?

Antwoord

Eén van de ruimtelijke principes uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen is het principe van de gedeconcentreerde bundeling. Dit principe streeft een selectieve concentratie na van de groei van het wonen, het werken en van de andere maatschappelijke functies in de steden en in de kernen van het buitengebied. Hiermee gaat dit principe ook in tegen ongebreidelde suburbanisatie en versnippering en vermindert het de druk op het buitengebied.

Dit principe wordt door de administratie bevoegd voor Ruimtelijke Ordening geconcretiseerd bij de voorbereiding van gewestplanherzieningen. Bijkomende ruimte voor economische activiteiten, voor woongelegenheden en voor voorzieningen wordt gesitueerd in of aansluitend bij de bestaande kernen. Daarnaast worden talrijke reservatiestroken voor aan te leggen wegen bij de herziening geschrapt. De noodzaak om deze wegen of omleidingswegen aan te leggen, zal in het kader van de provinciale structuurplanningsprocessen en bij de

opmaak van mobiliteitsplannen worden onderzocht.

Verder is mijn administratie gestart met de afbakening van een aantal stedelijke gebieden. Deze afbakening zal de concentratie van activiteiten en functies in de stedelijke gebieden moeten stimuleren. Op termijn zal bij de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en de agrarische structuur het tegengaan van een verdere versnippering van het ruimtelijk landbouwfunctioneren en van de natuurfunctie een belangrijk uitgangspunt vormen.

De administraties Wegen en Verkeer en Waterwegen en Zeewezen nemen actief deel aan de uitwerking van het Milieubeleidsplan 2 (1997-2001), dat op 8 juli 1997 is goedgekeurd door de Vlaamse regering. Een van de thema's die hierin worden behandeld, is "versnippering". De acties 92 tot en met 101 trachten de ontsnippering in de meest brede zin van het woord te bewerkstelligen.

De administratie Wegen en Verkeer is betrokken bij de uitvoering van de acties 92, 96 en 101. Voor de administratie Waterwegen en Zeewezen zijn dat de acties 92, 93 en 101. Actie 92 is een noodzakelijk indicatieve actie en omvat het concretiseren van proefprojecten "natuurtechnische milieubouw" voor wegen en waterlopen. Bij de bindende actie 93 gaat het over projecten voor rivierheuvel en aanleg van paaiplaatsen, maar ook voor de verbetering van de vismigratie. In actie 96 wordt een begeleidingsregeling uitgewerkt voor ingrepen met een groot versnipperingseffect. Het oplossen van prioritaire versnipperingsknelpunten, veroorzaakt door het doorsnijden van leefgebieden door (water/spoor)wegen en/of leidingen, valt onder actie 101. Zowel actie 96 als 101 zijn indicatieve acties.

Elk jaar wordt een Milieujaarprogramma opgesteld, met daarin voorstellen om de verschillende acties daadwerkelijk uit te voeren. Zo keurde de Vlaamse regering op 17 december 1997 het Milieujaarprogramma 1998 definitief goed. De acties 96 en 101 gaan pas in 1999 van start en staan dus niet vermeld in het Milieujaarprogramma 1998. Voor de acties 92 en 93 stonden een aantal concrete en uitvoerbare projecten vermeld, onder andere om het versnipperend effect van wegen te beperken. In het voorstel van het Milieujaarprogramma 1999 staan de vier acties wel vermeld.

Hierna volgt een beknopt overzicht van een aantal projecten die in volle uitvoering zijn, of waarvan de uitvoering nog dit voorjaar zal starten. Alle projecten lopen in samenwerking met verschillende afde-

lingen van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer.

Recentelijk werd het versnipperend effect van de E314 op de natuurreservaten De Teut en Tenhaagdoornheide aangepakt. Het ecoraster is volledig geplaatst over een lengte van zo'n vijf kilometer en met de aanleg van de ecotunnel onder de autosnelweg wordt binnenkort begonnen.

Langs de E313 zal in de loop van dit voorjaar nog worden gestart met de plaatsing van dassenrasters van de grens met Wallonië tot aan de afrit Bilzen. In totaal gaat het hier over bijna veertien kilometer autosnelweg.

Hier zullen geen nieuwe dassentunnels worden aangelegd, maar zal worden gebruikgemaakt van bestaande ondertunnelingen en overbruggingen zoals afwateringen en weinig gebruikte bruggen in ruilverkavelingen. Dit project past, samen met de plaatsing van een aantal dassenrasters door de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer langs spoorwegen en gemeentewegen, in het totaal dassenbeschermingsplan. Ook de aankoop van gronden en overeenkomsten met landbouwers in de buurt van dassenburchten passen hierin.

Voor het traject van de E314 tussen de afrit Genk en de afrit Maasmechelen is recentelijk een studie begonnen om verschillende ontsnipperingsvoorstellen uit te werken. Hiervoor zal moeten worden gebruikgemaakt van bestaande infrastructuren, aangevuld met nieuwe constructies. Die studie zit in de finale fase en wellicht zal binnenkort duidelijk worden waar een ecoduct het meest is aangegeven en hoe de bestaande bruggen in het ontsnipperingsplan kunnen worden ingebouwd. Nog dit jaar zal worden begonnen met de noodzakelijke werken om de natuurgebieden De Mechelse Heide en De Ziepbeek, samen met het brongebied van de Kikbeek en de bosgebieden op de rand van het Kempisch Plateau, opnieuw met elkaar verbinden. Dit project past ook in de uitbouw van het Natuurpark Hoge Kempen.

Onder de N437 in Kruishoutem zullen dit jaar amfibieëntunnels worden aangelegd. Op die manier wordt een blijvende oplossing geboden voor een versnipperingsprobleem dat nu elk jaar opnieuw wordt opgelost door de inzet van vele vrijwilligers.

Trouwens, ook voor het opstarten van het Milieubeleidsplan 1997-2001 voerde de administratie Wegen en Verkeer ontsnipperingsplannen uit. Ik denk hierbij aan de plaatsing van dassenrasters met de aanleg van nieuwe dassentunnels en de aanpas-

sing van bestaande ondertunnelingen onder de N79 in Borgloon. Onder de N223 in Tielt-Winge werden, in samenwerking met het Regionaal Landschap Noord-Hageland en de afdeling Natuur Vlaams-Brabant, drie amfibieëntunnels aangelegd met de nodige aangepaste rasters.

Vroeger gebeurde dergelijke ontsnippering vaak lukraak, dikwijls op vraag van een aantal betrokkenen. Nu wordt het ontsnipperingsprobleem gestructureerd aangepakt.

Hiervoor zijn binnen het Milieubeleidsplan 1997-2001 drie personeelsleden (één biologe en twee landschapsdeskundigen) aangeworven bij de afdeling Wegen en de afdeling Wegenbeleid en Beheer van de administratie Wegen en Verkeer. Zij staan onder meer in voor het opstellen van ontsnipperingsplannen. Uiteraard werken zij nauw samen met de verschillende afdelingen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer en de actieverantwoordelijken van het Milieubeleidsplan 1997-2001. Die samenwerking biedt perspectieven om snel en georganiseerd tot een realistisch en wetenschappelijk onderbouwd ontsnipperingsbeleid te komen.

In het driejarenprogramma van 1999-2000-2001 staat per jaar 10 miljoen per provincie en 25 miljoen voor de provincie Limburg ingeschreven om die ontsnipperingsprojecten langs gewest- en autosnelwegen binnen de acties van het Milieubeleidsplan 1997-2001 uit te voeren.

**Vraag nr. 180
van 12 februari 1999
van de heer JOACHIM COENS**

Gewestplan Brugge-Oostkust – Golfterrein Damme

Het bestaande golfterrein van Damme, gelegen in Sijsele, is totstandgekomen in en rond de in het gewestplan Brugge-Oostkust ingetekende recreatiezone. Ten tijde van de oprichting bestond er voor de aanleg van het terrein op zich geen vergunningplicht. Dat is intussen veranderd.

Het gevolg is dat het bestaande golfterrein niet kan worden uitgebreid zonder wijziging van het gewestplan. Elke uitbreiding is immers onvermijdelijk gelegen in een agrarisch gebied. Het gebied waarin het golfterrein is gelegen, ligt in een overgangsbied van stad naar land aan de rand van het regionaal stedelijk gebied Brugge. Dit gebied vereist een specifieke ontwikkelingsrichting waar-

bij het geven van ontwikkelingskansen aan de golf-sport perfect kan worden ingepast.

Door de gemeenteraad van Damme werd op 26 februari 1998 dan ook unaniem aan de Vlaamse regering gevraagd om binnen de herziening van het gewestplan Brugge-Oostkust de nodige ruimte te reserveren voor een planologisch en economisch verantwoorde uitbreiding en bevestiging van het golfterrein in Damme.

Wat is de stand van zaken van deze herziening van het gewestplan ?

Welk gevolg wordt gegeven aan de vraag om in dit kader ruimte te reserveren voor de uitbreiding van het golfterrein in Damme ?

Antwoord

De problematiek van de uitbreiding van het golfterrein in Sijsele-Damme is mij bekend.

De wenselijkheid van de uitbreiding van dit golfterrein moet mijns inziens worden onderzocht binnen de context van het stedelijk en toeristisch-recreatief netwerk van de Kust. Iedere kustgemeente heeft immers bij wijze van spreken potenties voor vestiging van een nieuw of uitbreiding van een bestaand golfterrein. Een globale benadering is dan ook nodig. De visie in het tussentijds document 2 van het provinciaal structuurplanningsproces in West-Vlaanderen, "Complementariteit in verscheidenheid", biedt volgens mij ook voor de problematiek van de golfterreinen aan de kust aanknopingspunten.

Onlangs heeft mijn administratie de opdracht gekregen om tegen de zomervakantie, in overleg met de Koninklijke Belgische Golf Federatie, de golfnota te actualiseren.

Naast een bijsturing van de behoefte aan bijkomende golfterreinen, zou deze actualisering ook inzicht moeten bieden in de ruimtelijke afwegingselementen voor de locatiekeuze van nieuwe golfterreinen of voor de uitbreiding van bestaande.

Ik zou willen voorstellen de resultaten van deze actualisering af te wachten alvorens een concrete beslissing over de uitbreiding van het golfterrein in Damme te nemen. Het opnemen van uitbreidingsmogelijkheden in de eerstvolgende, beperkte herziening van het gewestplan Brugge-Oostkust lijkt mij dan ook voorbarig.

Vraag nr. 185 van 19 februari 1999 van de heer MARC OLIVIER

Sluiting overwegen Menen – Veiligheid zwakke weggebruikers

In Menen is de brug over de spoorlijn Kortrijk-Poperinge vrijwel klaar, waardoor het nabijgelegen industrieterrein Grensland is ontsloten. Dat is zonder meer een goede zaak voor de verkeersveiligheid.

Nadelig gevolg is nu dat de NMBS – mede uit besparingsoverwegingen – drie publieke overwegen wil gaan sluiten langs die spoorweg, met name de nummers 38, 40 en 42.

Overweg 38 en 42 worden minder frequent gebruikt ; de sluiting daarvan is dan ook van minder belang. Overweg 40 aan de Charles Capellestraat daarentegen is de drukste overweg en dus ook de belangrijkste. Hij wordt erg veel gebruikt door de buurtbewoners, door ouderen en vooral door de schoolkinderen van de basisschool De Koekuit. Dat betekent dat nu een behoorlijke omweg zal moeten worden gemaakt via wegen die, wegens het zware verkeer, hoegenaamd niet geschikt zijn voor zwakke weggebruikers.

Het ergerlijke is dat de Vlaamse Gemeenschap daarmee uitdrukkelijk heeft ingestemd.

Immers, in de overeenkomst met de NMBS heeft de administratie Wegen en Verkeer, afdeling Wegen West-Vlaanderen, uitdrukkelijk toegestaan dat in ruil voor de voornoemde brug de drie spoorwegovergangen zouden sneuvelen.

Het had voor de administratie echter van meet af aan duidelijk moeten zijn dat daardoor de kinderen van de school De Koekuit een behoorlijke omweg zouden moeten maken. Een omweg die voor zwakke weggebruikers in het algemeen en voor kinderen in het bijzonder tot meer verkeersslachtoffers kan leiden.

1. Acht de minister vice-president het opportuun zwakke weggebruikers, en dan met name kinderen, mede door toedoen van zijn administratie een lange en onveilige omweg te laten maken van en naar school, terwijl de huidige weg voor de kinderen veel korter én veiliger is ?
2. Hoe rechtvaardigt hij de instemming van zijn administratie met de sluiting van de overweg aan de Charles Capellestraat ?

3. Wanneer worden overweg 38, 40 en 42 gesloten ? Is er een fasering overwogen ?
4. Wat is de kostprijs van de sluiting van de overwegen ?
5. Op basis van welke parameters en onderzoeken werd besloten in te stemmen met de sluiting van de overwegen ?
6. Werden alternatieven overwogen en zo ja, welke ?
7. Werd eraan gedacht om een voetgangers- en fietserstunnel onder de spoorlijn aan te leggen ?

Antwoord

Voor de bouw van de brug aan de industrieweg over de spoorlijn 69 diende het Vlaams Gewest toelating te krijgen van de NMBS.

Naast een reeks bepalingen met betrekking tot de brug als kunstwerk zelf (gabariet, leuning, ...) en met betrekking tot de maatregelen in acht te nemen tijdens de bouw van de brug, is in de toelating ook een bepaling opgenomen met betrekking tot de afschaffing van overwegen in de omgeving.

Deze tekst luidt als volgt :

"Het huidig project voorziet tevens de aanleg van wegenis derwijze dat de publieke overwegen 38 en 42 alsmede de private overwegen nr. 40 en eventueel 41 zouden kunnen afgeschaft worden. De NMBS zal na de realisatie van de werken Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (MVG) een dossier opstellen ter afschaffing van deze overwegen en het openbaar onderzoek aanvragen".

Voor de afschaffing van de private overwegen 40 en 41, dienstig als toegang naar landerijen, is de aanleg van dienstwegen aan de voet van de talud van de opritten naar de brug opgenomen in het bestek.

Met betrekking tot de publieke overwegen zijn in de aanneming voor de bouw van de brug geen speciale voorzieningen getroffen. De nieuwe brug vormt een verbinding tussen de Hoogweg en de Lageweg (onderlinge afstand 350 m), dit zowel voor auto's als voor fietsers. Ook de Chapellestraat (overweg 38) en de Kouterstraat (overweg 42) verbinden de Hogeweg met de Lageweg.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat het niet het Vlaams Gewest is dat hier het initiatief neemt om de overwegen 38 en 42 af te schaffen. Enkel is het zo dat door de bouw van de brug een verbinding tussen Hogeweg en Lageweg zonder gelijkvloerse dwarsing van de spoorlijnen mogelijk wordt.

Overigens liggen de genoemde overwegen niet op gewestwegen, zodat de afschaffing of de instandhouding van de overwegen uitsluitend een zaak is van de NMBS. De bepaling in de toelating spreekt dan ook in de voorwaardelijke wijze ("zouden kunnen afgeschaft worden"). De toelating specificeert ook dat de NMBS zelf een dossier voor afschaffing van de overwegen zal opstellen en een openbaar onderzoek zal aanvragen, dit na de realisatie van de brug door het Vlaams Gewest.

Ik meen dan ook dat op heden nog niets is beslist, dat het Vlaams Gewest in deze geen enkel initiatief heeft genomen en dat contact dient te worden opgenomen met de NMBS, teneinde een passende oplossing voor het gestelde probleem te realiseren.

Vraag nr. 186 van 19 februari 1999 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Goederenlijn Rotterdam-Antwerpen – Overleg

Het zal de minister vice-president bekend zijn dat de plannen voor een nieuwe goederenlijn Rotterdam-Antwerpen, namelijk een nieuwe lijn op het baanvak Roosendaal – Bergen-op-Zoom – Antwerpen, in Nederland worden gecontesteerd. De provincie Zeeland lijkt pro te zijn en de provincie Noord-Brabant contra.

Op welke wijze is de Vlaamse regering bij de besprekingen betrokken en kan ze verhelpen dat de inter-Nederlandse onenigheid dit project vertraagt ?

In Nederland gaan ook stemmen op om de uitbouw van de bestaande lijn Roosendaal-Antwerpen als goederenspoor grondig te onderzoeken. Dit zal haast niet kunnen zonder medewerking van Vlaamse zijde.

Een spoorlijn uitbouwen kan veel betekenen.

Wat wordt er concreet mee bedoeld ? Is daarover reeds overleg gepleegd en zo ja, met welke betrokkenheid van de Vlaamse regering ? Is men reeds tot bepaalde conclusies gekomen ? Zo ja, welke ?

Antwoord

De goederenlijn Antwerpen-Rotterdam komt op politiek vlak ter sprake bij het overleg dat ik geregeld voer met mijn Nederlandse collega. Daarnaast wordt het dossier besproken op de permanente ambtelijke werkgroep Spoorvervoer Vlaanderen-Nederland, die circa viermaal per jaar vergadert.

De informatie die ik daarover uit Nederland ontvang, wijst niet op formele tegenkanting. Wel blijken vanuit Noord-Brabant een aantal vragen te zijn geformuleerd waarop het Rijk niet is ingegaan. Vanuit Nederland wordt echter bevestigd dat de procedure zijn normaal verloop kent en er dus momenteel geen vertraging optreedt.

Intensiever gebruik en ontwikkeling van de bestaande spoorlijn Roosendaal-Antwerpen waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, is vroeger in de diverse studies afgewezen.

- Een volledige viersporige uitbouw van de lijn valt ruimtelijk en stedenbouwkundig niet te realiseren.
- Een gedeeltelijke uitbouw (met zogenaamde wacht- en inhaalsporen) verhoogt in onvoldoende mate de capaciteit en maakt de exploitatie minder betrouwbaar.

De Nederlandse Commissie Milieueffectrapport heeft in haar advies echter gevraagd het Nulalternatief (gebruik van de bestaande spoorlijn) en het Nul+alternatief (uitbouw van de bestaande spoorlijn) nogmaals te onderzoeken. De Nederlandse rijksoverheid heeft daarop aan de infrastructuurbeheerder (in casu de NMBS) gevraagd wat haar standpunt terzake is. Deze laatste heeft mondeling reeds meegedeeld dat voor haar de vroegere bezwaren blijven gelden. Dit standpunt wordt gedeeld door het Vlaams Gewest. Dit zal ook nog schriftelijk en omstandig gemotiveerd aan Nederland worden meegedeeld.

Uitbouw van de spoorlijn Roosendaal-Antwerpen is met andere woorden niet aan de orde.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 122
van 12 februari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Sociale werkplaatsen – Erkenning

Samen met het uitvoeringsbesluit trad op 1 november 1998 het decreet van 14 juli 1998 betreffende de sociale werkplaatsen in werking.

Uiteraard moet een voorziening zoals bedoeld in artikel 4 van het decreet, een erkenning aanvragen als sociale werkplaats.

Artikel 8, § 3 van het decreet bepaalt dat de meest representatieve werknemers- en werkgeversorganisaties elk één vertegenwoordiger mogen hebben in de erkenningscommissie. De leden en de plaatsvervangers worden aangewezen door de minister, na voordracht van genoemde organisaties. Het mandaat bedraagt vier jaar.

Artikel 8, § 2, 5° geeft aan de minister de bevoegdheid een deskundige aan te wijzen.

1. Is de erkenningscommissie reeds samengesteld ?
Zo ja, wie zijn de effectieve en plaatsvervangende leden ?
2. Is de deskundige reeds aangesteld ?
3. Voor wanneer is de eerste bijeenkomst van de commissie gepland ?
4. Welke instellingen hebben reeds een aanvraag ingediend ?
5. Welke hebben reeds een goedkeuring verkregen ?

Antwoord

1. De werkgevers- en werknemersorganisaties werden uitgenodigd hun vertegenwoordigers voor te dragen.

2. De aanstelling van een deskundige zal binnenkort gebeuren.
3. Zodra de vertegenwoordigers van de erkenningscommissie zijn aangewezen, zal de datum van de eerste bijeenkomst worden vastgelegd.
4. Op dit ogenblik hebben 97 instellingen een aanvraag ingediend om als sociale werkplaats te worden erkend.
5. De erkenningsprocedure is voor alle aanvragen nog lopende. Er zijn bijgevolg op dit ogenblik nog geen sociale werkplaatsen erkend.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 83
van 12 februari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Motie tewerkstelling allochtonen – Overheidsdiensten

Op 9 juni 1998 werd in het Vlaams Parlement een met redenen omklede motie goedgekeurd om, naar aanleiding van de publicatie van de onderzoeksresultaten naar de tewerkstelling van allochtonen, meer aandacht aan deze groep te besteden (*Stuk 1070 (1997-1998) – Nr. 1 – red.*).

Ondanks eerdere engagementen van de Vlaamse regering, was ze er blijkbaar niet in geslaagd deze groep op een rechtmatige manier werk te bezorgen. Ook de sociale partners bevestigden meer aandacht aan deze doelgroep te willen besteden.

De Vlaamse overheid heeft, in haar eigen personeelsbeleid en dat van de instellingen die vallen onder haar bevoegdheid, hierin een voorttrekkersrol te spelen. Het is de emancipatieambtenaar die dit moet opvolgen en stimuleren.

Wat de resultaten zijn van de uitvoering van deze motie in het personeelsbeleid van de Vlaamse administratie en de diensten die onder de bevoegdheid vallen van de minister, is vrij onduidelijk.

1. Werd er reeds een positieve-actieplan opgesteld voor het personeelsbeleid van de Vlaamse administratie en de diensten die onder de bevoegdheid van de minister vallen ?

2. Welke andere concrete maatregelen nam hij reeds om deze motie uit te voeren ?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

1. Het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1990 stelt dat de opdrachthoudster Emancipatiezaken belast is met de voorbereiding en uitvoering van maatregelen die de gelijke kansen van vrouwen en mannen binnen de diensten van de Vlaamse regering bevorderen. De Vlaamse regering besliste op 3 februari 1993 om het doelgroepenbeleid toe te voegen aan de opdracht van de toenmalige opdrachthoudster voor Emancipatiezaken.

Het Europees Centrum voor Werk en Samenleving maakte in augustus 1996 een toekomstgerichte evaluatie van de eerste vijf werkingsjaren van de opdrachthoudster en de dienst Emancipatiezaken. Het Centrum oordeelde dat, gezien het ontwikkelingsstadium van Emancipatiezaken – binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap – en de specifieke expertise die de dienst Emancipatiezaken vertegenwoordigt, de dienst niet rijp was voor een dergelijke samenvoeging. Vandaar dat bij de selectie van de tweede opdrachthoudster geen voorwaarden werden gesteld met betrekking tot expertise inzake allochtonen of gehandicapten.

De huidige opdrachthoudster Emancipatiezaken geeft in haar positieve-actieplan voor 1999 aan dat ze het doelgroepenbeleid op zich wil nemen. Wel stelt ze als voorwaarde dat de dienst Emancipatiezaken wordt uitgebreid met een personeelslid dat expertise heeft op het vlak van migrantenbeleid. De opdrachthoudster wil een duidelijke scheiding handhaven tussen het emancipatiebeleid en het doelgroepenbeleid.

2. Er zijn duidelijke linken tussen het emancipatiebeleid en het doelgroepenbeleid. De expertise die is verworven inzake emancipatiebeleid, kan ook nuttig zijn voor het doelgroepenbeleid. Er wordt overwogen om, naar analogie van het genderonderzoek, een doorlichting te laten uitvoeren naar de drempels die er binnen de Vlaamse administratie voor migranten bestaan en naar mogelijkheden om die weg te werken.

Dergelijk onderzoek zal moeten leiden tot een "plan van aanpak" met een duidelijk zicht op wat moet worden veranderd, wat de betrokken actoren zijn en welke timing wordt vooropgesteld. Dit zou een ideale basis zijn om te werken aan het verhogen van het aantal werknemers van een andere etnische origine binnen de Vlaamse administratie.

(Antwoord Eric Van Rompuy : zie blz. 1346 – red.)

**Vraag nr. 84
van 12 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Scholengroepen – Vlaamse school Komen

Recentelijk besliste de Centrale Raad van het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) om 728 gemeenschapsscholen in te delen in 29 scholengroepen.

Mijn zorg betreft de Nederlandstalige basisschool in Komen. Deze school moet, zoals de minister ongetwijfeld weet, in zeer specifieke omstandigheden werken en heeft derhalve ook specifieke noden. De belangen van de school van Komen met haar zestigtal leerlingen zouden wel eens in de verdrukking kunnen geraken wanneer de school deel uitmaakt van een scholengroep van gemiddeld 25 scholen met gemiddeld 5.000 leerlingen.

Welke garanties kan de minister geven dat de Vlaamse school van Komen de noodzakelijke ondersteuning blijft krijgen voor het vervullen van haar bijzondere opdracht ?

Antwoord

De basisschool van het gemeenschapsonderwijs (BSGO) Komen maakt op dit ogenblik deel uit van een lokale schoolraad die bestaat uit zeven scholen. De school, met slechts een zestigtal leerlingen, heeft procentueel dus slechts een klein aantal leerlingen in verhouding tot het totaal aantal leerlingen binnen deze lokale schoolraad.

In de toekomst zal de BS Komen inderdaad deel uit maken van een scholengroep waarin 36 scholen zijn opgenomen. Ik zie geen reden waarom de scholengroep, anders dan het huidige schoolbestuur (lokale schoolraad + ARGO-centraal), de specifieke omstandigheden van de BS Komen zou negeren. Ik heb evenmin aanwijzingen dat dit zou gebeuren.

Het is me bovendien niet helemaal duidelijk wat de Vlaamse volksvertegenwoordiger bedoeld met "specifieke noden" en "noodzakelijke ondersteuning voor het vervullen van haar bijzondere opdracht". De BS Komen wordt door zowel de lokale schoolraad als ARGO-centraal zo goed mogelijk ondersteund, maar niet fundamenteel anders of meer dan welke basisschool van het gemeenschapsonderwijs dan ook.

**Vraag nr. 87
van 19 februari 1999
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL**

Nederlandstalige basisscholen Brussel – Vreemdetalenonderricht (2)

Aansluitend op mijn schriftelijke vraag nr. 43 van 26 november 1998 wens ik een aantal bijkomende vragen te stellen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 29 januari 1999, blz. 984 – red.*).

Om te beginnen verbaast mij het antwoord van de minister waarin hij meedeelt dat het departement Onderwijs er niet op de hoogte van is in welke Nederlandstalige basisscholen er, naast het Frans, andere vreemde talen worden onderricht. Indien ik mij niet vergis, dient elke school elk jaar haar leerplan en lesuren voor te leggen en dient zij vanwege de inspectie toelating te verkrijgen indien zij een afwijking wenst, bijvoorbeeld inzake vreemdetalenonderricht.

Bijgevolg zou de minister hiervan op de hoogte moeten zijn.

Graag kreeg ik antwoord op de volgende vragen betreffende de basisschool in Sint-Joost-ten-Node.

1. Heeft deze school een afwijking gevraagd om lessen Turks te kunnen geven ?
2. Zo ja, welke lessen werden hiervoor geschrapt ?
3. Is de minderheid van Vlaamse leerlingen in deze school verplicht deze lessen bij te wonen ?
4. Zo neen, welke lessen krijgen deze Vlaamse leerlingen tijdens deze Turkse les ?
5. Welke leerkrachten geven deze lessen in het Turks ?
6. Welke diploma's hebben deze leerkrachten ?
7. Door wie worden zij betaald ?

8. Spreken deze leerkrachten Nederlands ?
9. Hoeveel leerlingen wonen deze lessen in het Turks bij ?

Met betrekking tot alle Nederlandstalige basisscholen van Brussel zou ik bovendien graag het volgende vernemen.

Welke scholen hebben afwijkingen gevraagd van het leerplan om lessen in vreemde talen te geven ?

Welke vreemde talen ?

Hoeveel uren ?

Hoeveel leerlingen wonen deze lessen bij ?

Antwoord

Wellicht bedoelt de Vlaams volksvertegenwoordiger met zijn vraag naar vreemdetalenonderwijs het onderwijs in eigen taal en cultuur (OETC). OETC is echter geen onderricht in een vreemde taal en heeft niet als doel de eigen vreemde taal beter te verwerven. Het aanbieden van OETC heeft als doel om via de eigen vreemde taal de doelstellingen van het Vlaamse onderwijsprogramma te ondersteunen en te verhelderen.

De organisatie van OETC is een uitvoering van de resolutie van de Europese Raad van Ministers (1977) inzake onderwijs aan kinderen van immigranten. Alle lidstaten zijn ertoe gehouden in samenwerking met de landen van herkomst gepaste maatregelen te nemen om OETC te geven in aansluiting bij het schools curriculum.

Met betrekking tot de vragen over de basisschool in Sint-Joost-ten-Node kan ik het volgende mededelen.

1. Er is geen afwijking nodig om OETC te geven.

OETC kan worden georganiseerd onder de volgende voorwaarden :

- a) de instemming van twee derde van de ouders van kinderen uit de betrokken allochtone minderheidsgroep is vereist en er moeten minstens twintig leerlingen voor de lessen in de betrokken taal worden ingeschreven ;

- b) de betrokken scholen moeten in een werkplan aantonen welke plaats het OETC in het onderwijsproject van de school inneemt.

2. Er worden geen lessen geschrapt indien een school OETC organiseert.
3. OETC is bestemd voor de leerlingen van de betrokken allochtone minderheidsgroep.
4. De overige leerlingen volgen de lessen in het Nederlands terwijl de leerlingen OETC deze lessen krijgen in hun eigen taal.
5. In de betrokken school waar er OETC Turks wordt georganiseerd, gaat het om Turkse leerkrachten.
6. Deze leerkrachten hebben een pedagogisch diploma dat wordt gecontroleerd door de ambassade van het land van herkomst.
7. Deze buitenlandse leerkrachten worden aange-steld door de ambassade en via de ambassades worden zij bezoldigd door het land van herkomst.
8. Het inschakelen van buitenlandse leerkrachten is slechts zinvol indien een aantal voorwaarden is vervuld om met hun collega's te kunnen samenwerken. Eén van die voorwaarden is de kennis van het Nederlands. Indien er leerkrachten zouden zijn die geen Nederlands spreken, worden zij verplicht het te leren.
9. In de betrokken school zijn er vijfenveertig leerlingen uit het kleuteronderwijs en twintig leerlingen uit het lager onderwijs die OETC volgen.

Wat de vragen betreft over de Nederlandstalige basisscholen van Brussel : zoals reeds gesteld, dient er geen afwijking te worden verleend aan scholen die OETC organiseren.

OETC Turks

Basisschool gemeenschapsonderwijs
Moutstraat 24 – 1000 Brussel
18 lestijden kleuteronderwijs (27 leerlingen)
24 lestijden lager onderwijs (46 leerlingen)

Gesubsidieerde gemeentelijke basisschool
Grensstraat 67 – 1210 Brussel
24 lestijden kleuteronderwijs (45 leerlingen)
12 lestijden lager onderwijs (20 leerlingen)

Gesubsidieerde vrije basisschool
Rubensstraat 108 – 1030 Schaarbeek
20 lestijden lager onderwijs (54 leerlingen)

OETC Spaans

Basisschool gemeenschapsonderwijs
E. Mesenlaan 2 – 1040 Brussel
16 lestijden kleuteronderwijs (20 leerlingen)

Gesubsidieerde vrije basisschool
Nieuwland 75 – 1000 Brussel
24 lestijden lager onderwijs (67 leerlingen)

Gesubsidieerde vrije basisschool
R. Van der Weydenstraat 28 – 1000 Brussel
20 lestijden lager onderwijs (28 leerlingen)

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, KMO, LANDBOUW EN
MEDIA

Vraag nr. 51
van 9 februari 1999
van de heer JOS DE MEYER

Landbouwbeleid – Evaluatie

Bij het naderende einde van deze legislatuur is het goed om even de balans op te maken van de belangrijkste realisaties van deze bestuursperiode m.b.t. het gevoerde landbouwbeleid in Vlaanderen.

Kan de minister bondig ingaan op volgende vragen daaromtrent ?

1. Hoe is de evolutie van het aantal bedrijfsovernames in Vlaanderen de laatste vijf jaar (per provincie) ?
2. Hoe zijn de investeringen en de VLIF-steun (Vlaams Landbouwinvesteringsfonds) in dezelfde periode geëvolueerd (per provincie) ? In het algemeen, bij overnames, voor milieu-investeringen ?
3. Hoe is het inkomen van de Vlaamse land- en tuinbouwers geëvolueerd de voorbije vijf jaar ? Wat zijn de belangrijkste verschillen tussen de sectoren ? Wat zijn de oorzaken ?

4. Hoe werden of worden sectoren of bedrijven in moeilijkheden ondersteund ? Kan hiervan een kort overzicht worden gegeven (met kostenplaatje erbij) ?
5. Welke acties heeft de minister ondernomen in verband met het beter bekendmaken van de sector, in het algemeen en specifiek naar jongeren toe ?
6. Welke inspanningen werden er geleverd op het vlak van ruimtelijke ordening ter vrijwaring van de landbouwoppervlakte, en wat zijn hiervan de resultaten ?
7. Welke inspanningen werden er geleverd op het vlak van leefmilieu door de minister van Landbouw :
 - voor informatie en sensibilisatie van de sector ;
 - voor recyclage en mestverwerking ?
8. Welke zijn de belangrijkste opdrachten voor wetenschappelijk onderzoek – en vulgarisatie ervan – en proefwerking geweest ? Graag een beknopt overzicht.
9. Hoe is de inspraak van de land- en tuinbouwsector momenteel gestructureerd en geëvolueerd ?
10. Wordt de minister in zijn bevoegdheid voor Landbouw betrokken bij Europese landbouwonderhandelingen ? Hoe verloopt deze voorbereiding in België ?

Antwoord

1. Bedrijfsovernames

In onderstaande tabel 1 wordt per provincie voor de periode 1993-1997 de evolutie weergegeven van het aantal overnames waarvoor bij het VLIF financiële steun werd verkregen. Het betreft eerste overnames van rendabele bedrijven door vakbekwame jonge landbouwers die de landbouwactiviteit in hoofdberoep uitoefenen.

De cijfers staan voor het aantal overnames dat in het kalenderjaar werd gesubsidieerd en niet voor de overnames die datzelfde jaar effectief plaatsvonden.

Provincie	1993	1994	1995	1996	1997
Antwerpen	103	51	50	63	45
Limburg	91	44	53	58	43
Oost-Vlaanderen	152	76	75	107	87
Vlaams-Brabant	53	20	25	32	19
West-Vlaanderen	223	155	179	136	176
Totaal	622	346	382	396	370

Bron : VLIF

2. Investerings in VLIF-steun

In tabellen 2, 3 en 4 wordt per provincie voor de periode 1993-1997 de evolutie weergegeven van de investeringen en de steun voor respectievelijk het totaal van de investeringen, de overnames en de milieu-investeringen.

Tabel 2 : Bedrag van de investeringen en de steun (in miljoen fr.) – Totaal

Prov.	1993		1994		1995		1996		1997	
	Invest.	Steun	Invest.	Steun	Invest.	Steun	Invest.	Steun	Invest.	Steun
Antw.	3.827	570	3.020	355	2.186	307	3.019	481	1.834	269
Limburg	1.807	328	986	174	1.512	276	1.510	310	1.377	271
O.-Vl.	2.990	594	1.873	324	2.306	442	3.606	765	2.264	467
Vl. Br.	1.101	221	471	84	818	172	1.051	201	854	152
W.-Vl.	4.873	822	3.413	530	4.338	707	3.363	583	5.437	918
Totaal	14.598	2.535	97.663	1.467	11.160	1.904	12.549	2.340	11.766	2.077

Bron : VLIF-activiteitenverslagen

Tabel 3 : Bedrag van de investeringen en de steun* (in miljoen fr.) – Overnames

Prov.	1993		1994		1995		1996		1997	
	Invest.	Steun	Invest.	Steun	Invest.	Steun	Invest.	Steun	Invest.	Steun
Antw.	693	183	359	80	338	84	386	112	358	88
Limburg	766	178	358	81	338	83	371	98	317	82
O.-Vl.	1.098	254	585	104	649	136	838	208	612	153
Vl. Br.	298	81	177	33	191	45	241	56	146	36
W.-Vl.	1.355	344	1.184	251	1.421	310	1.023	250	1.329	328
Totaal	4.210	1.040	2.663	549	2.937	658	2.859	724	2.762	687

*De steun kan voor een fractie bestemd zijn voor het verwerven van gebouwen bij de installatie.

Bron : VLIF-activiteitenverslagen

Tabel 4 : Bedrag van de investeringen en de steun (in miljoen fr.) – Milieu en dierenwelzijn

Prov.	1993		1994		1995		1996		1997	
	Invest.	Steun	Invest.	Steun	Invest.	Steun	Invest.	Steun	Invest.	Steun
Antw.	179	20	113	14	98	14	142	30	76	16
Limburg	85	10	50	6	43	6	77	16	101	22
O.-VI.	78	9	123	16	90	13	166	37	150	32
VI. Br.	11	1	17	2	18	2	38	8	21	5
W.-VI.	120	14	124	16	68	10	86	18	164	35
Totaal	473	54	427	54	317	45	509	109	512	110

Bron : VLIF-activiteitenverslagen + berekeningen

3. *Inkomen van de land- en tuinbouwers*

Het inkomensbeleid behoort niet tot de bevoegdheden van de Vlaamse minister bevoegd voor het Landbouwbeleid.

Voor cijfers over de evolutie van de land- en tuinbouweconomie, inclusief het inkomen, en voor alle verschillen tussen de sectoren en de oorzaken ervan kan worden verwezen naar het jaarlijks verslag door de federale regering terzake (uitgave ministerie van Landbouw en Mid-denstand).

4. *Ondersteuning*

Hierna volgt een chronologisch overzicht van de speciale maatregelen ten gunste van bedrijven of sectoren in financiële moeilijkheden, met een weergave van de extra kosten (rentesubsidie of premies) en de extra waarborgen.

- Uitstel van aflossing voor gespecialiseerde glastuinbouwbedrijven en gespecialiseerde fokzeugenbedrijven (1994)

Aantal begunstigde bedrijven : 49

Bijkomende VLIF-rentesubsidie : 18.847.461 fr.

- Overbruggingskredieten ten gunste van gesloten varkensbedrijven (1994)

Aantal begunstigde bedrijven : 41

Totaal kredietvolume : 33.318.318 fr.

VLIF-rentesubsidie : 3.122.500 fr.

VLIF-waarborg : 459.000 fr.

- Premies aan gesloten varkensbedrijven (1994)

Aantal begunstigde bedrijven : 61

Uitbetaalde premies : 13.572.000 fr.

- Uitstel van aflossing voor gespecialiseerde witloofbedrijven (1994)

Aantal begunstigde bedrijven : 11

Bijkomende VLIF-rentesubsidie : 2.149.749 fr.

- Uitstel van aflossing voor gespecialiseerde glastuinbouw- en witloofbedrijven (1995)

Aantal begunstigde bedrijven : 276

Bijkomende VLIF-rentesubsidie : 82.466.848 fr.

- Overbruggingskredieten ten gunste van gespecialiseerde bedrijven met tomaten/paprika's of komkommers (1995)

Aantal begunstigde bedrijven : 230

Totaal kredietvolume : 770.346.800 fr.

VLIF-rentesubsidie : 37.587.189 fr.

VLIF-waarborg : 362.023.400 fr.

- Uitstel van aflossing voor gespecialiseerde pitfruitbedrijven (1996)

Aantal begunstigde bedrijven : 48

Uitgesteld waarborgsaldo : 100.255.009 fr.

- Overbruggingskredieten ten gunste van gespecialiseerde pitfruitbedrijven (1997)

Aantal begunstigde bedrijven : 5

VLIF-waarborg : 3.126.000 fr.

- Uitstel van aflossing en overbruggingskredieten voor bedrijven die moeilijkheden hebben door de wateroverlast (1998)

Maatregel is nog in uitvoering.

- Uitstel van aflossing voor gespecialiseerde gesloten varkensbedrijven en zeugenbedrijven (1999)

Maatregel is nog in uitvoering.

Los van de speciale maatregelen voor sectoren in financiële moeilijkheden werden in 1998 maatregelen genomen voor het verlenen van financiële steun voor de bedrijfsbegeleiding door erkende centra van individuele bedrijven met financiële problemen. Tot op heden werden nog geen concrete aanvragen ingeleid.

5. *Plattelandsklassen*

De VZW Plattelandsklassen biedt sedert 1984 jaarlijks aan jongeren van 11-12 jaar de gelegenheid om in schoolverband gedurende een week in contact te komen met professionele landbouwbedrijven. Dit kort beleven van de realiteit van een landbouwbedrijf kan de perceptie van de landbouw bij de jongeren en hun naaste familie slechts in gunstige zin beïnvloeden.

De VZW Plattelandsklassen heeft in het verleden haar activiteiten vooral in de provincies Oost- en West-Vlaanderen uitgebouwd. Zij ondervond geleidelijk meer druk van de concurrentie van andere educatieve initiatieven zoals bosklassen en natuureducatieve centra, die kunnen rekenen op overheidssteun.

Dankzij een werkingstoelage van 3.000.000 frank in 1997, 1998 en 1999 heeft de VZW haar activiteiten in de andere provincies verder kunnen ontwikkelen. Tegelijk werd aandacht besteed aan de uitbreiding van de aangeboden producten en een kwalitatieve opwaardering van de activiteiten.

6. *Ruimtelijke ordening*

De administratie Land- en Tuinbouw (ALT) is vertegenwoordigd in de Vlaamse Commissie

voor Ruimtelijke Ordening (Vlacro), die de verdere ontwikkeling van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen begeleidt.

In principe zal er voor de beroepslandbouw 750.000 ha worden gereserveerd. Deze zijn nog niet afgebakend.

7. *Leefmilieu*

Een code goede landbouwpraktijken voor nutriënten (meststoffen) en bestrijdingsmiddelen werd onder leiding van en met grote inbreng van de Vlaamse administratie Land- en Tuinbouw opgesteld. De code goede landbouwpraktijken nutriënten werd reeds ge vulgariseerd door een ploeg van vijf bio-ingenieurs, die vooral als taak hebben de land- en tuinbouw te begeleiden naar meer milieuvriendelijke teeltwijzen.

De EG-verordening 2078/92 betreffende landbouwproductiemethoden die verenigbaar zijn met de eisen inzake milieubescherming, en betreffende natuurbeheer, zal in Vlaanderen toepassing krijgen via maatregelen als mechanische onkruidbestrijding, groenbedekking, registratie van gebruik van meststoffen en bestrijdingsmiddelen in de sierteelt en steun voor het behoud van het Belgisch trekpaard.

De Europese overheid heeft voor deze concrete toepassingen reeds gunstig advies gegeven ; na het advies van de Raad van State zullen deze maatregelen nog dit jaar, begeleid door de genoemde ploeg van vijf bio-ingenieurs, in uitvoering gaan.

De ALT is vertegenwoordigd in het Vlaams Coördinatiecentrum voor Mestverwerking. Mestbehandeling en mestbewerking op het niveau van het landbouwbedrijf maken het voorwerp uit van ondersteuning via het VLIF ; industriële mestverwerking wordt niet tot een landbouwactiviteit gerekend en valt voor zijn beoordeling met betrekking tot steunverlening onder de kaderregeling van het klein- en middenbedrijf.

8. *Wetenschappelijk onderzoek*

In het kader van de onderzoeksprogramma's beleidsgericht onderzoek en strategische technologieën voor welzijn en welvaart, zijn een aantal onderzoeksthema's uitgewerkt die reeds gedeeltelijk zijn vertaald naar concrete projecten.

De ALT heeft verder met eigen kredieten een tweetal projecten opgestart.

Heel wat van deze projecten hebben als doel het beleid beter te kunnen sturen of evalueren : structurele aanpassingen voor de Vlaamse varkenshouderij ; structurele aanpassingen voor de Vlaamse tuinbouw ; educatieve noden in de land- en tuinbouw ; beheersovereenkomsten op grasland ; karakterisatie van de relaties tussen opbrengst, kwaliteit en N-surpluscurves voor maïs, socio-economische landbouweffecten evaluatiesysteem ; de installatie in de land- en tuinbouw in Vlaanderen.

Andere projecten zijn op het milieu gericht : ontwikkeling van een eenvoudige procedure voor de bepaling van geur- en amoniakemissies ; vergelijking van biologische en zandfiltratie en UV-ontsmetting (ultraviolet) bij hergebruik van gietwater in de azaleateelt ; verminderd fungicidegebruik bij appel ; reductie van het gebruik van bestrijdingsmiddelen ; geïntegreerde varkenshouderij.

9. *Inspraak van de land- en tuinbouwsector*

Tijdens deze legislatuur werd de Vlaamse Land- en Tuinbouwraad (VLTR) opgericht. Hierin zijn naast de landbouw zelf de toelevering, de dienstensector, veilingen, de handel en de leidende ambtenaar van de ALT aanwezig.

De VLTR heeft als taak de Vlaamse minister bevoegd voor de Landbouw te adviseren over alle aangelegenheden die betrekking hebben op de economische aspecten van de land- en tuinbouw die tot de gewestelijke bevoegdheden behoren.

10. *Europese landbouwonderhandelingen*

Bij de Europese landbouwonderhandelingen vertegenwoordigt de federale minister bevoegd voor het Landbouwbeleid België. De ministers van de regio's nemen volgens een beurtroelsysteem deel aan de onderhandelingen.

De voorbereiding van de vergaderingen gebeurt in de Interministeriële Conferentie Landbouw (ICL).

In de permanente werkgroep van de ICL wordt over de concrete vraagstukken van gedachten gewisseld en worden de standpunten voorbereid. De Vlaamse minister bevoegd voor het

Landbouwbeleid is vertegenwoordigd in deze werkgroep.

Vraag nr. 52 van 12 februari 1999 van de heer JAN PENRIS

VIZO-advertentie – Sollicitatievoorwaarden

In de Beverse Post van 14 januari 1999 verscheen een personeelsadvertentie van CMO Waasland (centrum voor middenstandsopleiding), een erkend VIZO-centrum (Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen), voor een "lesgever bedrijfsbeheer".

Een van de sollicitatievoorwaarden bepaalt uitdrukkelijk "migrant of migrant genationaliseerd tot Belg" (advertentie als **bijlage**).

Deze voorwaarde maakt een duidelijke inbreuk op de wet op het racisme uit.

Kan VIZO racistische instellingen blijven steunen ?

Antwoord

In de Beverse Post van 14 januari 1999 is er inderdaad een personeelsadvertentie verschenen van het CMO Waasland, een erkend VIZO-centrum, voor de aanwerving van een lesgever Bedrijfsbeheer.

Als een van de kenmerken van het profiel wordt gesteld "migrant of migrant genaturaliseerd tot Belg". Dit profielkenmerk is geen aanwervingsvoorwaarde, zoals wordt gesteld in de vraag, maar verwijst naar de functie-inhoud van de betrekking. Geregeld worden de Kamers van Ambachten en Neringen immers geconfronteerd met migranten die een zaak wensen te starten. Vaak voldoen ze met hun onderwijsdiploma's niet aan de minimumvereisten van het distributieattest.

Sommige cursisten volgen de in de centra voor vorming van zelfstandigen en KMO georganiseerde cursussen Bedrijfsbeheer. Vaak hebben ze nog taalproblemen en kunnen ze de leerstof moeilijk verwerken. Wie niet kan volgen, haakt af met alle gevolgen van dien.

Daarom wenst het CMO Waasland een opleiding te starten voor de specifieke doelgroep migranten, teneinde ze te begeleiden naar een wettig getuig-

schrift van zelfstandige. Deze aanpak werkt mede de verdere integratie van de migranten in de hand.

Om het euvel van de gebrekkige taalkennis te ondervangen, waarbij vooral het minder vlotte taalgebruik en de ontbrekende kennis van specifieke vaktermen als hinderende factoren naar voren treden, is het wenselijk een lesgever aan te trekken die, alhoewel de lessen worden gegeven in het Nederlands, de migranten toch beter begrijpt en eventueel specifieke vaktermen kan vertalen of omschrijven.

Dit betekent een belangrijke steun voor de cursisten. Ze voelen zich immers aangesproken en kunnen ook in een taal die ze beter kennen onderdelen van de leerstof verwerken.

De bedoeling van de advertentie is dan ook om een persoon aan te trekken die de dialoog, het contact en de integratie van de migrantenbevolking in de cursussen kan verhogen. Het opzet is daarenboven beperkt : een lesgever wordt gezocht voor een tijdelijke opdracht van tachtig lessen, namelijk het pakket Boekhouden in de cursus Bedrijfsbeheer binnen het niveau Ondernemersopleiding in de middenstandsvorming.

In zoverre het CMO voor de specifieke doelgroep op optimale wijze kandidaat-lesgevers wil recruterend, had het als volgt kunnen of moeten adverteren :

Profiel : kennis van de leefwereld of ervaring in werking met migranten ;

of ook bv. : kennis van Turks of Arabisch kan tot aanbeveling strekken.

Het CMO, via het VIZO-centrum, is op de hoogte gebracht van het mogelijk discriminerende karakter van de advertentie.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 53
van 12 februari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Motie tewerkstelling allochtonen – Promotie etnisch ondernemen

Op 9 juni 1998 werd in het Vlaams Parlement een met redenen omklede motie goedgekeurd om, naar aanleiding van de publicatie van de onderzoeksre-

sultaten naar de tewerkstelling van allochtonen, meer aandacht aan deze groep te besteden (*Stuk 1070 (1997-1998) – Nr. 1 – red.*). Ondanks eerdere engagementen van de Vlaamse regering, was ze er blijkbaar niet in geslaagd deze groep op een rechtmatige manier werk te bezorgen. Ook de sociale partners bevestigden meer aandacht aan deze doelgroep te willen besteden.

De Vlaamse overheid heeft, in haar eigen personeelsbeleid en dat van de instellingen die vallen onder haar bevoegdheid, hierin een voortrekkersrol te spelen. Het is de emancipatieambtenaar die dit moet opvolgen en stimuleren.

Ook de minister bevoegd voor Economie heeft hierin een rol te spelen. Men stelt immers vast dat etnisch ondernemen mogelijkheden biedt aan deze doelgroep. Dit ondersteunen was een van de vragen van het Vlaams Parlement, naast het stimuleren van werkgevers om deze groep objectief gelijke kansen te geven.

Welke concrete maatregelen nam de minister reeds om deze motie uit te voeren ?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

In het Vlaams Actieplan Werkgelegenheid 1998, dat werd opgemaakt door de Vlaamse regering en de Vlaamse sociale partners ter voorbereiding van het Belgisch Actieplan Werkgelegenheid in het kader van de Europese richtsnoeren voor werkgelegenheid, is het etnisch ondernemerschap als beleidslijn opgenomen.

Op 8 juni 1998 keurde het Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité (Vesoc) de nota "De tewerkstelling van migranten. Engagements van de Vlaamse regering en de Vlaamse sociale partners" goed. Een van de concrete engagements in deze tekst is het bevorderen van etnisch ondernemerschap.

Voor de uitvoering van het luik "gelijke kansen" van het Vlaams Actieplan Werkgelegenheid werd 100 miljoen frank uitgetrokken, waarvan in 1999 80 miljoen wordt gereserveerd voor migrantenbeleid.

Vlaams minister Kelchtermans gaf opdracht aan de werkgroep Migranten van de STC-stuurgroep (subregionaal tewerkstellingscomité) om een con-

creet actieprogramma uit te werken. Het etnisch ondernemerschap werd hierin opgenomen.

Op dit ogenblik wordt er gewerkt aan de concrete uitwerking van een project dat is gericht op de vooropleiding, opleiding en begeleiding van etnische ondernemers. De bedoeling is op korte termijn te investeren in het ontwikkelen van een instrument dat verder kan worden gebruikt via de VIZO-centra (Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen) en de lokale buurt- en migrantenwerkingen, om te komen tot meer en beter etnisch ondernemerschap.

Het is de bedoeling op korte termijn hiervoor een voorstel aan de werkgroep Migranten voor te leggen en te bespreken.

(Antwoord Eddy Baldewijns : blz. 1338 – red.)

Vraag nr. 54
van 15 februari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Roldoorbrekend personeelsbeleid – Initiatieven

Het aantal werkzoekenden is verschillend naargelang de regio, de leeftijd, de opleiding, het geslacht. Overal is het aantal werkzoekende vrouwen hoger dan het aantal mannen. Vooral in regio's met een groot aantal werkzoekenden is het belangrijk te bestuderen welke doelgroep een specifieke aanpak nodig heeft. Subregionale tewerkstellingscomités, begeleidingsdiensten en vormingsaanbod spelen hierop in.

Toch is het belangrijk dat ook bedrijfsleiders hierop attent zijn. Voorbeeldfuncties zijn hierbij belangrijk : sommige bedrijven spitsen immers hun personeelsbeleid toe op deze doelgroepen. Zo kunnen we vaststellen dat bepaalde logistieke bedrijven waar met heftrucks wordt gewerkt, er systematisch op letten vrouwen in te schakelen, terwijl bij andere hierover niet eens is nagedacht.

De minister bevoegd voor Economie kan een roldoorbrekend personeelsbeleid stimuleren door dergelijke positieve voorbeelden in de schijnwerpers te plaatsen.

Beschikt de minister over mogelijkheden om de indienstneming van specifieke doelgroepen, zoals vrouwen, te stimuleren ?

Stelt de minister specifieke prijzen, vermeldingen, ... ter beschikking voor bedrijven of bedrijfsleiders

die een actieplan voor gelijkekansenbeleid hebben uitgewerkt ? Heeft de minister andere mogelijkheden om dergelijke voorbeelden te promoten ?

Over welke prijzen, vermeldingen, ... beschikt de minister om zijn waardering voor een groot/klein bedrijf te uiten ?

Antwoord

Tot op heden heb ik geen initiatieven genomen in verband met roldoorbrekend personeelsbeleid.

Aangezien het promoten van een roldoorbrekend personeelsbeleid behoort tot de bevoegdheden van de Vlaamse minister van Gelijkekansenbeleid, dient de vraag aan deze minister te worden gesteld.

Vraag nr. 55
van 26 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Personeelsadvertenties ARGO en VRT – Allochtonen en vrouwen

In de loop van de maand december 1998 verscheen een personeelsadvertentie van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) voor de betrekking van educatief medewerker, waarbij duidelijk werd vermeld dat het van allochtone afkomst zijn een pluspunt is.

Recentelijk werden op de openbare omroep ook kandidaten voor een functie bij de VRT gevraagd, waarbij werd gestipuleerd dat allochtonen en vrouwen de voorkeur kregen.

Beide vacatures lijken mij in strijd te zijn met onder meer het koninklijk besluit van 8 oktober 1998 waarbij de collectieve arbeidsovereenkomst (CAO) nr. 38ter van 17 juli 1998 algemeen bindend werd verklaard. Die CAO bepaalt dat het verbod om te discrimineren een afdwingbare verplichting en niet langer een gedragsregel is voor de werkgever. Het komt me dus voor dat in beide gevallen de advertenties in overtreding zijn met de wetgeving.

Is de minister het daarmee eens ?

Werden terzake klachten genoteerd ?

Heeft de minister maatregelen genomen om te verhinderen dat overheidsdiensten, respectievelijk

VRT, bij de aanwerving van personeel discriminerend tewerk gaan ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 60
van 12 februari 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Sociale huur – Intresten op huurwaarborg

In de huurwetgeving is bepaald dat de huurders, bij het verlaten van het huurpand en wanneer er geen schade is vastgesteld, de huurwaarborg terugkrijgen, vermeerderd met de intrest.

De sociale huisvestingsmaatschappijen hebben deze bepaling overgenomen, wat maar normaal was.

Een probleem rijst voor de huurders die vóór de totstandkoming van deze wet vanaf 1 januari 1984 in een sociaal appartement of een sociale woning woonden. Deze huurders krijgen de rente (intresten) op de huurwaarborg niet, noch vanaf de totstandkoming van het contract, noch vanaf de datum van de toepassing van de wet.

Meent de minister niet dat hier een onrechtvaardigheid wordt begaan ?

Heeft de minister reeds richtlijnen gegeven om deze categorie van personen hun wettelijke intresten te bezorgen ?

Antwoord

Uit de opeenvolgende besluiten van de Vlaamse regering die voorzagen in de bepalingen inzake de intresten op de huurwaarborg, vloeit voort :

1. huurcontracten afgesloten vóór 1985 : geen bepalingen omtrent de intrest op de waarborg in hoofde van de huurder ;
2. huurcontracten afgesloten tussen 1 januari 1985 en 1 januari 1989 : de waarborg brengt intrest op in hoofde van de huurder. Deze intrest wordt jaarlijks uitbetaald ;
3. huurcontracten afgesloten vanaf 1 januari 1989 : de waarborg brengt intrest op in hoofde van de huurder. Deze intrest wordt gekapitaliseerd tijdens de duur van de huurovereenkomst.

Huurders met een huurcontract afgesloten vóór 1985 (met andere woorden waar de waarborg geen intrest opbrengt), hebben steeds de mogelijkheid om bij hun sociale huisvestingsmaatschappij een nieuw huurcontract aan te vragen. Bij dit nieuwe contract zal dan de intrest worden gekapitaliseerd. Ze moeten er wel rekening mee houden dat het bedrag van de waarborg in de meeste gevallen hoger zal liggen dan bij hun huidige contract.

Vraag nr. 61
van 12 februari 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Intercommunale ILVA – Afvalverbrandingscontract

De Intercommunale Land van Aalst (ILVA) en een aantal gemeenten zouden een contract met een uitbater van een afvalverbrandingsoven voor 40.000 ton per jaar hebben afgesloten. Indien er te weinig huisvuil wordt binnengebracht, dan krijgt de intercommunale een boete voorgeschoteld. Het zou bovendien gaan om een contract over een periode van 10 jaar.

Het concept "voorkomen van afval" begint hier en daar stilaan door te dringen, maar de aanpak van ILVA lijkt hier toch lijnrecht tegen in te gaan.

1. Welke maatregelen heeft de minister als toezichhoudende overheid in dit dossier genomen ?
2. Werd hier de wetgeving, onder andere inzake overheidsopdrachten, nageleefd ?
3. Klopt het dat de juristen van ILVA in samenspraak met ambtenaren van de diensten van de minister overlegd hebben teneinde een formule te vinden om openbare aanbestedingen te vermijden ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Blijkens de informatie die mij werd bezorgd door de regeringscommissaris heeft ILVA, nadat haar het verbod werd opgelegd om nog huisvuil te storten op de afvalstortplaats in Vlierzele, het initiatief genomen om alle mogelijke alternatieven te onderzoeken. Eén daarvan betreft een mogelijk contract met de intercommunales IVM (Intercommunale Vereniging voor Huisvuilverwerking Meetjesland) en IVBO (Intercommunale voor Vuilverwijdering en -verwerking voor Brugge en Ommeland), die een afvalverbrandingsoven exploiteren. Aangezien er binnen de raad van bestuur geen eensgezindheid bestaat over dit voorstel, werd in dit dossier nog geen beslissing genomen.

Bijgevolg bevindt dit dossier zich momenteel nog niet in de fase van het administratief toezicht. Pas op dat ogenblik kan beoordeeld worden of de wetgeving inzake overheidsopdrachten werd nageleefd.

De regeringscommissaris vestigt er ook de aandacht op dat hij recentelijk alle intercommunales gewezen heeft op de noodzaak om de wetgeving inzake overheidsopdrachten te respecteren. In het bijzonder heeft hij ook ILVA aangeschreven om de noodzaak van een vergelijkende studie te beklemtonen.

Mijn administratie ontkent in dit dossier een initiatief te hebben genomen dat in strijd zou zijn met de wetgeving inzake overheidsopdrachten.

Vraag nr. 62 van 17 februari 1999 van de heer JOS STASSEN

Intercommunale ILVA – Financiële situatie

De Intercommunale Land van Aalst (ILVA) kampt met financiële problemen, die op de eerste plaats zijn veroorzaakt door de zware leninglast om de composteringsinstallatie in Schendelbeke (Geraardsbergen) af te betalen.

Het college van commissarissen heeft al meermaals zijn bezorgdheid over de schuldenproblematiek uitgedrukt en de provincie Oost-Vlaanderen, die zich voor een deel borg heeft gesteld, maakt zich eveneens zorgen.

1. Welke maatregelen heeft de minister de laatste vijf jaar als toezichhoudende overheid genomen of laten nemen ten aanzien van ILVA en om welke dossiers ging het dan ?
2. In welke mate heeft ILVA financiële problemen en welke maatregelen heeft de minister in dit kader genomen ?

Antwoord

1. Wat mijn optreden als toezichhoudende overheid betreft, moet ik mij uiteraard beperken tot mijn ambtsperiode als minister.

Tijdens de laatste vier jaar is de toezichhoudende overheid opgetreden in de hierna genoemde dossiers met betrekking tot de Intercommunale Land van Aalst, waarbij ik zowel de beslissingen in het kader van het algemeen en het bijzonder toezicht vermeld, als briefwisseling en andere stukken, uitgaande hetzij van mijn ambt, hetzij van de regeringscommissaris :

- goedkeuring van statutenwijziging : buitengewone algemene vergadering van 20 december 1995 – ministerieel besluit van 4 juni 1996 ;
- drie onteigeningsdossiers : tweemaal werd machtiging tot onteigening verleend (24 oktober 1994 en 12 april 1996) en éénmaal werd de onteigeningsmachtiging geweigerd (29 mei 1995) ;

- adviesverstrekking aan de voorzitter van ILVA betreffende de syndicale afvaardiging in de intercommunale (19 december 1995) ;
 - beantwoorden van vragen van een vakbondsafgevaardigde van ILVA met betrekking tot het begrip "openbare dienst" (5 februari 1996) ;
 - behandeling van een klacht via de ombudsman betreffende de stopzetting van een ont-eigeningsprocedure (26 februari 1996) ;
 - brief aan de voorzitter (17 juli 1996) in verband met het nazicht jaarrekeningen 1994-1995 ;
 - behandelen van een klacht in verband met een gemeenteraadsbeslissing betreffende de afvoer van groenten-, fruit-, tuinafval (GFT) (23 januari 1997) ;
 - brief aan de voorzitter (3 november 1997) in verband met het nazicht jaarrekeningen 1996 ;
 - beantwoorden van een vraag van een lid van het Vlaams Parlement (20 november 1997) ;
 - schorsing van de opdracht tot levering van een containerwagen (6 augustus 1998) ;
 - schorsing van de aanstelling van een directeur-generaal (19 januari 1999).
2. Het is mij niet duidelijk waarop de Vlaamse volksvertegenwoordiger zicht steunt om te beweren dat de Intercommunale Land van Aalst met zware financiële problemen kampt ten gevolge van de oprichting van een GFT-composteringsinstallatie.

Weliswaar sloot het boekjaar 1996 af met een verlies van 88 miljoen frank, maar in 1997 werd daarentegen een winst van 48 miljoen geboekt. Nu de composteringsinstallatie volop in bedrijf is genomen, verwacht men in 1998 alleen reeds voor de GFT-verwerking een positief resultaat van ongeveer 45 miljoen frank. In dat geraamd resultaat wordt onder meer rekening gehouden met de leningslasten, de afschrijvingen en de personeelskosten ten bedrage van respectievelijk ongeveer 22, 35 en 40 miljoen frank.

Bovendien bedroegen per 31 december 1997 de geldbeleggingen en de beschikbare middelen ruim 440 miljoen frank (stijging met 120 miljoen

frank ten opzichte van 1996). De geldmiddelen werden dus niet aangetast door de investering in de GFT-composteringsinstallatie (570 miljoen frank), omdat de financiering ervan door leningen (400 miljoen) en subsidies (167 miljoen) gebeurde.

Het laatste verslag van het college van commissarissen aan de algemene vergadering stelt de omzetting vast (voor alle activiteitsdomeinen samen ongeveer plus 45 % ten opzichte van het vorige boekjaar), merkt de meeruitgave in de personeelskosten op en het lagere bedrag aan voorzieningen. Het dringt aan op een volgehouden kostenbeheersing, maar dat kan moeilijk als een negatief verslag worden beschouwd.

Op basis van deze gegevens bestaat er, mijns inziens, geen aanleiding om maatregelen in welke zin dan ook te treffen.

**Vraag nr. 63
van 19 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Gemeentelijk onderwijs Kraainem – Werkingskosten

Onlangs bracht de nieuwe Vlaamse schepen van de faciliteitengemeente Kraainem aan het licht dat het gemeentebestuur per leerling van het Franstalig gemeentelijk onderwijs 1.000 frank meer aan werkingskosten investeert dan voor het Nederlandstalig onderwijs.

Aangezien het mij voorkomt dat het besluit van de gemeente dat aan de basis ligt van deze discriminatie reeds meer dan veertig dagen is verstreken, val dit mijns inziens onder het administratief toezicht van de minister.

Is de minister op de hoogte van de aangehaalde discriminatie ?

Acht hij ze aanvaardbaar ?

Indien niet, welke stappen heeft hij dan al ondernomen om de discriminatie ongedaan te maken ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger heeft een concreet geval op het oog dat mij als toezichhoudende overheid vooralsnog niet bekend is.

De gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant wordt gevraagd hieromtrent een onderzoek in te stellen.

De resultaten van dat onderzoek zullen in een aanvullend antwoord aan de Vlaamse volksvertegenwoordiger worden verstrekt.

Vraag nr. 64
van 25 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Gemeentelijke steun aan Franstalige school

Sedert het begin van de jaren negentig wordt de Franstalige lagere school van Voeren niet langer door Vlaanderen, maar door de Action Fouronnaise (AF) gesubsidieerd. De gemeente deed afstand van de school, maar verhuurt sinds de overdracht de gebouwen aan de AF.

Geregelde onderhouds- en vernieuwingswerken hebben totnogtoe geen verhoging van de huurprijs tot gevolg gehad. Vorig jaar werd zelfs beslist om de Action Fouronnaise vrijstelling van huurbetaling (114.000 fr. per maand) te verlenen wegens de verbouwingswerken.

Blijkbaar wordt er gemeentepersoneel ingezet om het schoolmeubilair te verhuizen.

Meent de minister dat het kwijtschelden van huurgeld en het ter beschikking stellen van gemeentepersoneel voor een privé-school wettelijk kunnen ?

Welke maatregelen heeft de minister eventueel genomen ?

Antwoord

Omtrent de vraagstelling vraag ik de gouverneur van de provincie Limburg een onderzoek in te stellen en mij de resultaten ervan mee te delen.

Het definitieve antwoord zal worden verstrekt zodra ik alle inlichtingen in mijn bezit heb.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 18
van 15 oktober 1998
van de heer CARL DECALUWE

OCMW's – Bospatrimonium

Talrijke bossen in Vlaanderen zijn eigendom van OCMW's.

Dit vertegenwoordigt een zekere boekhoudkundige waarde binnen de respectieve OCMW's, terwijl de opbrengst hiervan meestal te verwaarlozen is.

1. Behoort het tot de taken van het OCMW om bossen te exploiteren en in eigendom te hebben ?
2. Heeft de minister zicht op het totaal aantal hectaren bossen waarvan de OCMW's eigenaar zijn, op de boekhoudkundige waarde die dit vertegenwoordigt en op de opbrengst hiervan ?

Aanvullend antwoord

In aansluiting met mijn vorig antwoord en op grond van de gegevens mij door de provinciegouverneurs verstrekt, deel ik het volgende mee.

1. In totaal zijn de OCMW's eigenaar van 6.621 ha 13 a en 63 ca bossen.
2. De boekhoudkundige waarde die dit vertegenwoordigt, kan niet worden gegeven omdat die nog lang niet overal is vastgesteld.
3. Wat de opbrengst aangaat, die is variabel want afhankelijk van de opbrengst van de houtverkoop en de verhuring van jachtrechten.

Hierna vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de gegevens per OCMW die werden verstrekt.

(Vorig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 4 december 1998, blz. 676 – red.)

Bospatrimonium OCMW's – Provincie Antwerpen

OCMW	Oppervlakte	Boekhoudkundige waarde (fr.)	Opbrengst (fr.)
Antwerpen	509 ha 08 a 50 ca	305.451.000	
Balen	9 ha 41 a 73 ca	KI 2.560	3.910
Bornem	39 ha 60 a 04 ca		
Brecht	20 ha 14 a 85 ca	KI 4.320	17.280
Grobbendonk	3 ha 09 a 00 ca	1.500.000	160
Heist-op-den-Berg	7 ha 39 a 65 ca	15.000.000	
Herenthout	2 ha 18 a 12 ca	KI 770	0
Herselt	24 ha 01 a 93 ca		jachtrecht : 25.780
Hoogstraten	37 a 50 ca		
Hulshout	1 ha 63 a 45 ca		
Kasterlee	30 ha 00 a 00 ca	15.000.000	70.000
Laakdal	68 ha 06 a 26 ca	KI 2.970	
Lier	131 ha 14 a 75 ca		
Lille	35 ha 00 a 00 ca	20.000.000	50.000
Mechelen	289 ha 52 a 42 ca		
Meerhout	5 ha 00 a 21 ca		
Merksplas	4 ha 86 a 00 ca		
Mol	1 ha 29 a 95 ca		
Ranst	2 ha 24 a 70 ca		
Ravels	6 ha 00 a 00 ca		113.020
Retie	38 a 72 ca		
Schilde	14 ha 85 a 05 ca	5.500.000	
Sint-Katelijne-Waver	2 ha 14 a 60 ca		
Vorselaar	6 ha 09 a 10 ca		40.000
Westerlo	2 ha 82 a 38 ca		
Wijnegem	2 ha 92 a 00 ca	204.400	
Zandhoven	7 ha 71 a 09 ca		
Zoersel	17 ha 45 a 55 ca	KI 5.580	
Totaal	1.244 ha 09 a 90 ca	362.655.400	320.150

KI = kadastraal inkomen

Bospatrimonium OCMW's – Provincie Limburg

OCMW	Oppervlakte	Boekhoudkundige waarde (fr.)	Opbrengst (fr.)
Beringen	8 ha 61 a 05 ca	niet vastgesteld	niet vermeld
Bilzen	1 ha 32 a 07 ca	563.000	3.723
Bocholt	11 ha 85 a 23 ca	5.680.000	0
Bree	2 ha 46 a 14 ca	niet vastgesteld	0
Diepenbeek	27 a 03 ca	niet vermeld	niet vermeld
Genk	28 ha 04 a 44 ca	7.211.000	700 fr/m ³
Halen	1 ha 21 a 90 ca	niet vastgesteld	0
Ham	11 ha 08 a 21 ca	3.850.000	500 fr/m ³
Hamont-Achel	13 ha 47 a 00 ca	6.719.035	14.990
Hasselt	1 ha 79 a 30 ca	711.988	0
Hechtel-Eksel	11 ha 23 a 57 ca	niet vastgesteld	0
Heers	30 a 88 ca	niet vastgesteld	640
Herk-de-Stad	91 a 40 ca	niet vastgesteld	366
Heusden-Zolder	4 ha 50 a 37 ca	1.351.110	33.341 in '97
Houthalen-Helchteren	3 ha 21 a 73 ca	296.000	niet vermeld
Kinrooi	1 ha 50 a 24 ca	180.720	0
Leopoldsburg	2 ha 45 a 18 ca	niet vastgesteld	2.586
Maaseik	3 ha 47 a 54 ca	232.620	1.595
Maasmechelen	3 ha 00 a 87 ca	niet vastgesteld	10.000/30 j.
Meeuwen-Gruitrode	17 ha 48 a 00 ca	7.866.000	0
Neerpelt	12 ha 93 a 04 ca	niet vastgesteld	6.023
Opglabbeek	8 ha 58 a 09 ca	onbekend	niet vermeld
Overpelt	1 ha 08 a 30 ca	niet vastgesteld	0
Peer	14 ha 85 a 92 ca	niet vastgesteld	12.569
Sint-Truiden	7 ha 91 a 02 ca	niet vastgesteld	14.093
Tessenderlo	14 ha 12 a 92 ca	3.000.000	50.000/j
Tongeren	34 ha 89 a 00 ca	niet vastgesteld	niet vermeld
Voeren	4 a 75 ca	KI 10	0
Zutendaal	3 ha 06 a 80 ca	92.000	0
Totaal	228 ha 73 a 35 ca	37.753.573	149.926

Bospatrimonium OCMW's – Provincie Oost-Vlaanderen

OCMW	Oppervlakte	Boekhoudkundige waarde (fr.)	Opbrengst (fr.)
Aalst	7 ha 57 a 33 ca	–	11.629
Beveren	5 ha 92 a 06 ca	1.700.000	4.522 (jachtrecht)
Denderleeuw	12 a 50 ca	50.000	–
Gent	325 ha 00 a 00 ca	162.500.000	640.000
Kruibeke	8 ha 31 a 35 ca	–	–
Kruishoutem	14 ha 71 a 89 ca	9.170.120	–
Lede	4 ha 80 a 40 ca	–	12.720
Lierde	77 a 06 ca	50.000	–
Moerbeke	2.114 ha 00 a 00 ca	–	5.000
Oudenaarde	109 ha 87 a 14 ca	50.000.000	107.000
Wortegem-Petegem	30 a 00 ca	20.000	–
Zottegem	46 a 70 ca	–	–
Totaal	2.591 ha 86 a 43 ca	223.490.120	780.871

Bospatrimonium OCMW's – Provincie West-Vlaanderen

OCMW	Ligging	Oppervlakte	Boekhoudkundige waarde (fr.)	Opbrengst (fr.)
Brugge	Beernem (Oedelgem)	1 ha 50 a 00 ca	675.000	jacht : 1.900.000
	Brugge (Loppem)	2 ha 50 a 00 ca	1.125.000	hout : 15.000.000
	Damme (Sijsele)	11 ha 00 a 00 ca	4.950.000	à 20.000.000
	Eeklo	3 ha 00 a 00 ca	1.350.000	
	Maldegem	1 ha 00 a 00 ca	450.000	
	Le Poncay (Luxemb.)	145 ha 00 a 00 ca	46.000.000	
	Le Cedrogne (idem)	883 ha 00 a 00 ca	454.000.000	
Heuvelland	Vielsalm (idem)	261 ha 00 a 00 ca	100.000.000	
	Loker	7 a 20 ca		
	Westouter	1 ha 27 a 22 ca	350.000	
Ieper	Zillebeke	162 ha 48 a 91 ca		
	Hollebeke	12 ha 43 a 00 ca		
	Wijtschate	24 ha 64 a 7 ca	89.801.910	715.821
Kortrijk	Sint-Denijs	13 ha 00 a 02 ca	173.700	42.742
Poperinge	Poperinge en Patou	34 ha 67 a 07 ca	KI 16.000	
Totaal		1.557 ha 71 a 27 ca	698.875.610	37.658.563

Bospatrimonium OCMW's – Provincie Vlaams-Brabant

OCMW	Oppervlakte	Boekhoudkundige waarde (fr.)	Opbrengst (fr.)
Asse	2 ha 44 a 80 ca	KI 2.550	
Beersel	104 ha 00 a 25 ca	KI 500	620
Begijnendijk	4 ha 60 a 08 ca		5.101
Bekkevoort	88 a 80 ca	KI 1.410	
Diest	212 ha 00 a 00 ca	92.000.000	1.200.000
Dilbeek	29 a 60 ca	KI 290	
Galmaarden	64 a 40 ca		
Glabbeek	7 ha 00 a 00 ca		809.590
Grimbergen	88 a 70 ca		
Haacht	6 ha 26 a 83 ca	KI 8.610	441.272
Herent	2 ha 25 a 19 ca		1
Holsbeek	6 ha 05 a 78 ca		
Huldenberg	1 ha 72 a 90 ca	0	1.233
Kampenhout	6 ha 94 a 21 ca		
Kapelle-op-den-Bos	6 ha 90 a 00 ca	138.000	300.000
Kortenaken	11 ha 82 a 32 ca		
Leuven	227 ha 34 a 39 ca		13.672.465
Londerzeel	1 ha 86 a 40 ca	1.500.000	
Merchtem	44 a 80 ca	KI 430	
Opwijk	18 a 80 ca	44.000	
Oud-Heverlee	4 ha 14 a 50 ca	1.252.000	0
Roosdaal	1 ha 80 a 38 ca		0
Rotselaar	3 ha 50 a 00 ca		0
Scherpenheuvel-Zichem	8 ha 21 a 64 ca		51.852
Ternat	71 a 00 ca		1.786
Tielt-Winge	8 ha 70 a 30 ca		31.400
Tienen	356 ha 72 a 94 ca	33.640.000	46.800
Tremelo	4 ha 54 a 35 ca		
Vilvoorde	28 a 00 ca	126.000	
Zemst	70 a 30 ca	KI 660	
Zoutleeuw	7 ha 79 a 13 ca	5.200.000	nihil
Totaal	998 ha 70 a 68 ca	133.900.000	16.562.120

Vraag nr. 88
van 2 februari 1999
van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

Geleidehonden – Toegankelijkheidsproblemen

Het koninklijk besluit (KB) van 7 februari 1997 (Belgisch Staatsblad van 25 april 1997) bepaalt dat hulphonden – die als dusdanig herkenbaar zijn door middel van een cape of harnas en een officieel erkend pasje – niet langer mogen worden geweigerd in de horeca, voedingswinkels en andere gelegenheden waar voedingswaren worden bereid of verkocht.

Te weinig mensen kennen echter dit KB, zodat het nog steeds gebeurt dat mensen met een hulphond worden geweigerd in deze zaken.

Er zijn ook toegankelijkheidsproblemen die helaas niet zijn geregeld met dit KB.

Wordt er voldoende gesensibiliseerd opdat het goedgekeurde KB zou worden toegepast? Zo ja, op welke wijze?

Heeft de minister initiatieven genomen om toegankelijkheidsproblemen voor mensen met een hulphond op plaatsen als theaters, evenementen, aangepaste woongelegenheden, op te lossen?

Antwoord

Integrale toegankelijkheid is een basisvoorwaarde om de sociale integratie van personen met een handicap te bevorderen.

Het begrip "toegankelijkheid" is zich aan het ontwikkelen van categoriaal naar integraal. Vroeger betekende het toegankelijk zijn voor rolstoelgebruikers, het meer betreedbaar zijn van een gebouw. Tegenwoordig duidt het begrip op de kwaliteit van een gebouw zodat iedereen in staat wordt gesteld om de ruimte onafhankelijk en gelijkwaardig te gebruiken. Integrale toegankelijkheid slaat op bereikbaarheid, betreedbaarheid en bruikbaarheid voor iedereen.

De Vlaamse regering ijvert voor een meer toegankelijk Vlaanderen.

In opdracht van mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, werd onlangs onderzoek gedaan naar de toegankelijkheid van onze samenleving voor personen met een handicap. Het

Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap gaf mee gestalte aan dit onderzoek. De toegankelijkheidsproblemen van mensen met een hulphond op plaatsen als theaters, evenementen, enzovoort, worden erin aangehaald. Het eindrapport van voormeld onderzoek zal eerstdaags worden neergelegd.

Het is dan ook aangewezen dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger haar vraag richt tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister voor Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid.

Vraag nr. 89
van 2 februari 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Centra voor kinderopvang en gezinsondersteuning – Leeftijdsgrens

De raad van bestuur van Kind en Gezin evalueerde recentelijk het besluit van de Vlaamse regering van 6 april 1995 houdende erkenning en subsidiëring van de centra voor kinderopvang en gezinsondersteuning.

Vandaag kunnen centra voor kinderopvang en gezinsondersteuning (CKG) op grond van dit besluit kinderen tot zes jaar helpen. Er wordt echter voorzien in de mogelijkheid om gezinnen met oudere kinderen te helpen, voorzover een kind jonger dan zes jaar in het gezin aanwezig is, en in een uitzondering voor gezinnen met enkel kinderen ouder dan zes jaar indien dit aantal beperkt blijft tot maximum 5 % van de erkende capaciteit.

De opvolgingscommissie die was belast met de evaluatie had voorgesteld om de leeftijdsgrens van zes jaar op te heffen, gezien het stijgend aantal hulpvragen.

De raad van bestuur van Kind en Gezin handhaafde echter de leeftijdsgrens van zes jaar, maar verhoogde wel het maximumpercentage van 5 % uitzonderingen tot 10 %.

Door de handhaving van de leeftijdsgrens en het maximumpercentage van 10 % uitzonderingen zou 25 % van de hulpvragers in de kou blijven staan. Het enige alternatief is de bijzondere jeugdzorg.

1. Heeft de minister een raming van het aantal gezinnen dat in de kou zou blijven staan door deze maatregel?

2. Waarheen moeten de hulpvragers die niet terecht kunnen bij CKG's ? Is het de bedoeling dat zij terechtkomen bij de bijzondere jeugdzorg ?

Gelet op de afkeer van de vierde wereldbeweging voor de bijzondere jeugdzorg lijkt dit geen goed alternatief te zijn.

3. Kind en Gezin is blijkbaar bezig met een nieuwe reglementering voor de diensten voor private gezinsplaatsing.

Is het de bedoeling dat wie niet terecht kan bij de CKG's, daar terecht kan ?

4. Kind en Gezin heeft de laatste jaren zijn hulpverlening uitgebreid tot kinderen tot twaalf jaar (buitenschoolse kinderopvang tot twaalf jaar, hulpverlening kindermishandeling tot achttien jaar).

Wat is de ratio legis om deze dienstverlening te beperken tot gezinnen met kinderen tot zes jaar ?

Antwoord

1. Met het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1998 zijn een aantal wijzigingen ingevoerd in het besluit van de Vlaamse regering van 5 april 1995 houdende de erkenning en de subsidiëring van de centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning.

Eén van de wijzigingen heeft betrekking op een verhoging van 5 % naar 10 % van het aantal +zesjarigen zonder gelijktijdige begeleiding van -zesjarige broers en zussen. Deze bepaling maakt deel uit van andere leeftijdsbepalingen van het artikel 4, dat luidt als volgt :

"Artikel 4. De erkende centra begeleiden kinderen van 0 tot 6 jaar en hun ouders. Broers en zussen van deze kinderen kunnen eveneens begeleid worden, voorzover ze basisonderwijs genieten.

Daarnaast kunnen de erkende centra in uitzonderlijke omstandigheden kinderen ouder dan 6 jaar opvangen en begeleiden, voorzover ze basisonderwijs genieten, mits een grondige motivering van deze opname en begeleiding in het ondersteuningsplan is opgenomen, en ten bedrage van maximaal 10 % van hun capaciteit op jaarbasis."

Deze verhoging van 5 % tot 10 % houdt concreet in dat per dag toch 125 kinderen ouder dan 6 jaar en zonder gelijktijdige opvang/begeleiding van jongere broers en zussen kunnen worden opgevangen en begeleid.

Op te merken valt dat het percentage van deze +zesjarigen verschillend is naargelang het centrum vroeger een kinderopvangcentrum of een kinderdag- en nachtverblijf was, en dit de vroegere profilering als centrum voor - of +zesjarigen nog blijft doorspelen.

2. Het kan zeker niet de bedoeling zijn dat een +zesjarig kind terechtkomt in de bijzondere jeugdzorg of op straat komt te staan.

Wanneer een centrum wordt geconfronteerd met een dringende en verantwoorde vraag naar opvang/begeleiding van een +zesjarige en hierdoor de 10 %-marge overschrijdt, kan het centrum nog altijd ingaan op de vraag en een afwijking aanvragen bij Kind en Gezin.

3. Kind en Gezin werkt momenteel een voorstel van nieuwe reglementering uit waaronder de diensten voor private gezinsplaatsing zullen ressorteren, evenals een aantal methodieken van hulpverlening aan gezinnen die momenteel bij wijze van project lopen.

Dit nieuwe activiteitsdomein, met name "diensten voor gezins- en opvoedingsondersteuning", zal zowel gezinsondersteunende als opvoedingsondersteunende activiteiten ontwikkelen. Deze nieuwe visie is gegroeid uit de vaststelling dat de diensten voor private gezinsplaatsing veeleer begeleiding doen, en dat plaatsing slechts een deelaspect uitmaakt van hun totale werking.

Uiteraard zullen deze nieuwe diensten zich ook richten naar dezelfde doelgroep als de centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning.

4. Met de wijzigingen aan het besluit op de centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning houdt de Vlaamse regering vast aan de profilering van de centra als voorzieningen voor kinderen tot zes jaar.

Om het preventief aspect van het hulpverleningsaanbod van de centra maximaal na te streven, is inspelen en ingrijpen op de jongere leeftijdscategorie aangewezen.

Deze voorzieningen van Kind en Gezin zijn trouwens meer ingesteld inzake jonge kinderen.

Voor de leeftijdscategorie zes- tot twaalfjarigen kan bovendien al meer een beroep worden gedaan op belendende sectoren als school, jeugdwerk, revalidatiecentra, buurtwerk, buitenschoolse opvang, ...

Vraag nr. 91
van 3 februari 1999
van de heer DIRK VAN MECHELEN

Meervoudig gehandicapte kinderen – Opvangmogelijkheden

Meervoudig gehandicapte kinderen vinden blijkbaar in Antwerpen moeilijk een plaats in een residentiële instelling. Naar ik verneem, bestaan er aanzienlijke wachtlijsten bij de instellingen die meervoudig gehandicapte kinderen opvangen (bv. Het Giels Bos).

1. Hoeveel meervoudig gehandicapte kinderen wachten in Antwerpen op opvang ?
2. Welke maatregelen heeft de minister genomen om de wachtlijsten te beperken ?
3. Welke tussenoplossing wordt aan ouders met een meervoudig gehandicapt kind geboden terwijl zij wachten op een opvangplaats in een instelling ?

In welke mate begeleidt het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap deze ouders, familieleden en kinderen en zoekt het mee naar tussenoplossingen ?

Antwoord

1. In de provincie Antwerpen is het CAP (centraal aanmeldingspunt) verantwoordelijk voor het registreren van de wachtlijst voor minderjarigen.

Op 15 februari 1999 had het CAP een vraagregistratie voor opvang in de provincie Antwerpen voor 81 kinderen met een ernstige of diepe mentale handicap.

Ongeveer 80 % daarvan (\pm 65 personen) wil op termijn een internaatsbed in zorginstellingen zoals Het Giels Bos, Zevenbergen, enzovoort. De overige 20 % (\pm vijftien personen) vraagt veeleer om een dagopvang.

Een registratie per urgentiegraad (van 1 = erg urgent tot 5 = lange termijn) duidt op een twin-

tigal personen met een score 1 en 2. Hiervan willen zeven personen een dagopvang en dertien personen een internaatsopvang.

2. De meest recente maatregel die werd genomen, is het besluit van de Vlaamse regering (BVR) van 18 december 1998 betreffende de realisatie van de wachtlijstwerking inzake opvang, behandeling en begeleiding van personen met een handicap (in werking op 1 januari 1999). De wachtlijstwerking draagt bij tot de realisatie van zorgbemiddeling, zorgafstemming en dient als beleidsinstrument voor de bevoegde overheden bij de zorgplanning.

Elke provincie zet een samenwerkingsverband op met de verschillende partners : voorzieningen, verwijzende instanties, administratie Vlaams Fonds, en de personen met een handicap of hun vertegenwoordigers.

De laatste jaren werden bijzondere inspanningen geleverd om in de provincie Antwerpen bijkomende voorzieningen op te richten.

Naar realisatie zijn er in 1998 190 bedden of plaatsen in de provincie Antwerpen toegewezen, namelijk :

- 10 in semi-internaten,
- 15 in dagcentra,
- 165 in tehuizen voor niet-werkenden.

3. Als tussenoplossing wordt aan ouders met een meervoudig gehandicapt kind de kans geboden om maximaal gebruik te maken van de flexibiliseringsbesluiten (BVR van 24 maart 1998), zoals bijvoorbeeld deeltijdse opvang of de logeerfunctie. Ook tehuizen voor kortverblijf kunnen een gezinsondersteunende functie vervullen.

Anderzijds wordt gestreefd naar een optimale afstemming van zorgvraag en zorgaanbod, rekening houdend met de budgettaire mogelijkheden en het programmacijfer.

Het Vlaams Fonds heeft niet de opdracht zelf in te staan voor de begeleiding van ouders en familie van personen met een handicap die op de wachtlijst staan. Dit wordt wel verwacht van de voorzieningen waar personen met een handicap zich melden voor een opname en die geen plaats hebben. In het kader van het kwaliteitsdecreet maakt deze opdracht een van de sector-specifieke minimale kwaliteitseisen uit.

Bij de implementatie van deze minimale kwaliteitseisen zal het Vlaams Fonds toezien op de toepassing ervan.

**Vraag nr. 92
van 3 februari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Straatnamen – Vrouwen

Het decreet van 28 januari 1977 tot bescherming van de namen van de openbare wegen en pleinen bepaalt dat bij het vaststellen van de namen van openbare wegen en pleinen de voorkeur wordt gegeven aan figuren die voor gemeenten of de onmiddellijke omgeving van historische betekenis zijn geweest.

Dat de toekenning van de meeste straatnamen in onze gemeenten dateert uit een grijs verleden, toen de vrouw bijna niet publiek deelnam aan het politieke en sociale leven, omdat er vroeger weinig vrouwen sleutelposities innamen, wil niet zeggen dat er geen bijdrage was van vrouwen aan onze samenleving. Nochtans wordt het feit dat vrouwen hun rol speelden en spelen niet weerspiegeld in onze geschiedschrijving, noch in straatnamen.

Er is derhalve nood aan historische informatie vanuit de invalshoek "vrouwen" en het symbolisch herwaarderen van de helft van de bevolking.

Daarom is het belangrijk dat er op gemeentelijk vlak studiewerk wordt gestimuleerd om de "onzichtbare" vrouwen naar voren te brengen, zodat men bij het geven van straatnamen steeds een aantal namen van belangrijke vrouwen bij de hand heeft. Ook de adviserende commissies zouden in die zin stimuli kunnen geven.

Toen ik dit ter sprake bracht in de Commissie voor Cultuur en Sport vond de minister dit een zinvol voorstel (*Stuk 104 (1996-1997) – Nr. 2 – red.*).

1. Gaf de minister reeds stimuli aan gemeenten om een inventaris aan te leggen van de lokale belangrijke personen ?

Vroeg hij hierbij aandacht voor het opzoeken van de meer "onzichtbare vrouwen" ? Welke ?

2. Gaf hij reeds stimuli aan de adviserende commissies om deze historische ongelijkheid te corrigeren ? Zo ja, welke ?

3. Hoeveel mannen/vrouwen zetelen er in alle commissies die advies moeten geven over straatnamen ?

Antwoord

Het decreet van 28 januari 1977 tot bescherming van de namen van de openbare wegen en pleinen, zoals gewijzigd, bepaalt in de eerste plaats dat voorrang moet gaan naar namen geput uit de gegevens van de plaatselijke geschiedenis, het kunst- en cultuurleven, de toponymie en de volkskunde. Pas dan komen persoonsnamen aan bod en de naam van een nog levend persoon komt niet in aanmerking.

Deze bepalingen leiden ertoe dat weinig gemeenten een persoonsnaam aanvragen en de commissies zich terughoudend opstellen bij het geven van persoonsnamen.

Bij de vernieuwing in 1998 van de provinciale en centrale commissies (zes leden elk) zetelen thans telkens twee vrouwelijke leden. Dit zal ongetwijfeld zijn invloed hebben op de adviezen.

Zoals ik reeds in antwoord op de eerdere interventie van de Vlaamse volksvertegenwoordiger heb gezegd, gaan de nu bestaande straatnamen terug tot honderd à vijfhonderd jaar en langer, en kan zelfs de expliciete voorkeur voor namen van vrouwen niet worden "ingehaald" binnen een afzienbaar tijdsbestek.

De voortdurende vervrouwelijking van de gemeenteraden die in deze de principiële beslissingen nemen, en de voortgaande vervrouwelijking van het openbaar leven zullen in deze toestand verandering brengen. Ik ben inderdaad voorstander van de geschetste verandering en mijn commissies zijn wel degelijk op de hoogte van de situatie.

**Vraag nr. 93
van 5 februari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Subsidies aan auteurs en vertalers – Kritiek Rekenhof

In het Boek van het Rekenhof 1998 wordt aangestipt dat "ter uitvoering van artikel 55 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscompatibiliteit de toelagebesluiten een aantal bepalingen bevatten die duidelijk maken welke verplichtingen de toela-

getrekker moet nakomen om het gebruik van de toelagen te verantwoorden" (blz. 97).

Bij de controle van de verantwoording heeft het Rekenhof vastgesteld dat in een aantal gevallen die verplichtingen niet werden vervuld en dat de administratie van Cultuur, niettegenstaande ook zij deze vaststelling had gedaan, niettemin het subsidiesaldo in vereffening stelde.

Welke maatregelen heeft de minister getroffen opdat voortaan die uitbetalingen volgens de regels zouden verlopen ?

Antwoord

Het Boek van het Rekenhof 1998 heeft het over het principe dat een toneelauteur dient aan te tonen "dat een opvoering voor een breed betalend publiek had plaatsgevonden."

De schrijfpdracht waarvan het Boek van het Rekenhof 1998 melding maakt, werd aanvankelijk toch vereffend, omdat bij ontbreken van persknipsels de uitnodiging voor het stuk werd gebruikt als bewijs van opvoering. Dit werd door het Rekenhof niet aanvaard en bijgevolg werd het saldo niet uitbetaald.

De huidige regelgeving geldt nog steeds als criterium voor het al dan niet uitbetalen van voorschotten en/of saldi. Dat noch administratie, noch de minister van Cultuur deze regels met voeten treedt, kan worden gestaafd met het volgende overzicht.

1995

Er werden veertien schrijfpdrachten gesubsidieerd, één hiervan werd volledig geannuleerd, bij drie andere werd het saldo niet uitbetaald.

1996

Er werden twaalf schrijfpdrachten gesubsidieerd, vier keer werd het saldo niet uitbetaald.

1997

Er werden vijftien schrijfpdrachten gesubsidieerd, vier keer werd het saldo niet vereffend.

1998

Er werden dertien schrijfpdrachten gesubsidieerd ; uiteraard kan hierover nog geen balans worden op-

gemaakt, aangezien de wettelijke termijn hiervan pas afloopt op 15 november 1999.

Vraag nr. 94 van 9 februari 1999 van mevrouw MIA DE SCHAMPHELAERE

Geïntegreerde basiswerking – Subsidiëring

De Antwerpse basiswerkingen bouwen sedert 1995 in de wijken Oud Berchem, Antwerpen-Noord, Deurne-Zuid, Oud Borgerhout en Dam/Schijnpoort, geïntegreerde wijkcentra uit.

Naast het buurt- en opbouwwerk, het lokale integratiecentrum en het jeugdwelzijnswerk, zijn hierbij naargelang de plaatselijke situatie ook de Huurdersbond, tewerkstellingsprojecten, Recht-op, Samik (Kind en Gezin) en andere betrokken.

De gecoördineerde samenwerking op wijkniveau tussen deze basisorganisaties is niet alleen belangrijk voor de effectiviteit en de efficiëntie van het werk, het geeft aan het basiswerk ook een duidelijker gezicht. Deze samenwerking heeft bovendien een sterk maatschappelijk rendement en een meerwaarde voor de bevolking van deze wijken.

Geïntegreerd werken kan echter niet worden uitgebouwd zonder ondersteuning.

De personele en werkingsmiddelen van de genoemde basisorganisaties worden gesubsidieerd via een decretale regeling of via het Sociaal Impulsfonds (SIF). Ook de infrastructurele middelen voor de geïntegreerde wijkcentra werden in belangrijke mate via het SIF gesubsidieerd.

Voor de coördinatie van de geïntegreerde basiswerking worden er vooralsnog geen middelen uitgetrokken. Nochtans is deze coördinatie essentieel in de verdere uitbouw en de werking van deze centra.

Wordt een ondersteuning van deze coördinatiefunctie vanuit de Vlaamse Gemeenschap op korte of middellange termijn gepland ?

Antwoord

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger terecht opmerkt, worden geïntegreerde basiswerkingen gesubsidieerd via een decretale regelen, via een niet-gereguleerde toelage of via het Sociaal Impulsfonds.

De Antwerpse organisaties krijgen reeds vanaf het Vlaams Fonds voor de Integratie van Kansarmen (VFIK) voldoende middelen. Dankzij het SIF stijgt het aantal gesubsidieerde basiswerkingen en krijgen de bestaande extra middelen. Hoe de SIF-middelen terplaatse worden verdeeld en waarvoor zij kunnen worden aangewend, behoort tot de lokale autonomie. Niets sluit uit dat de middelen gaan naar onder meer de financiering van coördinatietaken.

Op Vlaams niveau wordt het principe van basiswerkingen ten volle gesteund.

Het past in de doelstelling de zichtbaarheid en de toegankelijkheid van de bestaande dienstverlening te verhogen. Decretaal wordt daarom meer en meer gepleit voor samenwerking en integratie van verschillende werkvormen. Recente voorbeelden zijn het decreet houdende het lokaal minderhedenbeleid en de thuiszorg. Voor beide domeinen wordt trouwens voorzien in een ondersteunings- en coördinatiestructuur.

Een tweede instrument van de Vlaamse overheid is het Sociaal Impulsfonds.

Met het SIF worden immers initiatieven rond netwerkvorming op buurtniveau en wijkontwikkeling ondersteund en gefinancierd. Het zijn sectoroverstijgende instrumenten die de voorzieningen en de diensten dichter bij de gebruikers brengen. Het geïntegreerd beleid moet niet alleen lokaal worden waargemaakt. Het in het kader van het SIF opgerichte Interdepartementaal Sturingsorgaan (Isosif) heeft de opdracht van de Vlaamse regering gekregen om knelpunten in de samenwerking en afstemming van beleidsdomeinen en -maatregelen te inventariseren en terzake aanbevelingen te formuleren.

De Vlaamse openbare instellingen (VOI) Kind en Gezin en het Vlaams Fonds worden hierbij onrechtstreeks betrokken, omdat zij geen lid zijn van Isosif.

**Vraag nr. 96
van 12 februari 1999
van de heer MARC OLIVIER**

Privaatrechtelijke openbare bibliotheken – Loonsubsidies

De voorbije jaren werd 85 % van de personeelskosten van de privaatrechtelijke openbare bibliotheken (POB) gesubsidieerd door het ministerie

van de Vlaamse Gemeenschap. De bibliotheken moeten zelf voor de rest van die kosten instaan. Dat kan onder meer door sponsoring.

Nu blijkt dat de POB's slechts voor 80 % in hun personeelskosten zouden worden gesubsidieerd. Dat betekent in de meeste gevallen ettelijke honderdduizenden franken minder subsidie per jaar. Bovendien zou er worden gewerkt met terugwerkende kracht.

Ooit werd 100 % loonsubsidie beloofd. Nu die maar 80 % bedraagt, worden de meeste POB's ernstig in hun goede werking belemmerd. Ook de werkgelegenheid komt her en der in het gedrang.

Klopt het dat de subsidiëring van de personeelskosten van de privaatrechtelijke bibliotheken met 5 % werd verminderd tegenover vorige jaren ?

Wat is de reden daarvoor ? Is er voldoende rekening gehouden met het tewerkstellingseffect ?

Is het de bedoeling de subsidies weer op het niveau van de vorige jaren te brengen ?

Antwoord

Bij de voorbereiding van het bibliotheekdecreet werd oorspronkelijk inderdaad een weddesubsidie ten belope van 100 % in het vooruitzicht gesteld. Reeds van vóór de inwerkingtreding werd duidelijk dat dit financieel niet haalbaar was.

Uiteindelijk worden sedert 1980 volgende subsidiepercentages toegepast, en dit zowel voor de erkende gemeentelijke als voor de privaatrechtelijke openbare bibliotheken :

- 100 % voor het leidinggevend en technisch personeel van de speciale openbare bibliotheken (SOB's), voor de directeur-bibliothecarissen of de hoofdbibliothecarissen van de centrale openbare bibliotheken (COB's) en voor de door de COB's overgenomen personeelsleden van de reizende openbare bibliotheken ;
- 95 % voor de bibliothecarissen van de deeltijds werkende plaatselijke openbare bibliotheken (POB's) ;
- 90 % voor de bibliothecarissen van de voltijds werkende POB's ;
- 85 % voor het overige leidend en technisch personeel van de POB's en COB's ;

Hieruit blijkt dus dat de functie van bibliothecaris (waaraan de zwaarste weddekosten verbonden zijn), die in elke bibliotheek bestaat, voor 95 % wordt gesubsidieerd ; voor de lagere functies van bibliotheekassistent en bibliotheekbediende wordt 85 % van de brutoloonkosten gesubsidieerd.

Ter beheersing van het budget werden sedert 1997 nog enkel extra kredieten in de begroting opgenomen voor nieuwe erkenningen. Bij programmadecreet werd ingeschreven dat de weddesubsidies nog slechts kunnen worden toegekend binnen de perken van de kredieten.

Anderzijds bleef de bestaande reglementering verder van kracht. Dit impliceert dat uitbreidingen die worden aangevraagd en die passen binnen de bestaande reglementering, in aanmerking moeten worden genomen. Aangezien het globale subsidiebedrag niet meer stijgt, betekent dit onvermijdelijk dat de vastgestelde subsidiepercentages niet langer kunnen worden gegarandeerd.

Ook binnen het budget van de privaatrechtelijke POB's heeft dit zijn effect gehad ; voornamelijk ten gevolge van de oprichting van nieuwe afdelingen audiovisuele materialen (met bijbehorende personeelssubsidie) in de privaatrechtelijke bibliotheken van Sint-Niklaas (fulltime functie), Beveren (half-time functie) en Melsele (half-time functie) in 1997, kon voor elke privaatrechtelijke bibliotheek slechts 95,4 % van het in principe te subsidiëren bedrag worden uitbetaald.

De subsidies opnieuw op het niveau brengen van vóór 1996 is niet vanzelfsprekend :

- budgettair gezien is de situatie van de privaatrechtelijke bibliotheken gekoppeld aan de gemeentelijke bibliotheken. Het optrekken van de kredieten voor de privaatrechtelijke bibliotheken zou ook hetzelfde vragen voor de gemeentelijke bibliotheken. Dit heeft een aanzienlijke budgettaire weerslag ;
- in het algemeen is een nieuwe regelgeving nodig voor de sector van het openbaar bibliotheekwezen ; in het licht hiervan moet ook de financiering van het stelsel in zijn totaliteit worden herbekeken.

Vraag nr. 97
van 15 februari 1999
van de heer KRIS VAN DIJCK

Integratiecontracten – VDAB

Het OCMW kan volgens artikel 18, § 3 van de organieke wet op het bestaansminimum (BM) van 7 augustus 1974 met jongeren tot 25 jaar een integratiecontract afsluiten.

Hierdoor ontvangt het OCMW een tegemoetkoming van 70 % staatsubsidies voor de uitgekeerde steun aan deze betrokkene. Deze begeleiding is zeer intensief.

Sinds vorige maand ervaren OCMW's dat de betrokken diensten bij deze begeleiding zich onthouden van het ondertekenen van dit contract. Zij beroepen zich op de wet op de privacy.

Een voorbeeld.

Een alleenstaande schoolverlater, jonger dan 25 jaar, heeft een inkomen uit werkloosheid. Daar dit bedrag onder het bestaansminimum voor een alleenstaande ligt, krijgt zij een bijpassing tot het bedrag BM categorie 3. Er wordt met de betrokkene – vrijwillig – een integratiecontract afgesloten, met als doel haar via een aangepaste tewerkstelling opnieuw te integreren in de maatschappij. Daar de betrokkene al geregeld door een arbeidsconsulent van de VDAB (Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding) werd opgeroepen, zond het OCMW aan de VDAB de vraag om als derde partij op te treden. Er werd verzocht de begeleiding door de sociale begeleidingsdienst te laten doen, daar de betrokkene over een beperkte vorming en beperkte vaardigheden beschikt. De VDAB geeft te kennen dat zij de betrokkene – via de sociale dienst – graag wenst te begeleiden in het zoeken naar werk, maar dat zij onmogelijk als VDAB een integratiecontract kan afsluiten, dit wegens de wet op de privacy.

Aangezien deze samenwerking gebeurt op vrijwillige basis, met medewerking en toestemming van de cliënt, waarom wil of mag de VDAB deze integratieovereenkomst dan niet ondertekenen ?

Waar kan een OCMW terecht om een derde partij in het integratiecontract te vinden, als een dienst die werd opgericht door de overheid om een arbeidsbemiddeling te verzorgen, zich beroepend op de wet op de privacy de vrijwillige samenwerking niet wil ondertekenen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

**Vraag nr. 100
van 17 februari 1999
van de heer MARINO KEULEN**

Herdenkingsprojecten Gezelle en Boon – Budget

Naar aanleiding van de begrotingsbesprekingen 1999 verklaarde de minister dat, ter herdenking van de Vlaamse klassieke auteurs Louis-Paul Boon en Guido Gezelle, in een totaalbudget werd voorzien ten belope van 9 miljoen frank.

Voor de Gezelleprojecten werd 6,3 miljoen frank uitgetrokken, voor de Boonprojecten 2,7 miljoen frank.

Bovendien stelde de minister een opsommingslijst ter beschikking die een overzicht bood van de verschillende projecten die op stapel staan voor de herdenking van deze twee klassieke auteurs.

Recentelijk kon via de pers worden vernomen dat, met betrekking tot de verdeling van het totaalbudget over de twee herdenkingsprojecten, een herziening plaatsvond.

Daarnaast lopen er geruchten als zou een en ander mank lopen inzake de organisatie van het Louis-Paul Boonproject.

1. Hoeveel middelen krijgen respectievelijk het Boonproject en het Gezelleproject ?
2. Wordt door de herziening van de verdeling van de budgetten voor de twee herdenkingsprojecten het totaalbudget gewijzigd ?
3. Welke repercussies heeft de aanpassing van de budgetten op de projecten ?
4. Wordt door de aanpassing in bijkomende projecten voorzien, of moeten geplande projecten van het programma worden geschrapt ?
5. Werden de begrotingen van beide herdenkingsprojecten reeds ingediend ?
6. In welke zin werd de opsommingslijst zoals opgenomen in het verslag van de begrotingsbe-

sprekingen Cultuur, door de wijziging van de budgetten aangepast ?

7. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de organisatie van beide herdenkingsprojecten ?

Antwoord

De herdenkingsprojecten van Guido Gezelle en Louis-Paul Boon werden begroot op 9 miljoen. De verdeling van deze middelen – aan de hand van de ingediende dossiers – werd door de Adviescommissie Letteren als volgt voorgesteld : 6,3 miljoen frank voor de Gezelleprojecten en 2,7 miljoen frank voor de Boonprojecten.

1. De nieuwe Beoordelingscommissie wijzigde op basis van de definitieve dossiers deze verdeling in respectievelijk 4.330.000 frank voor de Gezelledossiers en 4.286.000 frank voor Boondossiers en hield een saldo van 384.000 frank beschikbaar voor eventuele bijkomende manifestaties.

Ik heb dit gemotiveerd advies gevolgd.

2. Deze herziening heeft geen invloed op het totale budget. De bedragen blijven immers binnen het totale budget van 9 miljoen frank dat hiervoor is uitgetrokken.
3. Er is geen enkele repercussie op de totale budgetten van beide projecten.
4. Nu reeds werden een aantal bijkomende projecten voor kleinere manifestaties ingediend. Deze dossiers werden voor advies voorgelegd aan de Beoordelingscommissie Letteren.

De reeds geplande projecten ondergaan geen wijzigingen.

5. De begrotingen van de initiatieven binnen beide projecten zijn, ook voor de kleinere bijkomende manifestaties, ingediend.
6. De opsommingslijst werd niet gewijzigd.
7. Van beide projecten zijn reeds een aantal manifestaties achter de rug en staan andere voor de opening.

Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de wijzigingen in de subsidiëring het plaatsvinden van de geplande manifestaties zal beletten.

Vraag nr. 101
van 17 februari 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Ontwerpbesluit beroepskeuze gehandicapten – Planning

De raad van bestuur van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap keurde op 26 januari 1999 het ontwerpbesluit goed betreffende erkenning en subsidiëring van centra voor gespecialiseerde voorlichting bij beroepskeuze voor personen met een handicap.

Hiermee wordt de zoveelste poging gedaan om te komen tot een nieuwe regelgeving voor de centra voor gespecialiseerde voorlichting bij de beroepskeuze, die totnogtoe werken met een reglementering daterend uit de jaren zestig die niet meer aangepast is aan de huidige situatie.

Gelet op het feit dat de erkenningen van deze centra aflopen op 30 juni 1999, mag worden gehoopt dat de nieuwe reglementering nog deze legislatuur door de minister zal worden ondertekend.

Wat is de planning terzake ?

Antwoord

Het ontwerpbesluit dat op 15 februari 1999 door het Vlaams Fonds aan mij werd bezorgd zal ik, in uitvoering van het geplande nieuw beleid 1999, nog tijdens deze legislatuur aan de Vlaamse regering voorleggen.

In mijn planning is bepaald dat dit dossier uiterlijk in april zal worden geagendeerd.

Vraag nr. 118
van 10 maart 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Kindeffectrapport – Milieudecreten

In het kader van de trapsgewijze invoering van het kindeffectrapport (KER) heeft de Vlaamse regering nu al twee pakketten van bevoegdheden vastgelegd die aan de plicht tot opmaak van zo'n KER zijn onderworpen, respectievelijk vanaf 15 juli 1998 en vanaf 1 januari 1999.

In het besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999 kregen we een overzicht van alle bevoegdheden waarvoor ontwerpen van decreet zijn onder-

worpen aan de voorafgaande opmaak van een KER.

Zowat alle gewest- en gemeenschapsbevoegdheden worden opgesomd, bijvoorbeeld ook natuurbeleid en gezondheidsbeleid. Maar één belangrijke materie wordt uitdrukkelijk niet genoemd : het beleid inzake leefmilieu. De minister heeft – zo begrijp ik – nog tijd tot 2002 om ook op dit vlak een kindeffectrapportering in te voeren. Blijkbaar kon dit nu nog niet, vond men een KER voor dit beleidsdomein minder dringend of gaf een KER op het vlak van leefmilieu aanleiding tot meer (politieke) problemen ...

Nochtans is er de laatste tijd steeds meer belangstelling voor wat men "ecologische kinderrechten" noemt : rechten van kinderen inzake gezondheid en leefmilieu.

Zo is het van groot belang dat bij de normstelling inzake milieu, bij het vergunningenbeleid en bij het beleid inzake chemische hygiëne en reductie van gevaarlijke stoffen in onze directe leefomgeving, in het bijzonder rekening wordt gehouden met kinderen. Uit tal van wetenschappelijke studies blijkt immers dat kinderen veel meer dan volwassenen worden blootgesteld aan schadelijke stoffen. Terwijl cynischerwijze kinderen hiervoor veel gevoeliger zijn en objectief gezien veel meer risico lopen. In belangrijke milieudecreten als het Mestdecreet, het decreet integraal waterbeheer of de decretale omzetting van milieu- en veiligheidsrapportering (alle lopende of gepland in het Vlaams Parlement) is de impact van de regelgeving op kinderen van groot belang.

Maar blijkbaar is dit alles aan de Vlaamse regering niet besteed of deinst men terug voor de consequenties. Stel je voor, een nitraatnorm die rekening zou houden met het feit dat kinderen extra gevoelig zijn ...

Wat zijn de redenen voor de Vlaamse regering om zo lang te wachten met de invoering van een KER-plicht voor milieudecreten ? Stuit men op specifieke problemen, of wacht men tot een aantal gevoelige ontwerpdecreten zijn gepasseerd ?

Wordt het KER alsnog ingevoerd voor milieudecreten en -besluiten en wanneer ?

Welke concrete invulling denkt de minister te geven aan een milieu-KER-verplichting ? In welke mate wordt hierover overleg georganiseerd met het federale beleidsniveau (bevoegd voor heel wat milieu- en gezondheidsnormen) ?

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

BRIGITTE GROUWELS

VLAAMS MINISTER
VAN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN GELIJKEKANSENBELEID

Vraag nr. 22
van 9 februari 1999
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

"Tram 81" – Doelstellingen

Eind februari 1999 zal "Tram 81" in alle brievenbussen van het Brusselse gewest terechtkomen. Dit nieuwe maandelijkse tijdschrift zou een oplage hebben van 430.000 exemplaren en zal drietalig zijn.

Volgens krantenberichten wenst dit tijdschrift een positief beeld van Vlaanderen op te hangen.

1. Zullen er vóór 13 juni artikelen verschijnen in dit tijdschrift ondertekend door een regerings- of parlementslid ?
2. Welke thema's zullen in "Tram 81" worden aangesneden ?
3. Is er geen dubbel gebruik met "Brussel deze Week" ? Waarom niet ?
4. Wat is de kostprijs voor het verschijnen van dit tijdschrift ?
5. Wat zijn de verwachte maandelijkse portkosten ?

Antwoord

De raad van beheer van VZW De Stadskrant heeft een deontologische code opgesteld met betrekking tot de redactionele stukken en de advertenties voor zowel Brussel Deze Week als "Tram 81" voor de periode van de precampagne en tijdens de campagneperiode vanaf 13 maart 1999. Hierin wordt bepaald dat geen redactionele stukken van politieke kandidaten kunnen worden opgenomen.

De kostprijs voor redactionele invulling (inclusief omkadering), vormgeving en verspreiding bedraagt jaarlijks 47 miljoen frank voor tien nummers.

De maandelijkse kostprijs voor de verzending van "Tram 81" bedraagt 710.000 frank. Het gaat om een bus-aan-busverspreiding met een oplage van 430.000 exemplaren. Dit komt dus neer op een eenheidsprijs van 1,65 frank per stuk.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN OPENBARE WERKEN, VERVOER
EN RUIMTELIJKE ORDENING*

Vraag nr. 296
van 15 april 1997
van mevrouw GERDA RASKIN

Duinendecreet – Preventieve bouwvergunningen

Bij het van kracht worden van het duinendecreet bleek dat een groot aantal projectontwikkelaars geanticipeerd had op de omzetting van hun percelen in beschermd duinengebied. Uit diverse artikels die hierover in de pers verschenen, valt op te maken dat bepaalde gemeenten in de periode voor het inwerkingtreden van voormeld decreet met bijzondere ijver bouwvergunningen afleverden die net binnen de periode vielen om rechtsgeldig te zijn.

1. Hoeveel bouwvergunningen werden er in de 8 maanden voorafgaand aan het verschijnen van het zogenaamde duinendecreet in het Belgisch Staatsblad per kustgemeente afgeleverd voor percelen die nadien onder het bouwverbod van het duinendecreet vielen ?
2. Waren er bepaalde eigenaars die meer dan één bouwvergunning aanvroegen en verkregen voor de bewuste percelen ? Zo ja, kunnen hierover statistische gegevens worden verschaft (aantal eigenaars die meer dan één bouwvergunning aanvroegen en verkregen en het aantal hierbij afgeleverde bouwvergunningen) ?
3. Kloppen de berichten dat er in bepaalde gemeenten of bij de diensten van Arohm, Ruimtelijke Ordening, overuren werden gedaan of

* zie opmerking vooraan

extra personeel werd ingeschakeld om deze bouwvergunningen tijdig af te leveren ? Zo ja, om welke gemeenten en diensten gaat het en hoeveel uren werden hiervoor gepresteerd ?

Aanvullend antwoord

Na onderzoek van alle gegevens in het bezit van mijn administratie en na consultatie van de kustgemeenten, kan ik aansluitend bij mijn vorig antwoord onderstaande gegevens meedelen.

1. In de periode van 1 januari 1993 tot 17 september 1993 werden in het totaal 38 bouwvergunningen afgeleverd in gebieden die later vielen onder de bescherming van het duinendecreet.

Hiervan werden 22 vergunningen rechtstreeks afgeleverd door de gemeentebesturen (toepassing van artikel 44 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996), 4 vergunningen betroffen verbouwingen en 2 vergunningen betroffen dossiers in landbouwgebied.

2. In het totaal werden 4 bouwheren gedetecteerd die meer dan één bouwvergunning hebben gekregen (telkens voor woningbouw), namelijk :
 - één bouwheer met 4 dossiers in De Panne,
 - één bouwheer met 3 dossiers in De Panne,
 - één bouwheer met 5 dossiers in Koksijde,
 - één bouwheer met 34 dossiers in Knokke-Heist.
3. De provinciale afdelingen ROHM zijn slechts als adviesverlenende instantie betrokken bij de vergunningsprocedure, althans voor de vergunningen die niet rechtstreeks worden afgeleverd door de gemeentebesturen. Er is mij geen informatie bekend over de totaliteit aan werk dat door de gemeenten werd gepresteerd.

In elk geval ontkent de betrokken ROHM-afdeling dat door haar diensten overuren werden gepresteerd of dat extra personeel zou zijn ingeschakeld voor de verwerking van de dossiers waarvan hierboven sprake. Het aantal spreekt voor zichzelf. De betrokken diensten beschikten op dat ogenblik overigens over geen enkele informatie omtrent de afbakening van het gebied dat door het duinendecreet zou worden beschermd.

(Vorig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 30 mei 1997, blz. 1538 – red.)

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 56 van 18 januari 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vertaling van verdragen – Afspraken met Nederland

Naar aanleiding van mijn mondelinge vraag van 14 januari 1997 over de Nederlandstalige vertaling van het Pekingdocument en van de internationale documenten in het algemeen, stelde de minister-president dat de werkafspraken tussen Belgische en Nederlandse overheid om beurtelings multilaterale verdragen te vertalen, niet meer werden toegepast (*Handelingen nr. 21 van 28 januari 1997, blz. 149-151 – red.*).

Hij verklaarde bij de federale regering te zullen aandringen om haar vertaalcapaciteit te verruimen door de eigen vertaaldienst te versterken, vertaalwerk uit te besteden en/of meer elektronische vertaaltechnieken in te schakelen, zodat de werkverdeling met Nederland evenwichtiger kan zijn.

Deed de minister-president ondertussen de stappen waarvoor hij zich engageerde om de vroegere werkafspraken te activeren ?

Zo ja, wat is het resultaat ?

Antwoord

Tijdens de vergadering op 22 april 1997 van de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB) heb ik eraan herinnerd dat de vertaling naar het Nederlands van verdragen waarbij de Vlaamse en de federale overheid betrokken partij zijn, in principe tot de verantwoordelijkheid

van de federale diensten behoort, omdat zij tweetaalig zijn. Ik heb eraan toegevoegd dat dit principe pragmatische oplossingen niet mag beletten.

In bepaalde gevallen, zoals verdragen die overwegend slaan op gefedereerde beleidsdomeinen en slechts marginaal op federale, heb ik gesuggereerd dat de meest belanghebbende gefedereerde overheden uitzonderlijk zouden instaan voor de vertaling naar een landstaal.

Deze suggestie is aanvaard en die uitzonderlijke gevallen worden sindsdien afgesproken in de werkgroep Gemengde Verdragen, die de ICBB adviseert. Wat het Nederlands betreft, is dit de voorbije twee jaar enkel gebeurd voor de gemengd verklaarde overeenkomst inzake de bescherming van trekkende watervogels in Afrika en Eurazië, goedgekeurd door de conferentie van de Verenigde Naties in Den Haag op 15 augustus 1996. De Vlaamse administratie bevoegd voor Milieu en Natuurbehoud heeft voor die vertaling gezorgd.

In verband met de afspraak decennia geleden gemaakt tussen de vertaaldiensten in het Belgische en het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken om beurtelings te zorgen voor vertaling van multilaterale verdragen, is er sinds januari 1997 geen wijziging gekomen in de toestand. Dit betekent dat veeleer de vertaling van de Nederlandse overheid door de Vlaamse en de federale diensten wordt afgewacht, dan andersom.

Ik neem mij voor bij mijn federale collega van Buitenlandse Zaken opnieuw aan te dringen op de actualisering van die internationale werkafspraken, waarbij de hedendaagse vertalingstechnieken zouden worden ingeschakeld.

Vraag nr. 57
van 21 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Millenniumprobleem – Maatregelen

1999, en zeker 9 september (9-9-1999), zou volgens specialisten her en der al een behoorlijke voorproef kunnen zijn van het echte millenniumprobleem dat zich naar alle waarschijnlijkheid zal doen gelden van 1 januari volgend jaar. Immers, 99 wordt door veel oudere programma's geïnterpreteerd als "end of file" of "einde van alle gegevens". Alles wat daarna wordt ingevoerd, wordt dan niet meer gelezen/opgeslagen en dus gewoon verwijderd.

Inmiddels zijn we op minder dan een jaar van 2000 verwijderd en dringt dus de tijd om het echte millenniumprobleem aan te pakken, voorzover dat nog niet is gebeurd.

Het probleem is bekend : in het verleden hebben nogal wat programmeurs en chipproducenten hun toevlucht gezocht in een datumnotering met twee cijfers, bijvoorbeeld 78 in plaats van 1978. Zolang het verschil tussen die twee laatste cijfers 1 is, is er niets aan de hand. Wanneer 99 echter plots 00 wordt, zit er 99 jaar verschil tussen en kunnen computersystemen danig worden ontwricht. Het jaar 2000 is ook nog eens schrikkeljaar.

Bovendien kan een kettingreactie ontstaan tussen de 71 diverse computers en systemen, waardoor computers op zichzelf misschien "2000-proof" zijn, maar verkeerde informatie krijgen van andere die dat niet zijn. Dat had onder meer te maken met het feit dat geheugen – zeker intern, maar ook extern – in die tijd een erg kostbaar goed was en elke besparing daarop noodzakelijk was. Daarenboven hield twintig jaar geleden niemand het voor mogelijk dat de programma's die toen werden geschreven, nog zouden worden gebruikt anno 2000. Niets is echter minder waar : veel van die software wordt nu nog integraal gebruikt of er werd op voortgebouwd zonder de datumnotatie te veranderen.

Niet alleen software zal last ondervinden van de "millennium bug" of "Y2K", maar ook en vooral de zogenaamde "embedded chips", waarvan niemand nog precies weet waarvoor en waarin ze allemaal werden gebruikt. Bovendien kunnen die vrijwel nooit worden geherprogrammeerd en is vervanging van de toestellen of de chips de enige mogelijkheid. Een gemiddeld passagiersvliegtuig heeft al gauw enkele duizenden, zo niet tienduizenden van die chips aan boord ; vandaar dat een aantal grote luchtvaartmaatschappijen al heeft beslist in elk geval op 1 januari 1999 niet te vliegen.

Het staat inmiddels vast dat alle elektronica die een datumnotatie gebruikt en ouder is dan vijf jaar, problemen kan ondervinden.

Nu al worden de kosten wereldwijd geschat op liefst 18.000 miljard frank ; de kostprijs voor België zou alles bij elkaar 172 miljard bedragen. Omdat niemand weet hoe het uiteindelijk zal aflopen, kunnen de kosten nog vele malen hoger zijn, eenmaal de definitieve balans is opgemaakt.

Veel grote bedrijven en instellingen, evenals overheden, zijn al een paar jaar bezig met herprogrammeren en testen. Cijfers over kleine en middelgrote

ondernemingen geven echter aan dat daar veel minder aandacht wordt besteed aan het probleem, sensibiliseringsprogramma's ten spijt.

1. Wordt er binnen de Vlaamse overheid aan het probleem gewerkt en wat zijn de resultaten ?
2. Heeft de Vlaamse overheid zicht op de problemen die kunnen rijzen bij steden en gemeenten ?
3. Is de Vlaamse overheid zich bewust van het "(9-9)99-probleem" en het "schrikkeljaarprobleem" en zo ja, worden er maatregelen overwogen ?
4. Zet de Vlaamse overheid ook informatiecampagnes op naar burgers en bedrijven, of wordt die taak volledig waargenomen door de federale overheid (o.m. Millenniumforum 2000) ?
5. Heeft de Vlaamse overheid een noodscenario klaar voor het geval het onverhoopt toch fout mocht gaan ?
6. Wordt er in deze samengewerkt met de federale en Europese overheden en zo neen, is daar behoefte aan ?
7. Wat heeft het "millenniumprobleem" de Vlaamse overheid totnogtoe gekost ?
8. Acht de minister-president het, met de gegevens waarover hij nu beschikt, wenselijk om de bevolking op te roepen specifieke voorzorgen te nemen ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, die tevens bevoegd is voor informatica en logistiek binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Vraag nr. 58 van 25 januari 1999 van mevrouw MIA DE SCHAMPHELAERE

Vlaamse Infolijn – Start

Reeds in juli 1997 kondigde de minister-president de start aan van een Vlaamse Infolijn voor januari van dit jaar. In november laatstleden werd dit in de pers opnieuw bevestigd.

Dit is een belangrijk initiatief

De dienstverlening van de Vlaamse Gemeenschap zal hierdoor voor veel mensen toegankelijker worden. Het is immers niet eenvoudig om dadelijk te weten bij welke dienst of bij welke ambtenaar men terecht kan voor vragen over bijvoorbeeld bouwvergunningen, studietoelagen, milieureglementen, enzovoort.

Een centrale infolijn kan het zoeken naar de juiste telefoonnummers of het vergeefs rondbellen voorkomen.

Dit initiatief, dat drempelverlagend bedoeld is, moet ook voor alle Vlamingen op een gelijke manier toegankelijk zijn, dat wil zeggen tegen eenzelfde telefoontarief, waar in Vlaanderen men ook woont.

Wanneer wordt de reeds lang aangekondigde Vlaamse Infolijn opgestart en wat is de kostprijs ervan voor de gebruikers ?

Antwoord

De Vlaamse Infolijn zal opengaan vanaf 10 maart 1999. De opstartfase zal uiteraard gepaard gaan met een campagne om de Vlaamse Infolijn bij het grote publiek te promoten en om het telefoonnummer van de Infolijn bekend te maken.

Tussen de aankondiging van het initiatief in juli 1997 en de lancering van de Infolijn ligt een periode van ruim anderhalf jaar.

Tijdens deze periode is er hard gewerkt aan een minutieuze voorbereiding van de Infolijn. Omdat de installatie van een dergelijke lijn verregaande consequenties heeft op de informatieverstrekking binnen de hele Vlaamse overheid en een heel specifieke technische voorkennis vereist, werd twee keer een beroep gedaan op externen. In het eerste geval was dat om een diepgaande haalbaarheidsstudie uit te voeren, die onontbeerlijk was voor het uitschrijven van een lastenboek voor de technische implementatie van de Infolijn ; in het tweede geval was dat om een gespecialiseerd callcenter – Sitel – in te schakelen voor de uitvoering van de Infolijn. Beide opdrachten werden volgens de Europese onderhandelingsprocedure uitbesteed, en dat neemt heel wat tijd in beslag (in totaal negen maanden).

Qua timing volgt de Infolijn nog steeds het opgelegde tijdschema, want reeds bij de aankondiging

van de Infolijn werd bepaald dat de voorbereiding van het hele project ruim anderhalf jaar in beslag zou nemen.

Van bij het begin werd uitgegaan van het principe dat het centrale informatietelefoonnummer voor iedereen tegen gelijke voorwaarden toegankelijk moest zijn. Daarom zou iedereen, waar men ook woont, de Infolijn tegen eenzelfde tarief kunnen opbellen.

Wij hebben ervoor gekozen om van de Infolijn een gratis 0800-nummer te maken, zodat aan de eindgebruiker helemaal geen kosten zullen worden aangerekend.

Vraag nr. 59
van 28 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Grensgebieden – Samenwerkingsverbanden

Er zijn in het grensgebied met Nederland, Frankrijk en Wallonië verschillende grensoverschrijdende samenwerkingsvormen. Zij bestaan tussen gemeenten onderling, al dan niet samen met provinciale instanties.

Er zijn ook samenwerkingsverbanden waarbij de Vlaamse Gemeenschap is betrokken en samenwerkt met Nederlandse overheden, zoals de Vlaams-Nederlandse Coördinatiecommissie Grensmaas.

1. Welke samenwerkingsverbanden bestaan er waarbij de Vlaamse Gemeenschap als overheidsadministratie is betrokken, zowel met Nederlandse, Waalse als Franse overheden ?
2. Wat is per samenwerkingsverband de juridische structuur ?
3. Wat zijn de specifieke terreinen waarop die samenwerking betrekking heeft ?
4. Wat zijn per samenwerkingsverband de lasten – werkingskosten, subsidies, gedetacheerde ambtenaren – die de Vlaamse Gemeenschap op zich neemt ?

Antwoord

Samenwerkingsverbanden met Nederland, Frankrijk en Wallonië waarbij de Vlaamse overheidsadministratie rechtstreeks is betrokken, zijn zeer ver-

scheiden van aard. De situatie is complex, veelomvattend en in voortdurende evolutie. Hiervan is een inventaris niet permanent voorhanden.

De gevraagde informatie en bijbehorende financiële gegevens zijn bovendien over de diverse departementen en administraties van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap verspreid, zodat het verzamelen en verwerken ervan tot een schematisch overzicht, meerdere mandagen vereist voor de coördinerende instanties.

Teneinde evenwel tegemoet te komen aan de vraag en tot een dergelijk overzicht te komen van de grensoverschrijdende samenwerking in voornoemde gebieden, zal op korte termijn een bevraging van de betrokken departementen en Vlaamse openbare instellingen worden georganiseerd.

Na verwerking van de ontvangen gegevens, zal het gevraagde overzicht zo spoedig mogelijk in een aanvullend antwoord worden bezorgd.

Vraag nr. 60
van 28 januari 1999
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Cultureel akkoord Franse Gemeenschap – Stand van zaken

Tijdens de jongste editie van de Boekenbeurs in Antwerpen waren de Franse en Duitse gemeenschappen als eregasten aanwezig. Naar aanleiding hiervan werd de afwezigheid van een globaal cultureel samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap te berde gebracht. Er is een algemene consensus om de afwezigheid van dergelijk akkoord te betreuren.

Als een stap in die richting stelde de minister van Cultuur van de Franse Gemeenschap, de heer Charles Picqué, voor om alsnog een minder formeel akkoord in de vorm van een protocol af te sluiten.

De Vlaamse minister van Cultuur heeft dit protocol-voorstel afgewezen, omdat dit voorbijgaat aan het echte probleem dat een cultureel akkoord in de weg staat.

Immers, in verschillende verklaringen wees de minister op de moeilijkheden met Franstaligen in de Vlaamse faciliteitengemeenten in de rand rond Brussel als beletsel voor een volwaardig cultureel akkoord.

Hebben er reeds onderhandelingen terzake tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap plaatsgevonden tijdens deze (of vorige) legislatuur ?

Zo ja, wie maakte deel uit van de delegaties die de onderhandelingen voerden ?

Werden er werkdocumenten opgemaakt voor deze onderhandelingen ?

Zijn er verslagen van deze onderhandelingen ?

Bleek in de onderhandelingen dat de Franstaligen het integrale Vlaamse karakter van de faciliteitengemeenten in de Rand niet erkennen ?

Wanneer vonden de laatste gesprekken plaats tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap ?

Zijn er mogelijkheden om de in het slop geraakte gesprekken eventueel te deblokken ? Welke initiatieven worden daartoe eventueel genomen ?

Antwoord

Met de Franse Gemeenschap is er briefwisseling geweest omtrent het sluiten van een samenwerkingsovereenkomst. Ook vonden er verkennende contacten plaats.

Verwijzende naar mijn verklaring in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement op 12 januari 1995, herhaal ik dat wij principieel voorstander blijven van dialoog en samenwerking met de Franstaligen (*Handelingen Plenaire Vergadering nr. 18 van 12 januari 1995, blz. 1 e.v. – red.*). Maar akkoorden kunnen slechts totstandkomen wanneer het territorialiteitsbeginsel voorafgaandelijk en onverkort wordt erkend.

Verder bevestig ik het standpunt dat een algemeen samenwerkingsakkoord met de Franstaligen niet louter een zaak is van de regeringen, maar dat het ook uitdrukkelijk de instemming moet krijgen van het Vlaams Parlement.

In de feiten stel ik vast dat Vlaanderen meer belang heeft bij de totstandkoming van een algemeen samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen enerzijds en de Franse Gemeenschap en het Waals Gewest samen anderzijds.

Een afzonderlijk akkoord met de Franse Gemeenschap komt niet tegemoet aan het algemeen belang van Vlaanderen. Het Waals Gewest oefent steeds

meer bevoegdheden van de Franse Gemeenschap uit.

Soms, om niet te zeggen vaak, krijgt men de indruk dat een aantal Franstaligen van de Franse Gemeenschap een instrument willen opzetten om zich te mengen in interne Vlaamse aangelegenheden.

Vraag nr. 61 van 5 februari 1999 van de heer JOZEF BROWAEYS

NV Soresma – Overheidsopdrachten

NV Soresma is een Antwerps ingenieursbureau dat geregeld overeenkomsten afsluit met de Vlaamse overheid.

De vraag rijst naar de regelmatigheid van de toekenningen en naar het nut van de resultaten.

1. Welke opdrachten werden er gedurende deze legislatuur gegund aan Soresma ? Voor welke datum, volgens welke overheidsopdrachtenprocedure (algemene of beperkte aanbesteding, algemene of beperkte offerteaanvraag, onderhandelingsprocedure) ?
2. Waren er meerdere inschrijvers, kandidaten of geraadpleegden voor in de sub 1 bedoelde opdrachten die werden gegund aan Soresma ? Zo ja, wie waren dit per opdracht ?
3. Welke "voorstudies" werden er toevertrouwd aan Soresma ? Welke "studies" gebaseerd op voornoemde "voorstudies" werden toevertrouwd aan Soresma ?
4. Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Bulletin der Aanbestedingen ? Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Europees Publicatieblad ?
5. Voor welke opdrachten werd er een verkorte procedure toegepast (bv. wegens dringend karakter) ?
6. Werden er bijakten afgesloten bij de overeenkomsten met Soresma ? Zo ja, voor welke overeenkomsten en voor welke bedragen ? Werden er termijnverlengingen van overeenkomsten toegekend ? Zo ja, m.b.t. welke overeenkomsten en hoeveel bedroegen de termijnverlengingen ? Werd de uitvoeringstermijn van de verschillende overeenkomsten van Soresma geres-

pecteerd? Zo niet, hoe groot was de vertraging en hoeveel bedroeg de daarmee samenhangende boete?

7. Wat was ten slotte het praktisch nut van de opdrachten die werden gegund aan Soresma en in hoeverre worden de resultaten van die opdrachten gebruikt door de administratie?

Antwoord

Binnen de mij toegewezen bevoegdheden zijn er mij geen overeenkomsten bekend met de NV Soresma.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 86
van 8 januari 1999
van de heer JOS STASSEN

Beschermde landschap Kemmelberg – Speelbos

Het provinciebestuur van West-Vlaanderen is eigenaar van de bij koninklijk besluit van 24 december 1979 als landschap beschermde Kemmelberg in de West-Vlaamse gemeente Heuvelland. Dit landschap is daarenboven een erkend en planologisch vastgelegd natuurgebied, dat omwille van de heropbouw van zijn natuurwaarden bijna volledig werd afgesloten.

Ingaande op het voorstel van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, aan de openbare besturen om een deel van het openbaar domein te bestemmen als "speelbos", wenst het West-Vlaamse provinciebestuur een ten behoeve van de natuurheropbouw afgesloten deel van de Kemmelberg, namelijk hoek Kattkerkhofstraat-Bergstraat, open te stellen en als "speelzone" in te richten vanaf 2001. Bovendien wenst het provinciebestuur dit gebied zo snel mogelijk tot 31 december 2000 voorlopig toegankelijk te stellen als tijdelijke speelzone.

Daartoe werd door de provincie nu reeds een politieel toegankelijkheidsreglement goedgekeurd, na gunstig advies van de gemeente Heuvelland, van de afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), en in de adviescommissie van 15 december, zonder

melding te maken van het advies van Monumenten en Landschappen. Want omdat het om een beschermd landschap gaat, werd uiteraard ook het advies van Monumenten en Landschappen gevraagd. Maar aangezien dit advies negatief en bindend was, werd dit door het provinciebestuur gewoon genegeerd en niet in de overwegingen van het ontwerpreglement voor de provincieraadsleden vermeld.

1. Steunt de minister Monumenten en Landschappen of Aminal, en op welke gronden?
2. In hoeverre is het verantwoord speelbossen toe te laten in beschermde landschappen en natuurgebieden, zeker in die welke door overbetreding (bv. door rally's en andere sportmanifestaties) zeer erosiegevoelig zijn en permanent moeten worden heropgebouwd door ze af te sluiten?
3. Vreest de minister niet dat een eventueel gunstig advies van zijnentwege een precedent zal scheppen ten voordele van andere recreatieve mogelijkheden, waardoor het beschermingsbesluit in de feiten zou worden uitgehold?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening en aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

1. De betrokken diensten hebben vanuit hun specifieke bevoegdheden en beleidsdoelstellingen een standpunt ingenomen.

Het behoort, conform de voorgeschreven beslissingsprocedure, niet tot mijn bevoegdheid hierin de eindbeslissing te nemen.

2. De afdeling Bos en Groen heeft zich in zijn advies laten leiden door diverse factoren. De bossen van de Kemmelberg zijn steeds veel gebruikt geweest door de jeugd om in te spelen. Dit had een nefaste invloed op de ecologische waarde van het bosbestand. Daarom zijn in het verleden belangrijke delen van het bos met draad afgesloten voor het publiek.

De provincie plant in een speelbos voor de jeugd op een recentelijk aangekocht perceel dat dicht bij het dorp is gelegen, dat weinig natuur-

waarde heeft en dat optimaal kan worden ingericht als speelbos. De begroeiing van dit perceel is echter nog te jong, waardoor er nog geen "bossfeer" heerst.

Dit speelbos zal worden opengesteld voor de jeugd op 1 januari 2001.

Intussen zou er echter geen speelbos meer zijn, terwijl de vraag naar speelbossen zeer groot is.

De afdeling Bos en Groen oordeelde dat het in dit geval verantwoord was om gedurende deze korte periode (tot 21 december 2000) toch nog een beperkt deel van het oude bos voor bosspeulen te laten betreden door de jeugd.

3. Het al dan niet nodig zijn van een bindend advies van Monumenten en Landschappen hangt zowel af van de inhoud van het beschermingsbesluit, als van de aard van het recreatief gebruik.

Het aanbrengen van infrastructuur is stedenbouwkundig vergunningplichtig in natuurgebieden (volgens het gewestplan). Andere wetgevingen, zoals het Bosdecreet en het decreet op het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, bevatten specifieke bepalingen ter voorkoming van verstoring in bossen en andere natuurgebieden (in de ruime zin van het woord).

Ieder dossier dient in het kader van de diverse wetgevingen te worden beoordeeld. Dergelijke afweging mag niet worden gelijkgesteld met een algemeen precedent. De beschermingsbesluiten worden dan ook niet uitgehouden.

(Antwoord Steve Stevaert : BVA nr. 9 van 5 maart 1999, blz. 1130 ; antwoord Luc Martens : ibid., blz. 1200 – red.)

Vraag nr. 99
van 25 januari 1999
van de heer JOACHIM COENS

Waterheffing – Appartementgebouwen

Ingevolge het decreet van 20 december 1996 inzake de heffing op afvalwater deelt de drinkwatermaatschappij aan de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) mee hoeveel m³ leidingwater ze in 1997 aan de verbruiker aanrekende. Op basis hiervan berekent de VMM de heffing. De VMM treedt ook enkel op als taxerende instelling en moet zich baseren op de meetresultaten die worden bezorgd door de verschillende watermaatschappijen. Tussen deze

maatschappijen bestaan echter ernstige verschillen inzake registratieperiode.

Het heffingsbedrag wordt dus berekend op basis van het tijdens het jaar voordien gefactureerde aantal m³. Als de factuur slaat op een langere periode dan 14 maanden, wordt een deel van de heffing tegen het vorige tarief en een deel tegen het huidige tarief berekend.

Bepaalde verbruikers, inzonderheid eigenaars van appartementsgebouwen, hebben kritiek op de huidige wetgeving en de toepassing ervan. Volgens hen moet het heffingsbedrag worden berekend op basis van het verbruikte aantal m³ van het vorige jaar, en niet op basis van het gefactureerde aantal m³ van het vorige jaar.

Bovendien willen zij dat het jaar van de registratie volledig aansluit op de datum van de aanslag. Een aanzienlijk tijdsverschil tussen de registratieperiode en het tijdstip van aanrekening kan immers tot problemen leiden, bijvoorbeeld als het gaat om een appartementsgebouw. De verbruikers in de geregistreerde periode kunnen reeds verdwenen zijn of overleden. De VMM heeft naar verluidt geen bevoegdheid om dit te verhelpen, aangezien de registratie de opdracht is van verscheidene maatschappijen, die er elk een eigen systeem op nahouden.

De eigenaars van appartementsgebouwen hebben ten slotte bezwaar tegen het feit dat het appartementsgebouw wordt beschouwd als een grootverbruiker. Het waterbedrijf eist de registratie via één algemene meter, de afrekening met de onderscheiden gebruikers wordt geregeld zoals bepaald in de huurovereenkomst. Vóór de invoering van het nieuwe decreet hield de VMM hiermee rekening door het aantal woongelegenheden in aanmerking te nemen. Het principe dat de vervuiler betaalt, wordt niet in acht genomen. Nu wordt alle last op de eigenaar afgewenteld, die het slachtoffer wordt van een gemis aan overeenstemming tussen het waterbedrijf en de VMM.

Waarom kunnen de watermaatschappijen in Vlaanderen bij de facturatie van het waterverbruik niet meteen zelf de waterheffing aanrekenen ? In Brussel wordt dit systeem reeds toegepast.

Waarom wordt bij een appartementsgebouw geen rekening gehouden met het aantal woongelegenheden ?

Antwoord

1. Op mijn initiatief werd het studiesyndicaat Water opgericht op 23 oktober 1997. Eén van de

doelstellingen van het studiesyndicaat was "het onderzoek naar de opstelling van één globale, doorzichtige waterfactuur, waarop het waterverbruik en de afvalwaterheffing worden vermeld en geglobaliseerd".

De partijen van het bedoelde studiesyndicaat waren :

- het Vlaams Gewest ;
- de NV Aquafin ;
- het Vlaams Integraal Wateroverlegcomité (VIWC) ;
- de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) ;
- NV Vlaamse Milieuholding (VMH) ;
- de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) ;
- de Provinciale en Intercommunale Drinkwatermaatschappij der Provincie Antwerpen (Pidpa) ;
- de Antwerpse Waterwerken NV (AWW) ;
- de Tussengemeentelijke Maatschappij der Vlaanderen voor Watervoorziening CVBA (TMVW) ;
- de Intercommunale Maatschappij voor Watervoorziening (IMVW) ;
- het Intercommunaal Samenwerkingscomité van Waterbedrijven (ISWa).

Het studiesyndicaat kwam tot het besluit om een systeem uit te werken met één drinkwaterfactuur voor de kleinverbruikers, die zowel de afvalwaterheffing als het drinkwaterverbruik omvat.

Over de wijze waarop dit tot stand moet worden gebracht, werd geen overeenstemming bereikt. Hierbij wordt de mogelijkheid gecreëerd om een beheersovereenkomst af te sluiten met de drinkwatermaatschappijen over onder meer de eenvormige waterfactuur, de jaarlijkse facturatie van het drinkwater en de medewerking inzake de afvalwaterheffing.

De resultaten van het onderzoek van het studiesyndicaat werden opgenomen in het voorontwerp van decreet tot invulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen

inzake milieubeleid, met titels betreffende het integraal waterbeheer, oppervlaktewaterkwaliteit, oppervlaktewaterkwantiteit, grondwater en watervoorziening, dat zal worden ingediend bij het Vlaams Parlement.

2. Bij decreet van 20 december 1996 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1997, werd de Ks-factor (correctiefactor) afgeschaft. Hierdoor mag geen rekening meer worden gehouden met het aantal woon-eenheden ; bovendien stijgt het heffingsbedrag per kubieke meter niet meer met een stijgend waterverbruik.

**Vraag nr. 105
van 28 januari 1999
van de heer JOHAN MALCORPS**

Bedrijfsterrein Maes-Eelen Schoten – Sanering

In de zaak Maes-Eelen werden door de rechtbank relatief zware straffen uitgesproken, zowel ten aanzien van de exploitant als van een leverancier. De Milieu-inspectie, OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) en de curator sloten een samenwerkingsverband om de giftige smurrie weg te halen en te laten verwerken bij het gespecialiseerde bedrijf Eco-Oil in Engeland.

Maar daarmee is het terrein nog niet volledig gesaneerd. Een volledige saneringsoperatie (inclusief afgraving van gronden) zou minstens 72 miljoen kosten. De curator hoopt een overnemer voor de gronden te vinden, maar eventuele kopers zouden moeten opdraaien voor de sanering. Wat ernstige twijfel doet rijzen over het aantal gegadigden dat zich zal aandienen.

1. Wat is de planning voor de definitieve sanering van dit terrein ?
2. Komt er na een overheidsinbreng in de verwijdering van de afval ook een overheidsinbreng in de sanering van de gronden en zo ja, op welke termijn ?
3. Wordt er met name door de overheid op toegezien dat er op deze economisch waardevolle site in Schoten niet tot in lengte van dagen een zwart gat achterblijft ?
4. Is het niet aangewezen dat in het kader van de schaarste aan bedrijventerreinen door de minister, eventueel in overleg met de minister bevoegd voor Economie, een aangepast beleid wordt uitgestippeld ?

5. Is er nog enige kans dat de kosten voor de reeds geleverde verwijderingswerken op het terrein van Maes-Eelen en de kosten voor de verwerking van de afvalolie in Engeland kunnen worden gerecupereerd van de veroordeelde bedrijven ?

Antwoord

1. Voor het perceel met kadastrale kenmerken : gemeente Schoten 3de afd., sectie C, nr. 454 W, werd op 13 januari 1998 een aanmaning tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek verstuurd aan de curator in het kader van artikel 30 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering.

Op 15 september 1998 heeft de curator een voorstel van beschrijvend bodemonderzoek, opgesteld door de erkende bodemsaneringsdeskundige EcoVSB, ingediend ; dit onderzoek werd conform verklaard op 9 oktober 1998. De uitvoering van het beschrijvend bodemonderzoek is lopende.

2. De afval op het terrein werd verwijderd in opdracht van de curator, en dit onder toezicht van de afdeling Milieu-inspectie Antwerpen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal).

De OVAM heeft op dit terrein geen ambtshalve verwijdering uitgevoerd.

3. Het perceel werd door de Vlaamse regering op 21 mei 1997 aangewezen als historisch verontreinigde grond waar bodemsanering moet plaatsvinden. Het perceel is in die mate verontreinigd dat het werd ingedeeld onder prioriteit 1, dit wil zeggen dat de sanering moet aangevat zijn vóór eind 2006.

Een aanmaning tot uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek werd verstuurd op 13 januari 1998. Afhankelijk van de resultaten van het beschrijvend bodemonderzoek zal de OVAM de termijn bepalen waarbinnen het bodemsaneringsproject moet worden opgesteld.

4. In het begin van vorig jaar werd een opdracht gegeven aan professor Bocken van de Universiteit Gent, met name om te onderzoeken welke alternatieven kunnen worden gevonden voor de financiering van de bodemsanering. De bedoeling hiervan is tweeledig, namelijk enerzijds de sanering van historisch verontreinigde gronden

versnellen en anderzijds een oplossing bieden voor de sanering van die gronden waar de financiering niet evident is.

De studiegroep heeft recentelijk een eerste ontwerprapport over deze opdracht afgewerkt ; ik zal zeer binnenkort voorstellen om dit rapport te bespreken in de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud van het Vlaams Parlement.

5. Aangezien de OVAM geen ambtshalve verwijdering van de afvalstoffen op dit terrein heeft uitgevoerd, zijn er ook geen kosten gemaakt door de OVAM.

Vraag nr. 113 van 28 januari 1999 van de heer MARC OLIVIER

Oude pc's – Hergebruik en recyclage

Elk jaar worden duizenden personal computers (pc's) door bedrijven en instellingen afgeschreven en vervangen. De economische levensduur van pc's is immers bijzonder kort. Het vernietigen en verwerken van al die "oude" computers, toetsenborden, schermen en printers kost de bedrijven veel geld en het milieu lijdt flink onder deze afvalberg van plastic en zware metalen. In bepaalde gevallen wordt de leverancier van nieuwe pc's contractueel verplicht tot terugname van het oude materieel, teneinde dat te vernietigen.

Vaak is de onmiddellijke vernietiging van die pc's niet eens nodig, want bij veel scholen, instellingen en verenigingen is de vraag naar goedkope of zelfs gratis pc's groot. Ze kunnen zich de nieuwe toestellen niet veroorloven en voor hun doelstelling is een recente, erg krachtige machine vaak niet eens nodig.

Zo kunnen heel wat scholen, en zeker basisscholen, zich prima behelpen met pc's van twee tot drie jaar oud om een aantal basisbeginselen van de informatica aan te leren, of om eenvoudige educatieve software te draaien.

Ook veel verenigingen en (liefdadigheids)instellingen kunnen heel wat doen met tweedehands computers. Veel meer dan het bijhouden van bijvoorbeeld ledenbestanden en wat tekstverwerking wordt van de pc's immers niet verwacht.

1. Welke maatregelen heeft de minister reeds genomen om de overdracht van pc's van bedrijven aan scholen en instellingen te stimuleren ?

2. Wat waren daarvan de resultaten ?
3. Welke maatregelen kan de minister nog nemen om die overdracht te stimuleren en vlot te laten verlopen ?
4. Welke oplossingen heeft de minister reeds vooropgezet om de groeiende hoeveelheid computerafval – met inbegrip van allerlei optische en magnetische gegevensdragers – te verwerken en eventueel te recycleren ?

Antwoord

Directe maatregelen ter stimulering van de overdracht van pc's afkomstig van bedrijven aan scholen en instellingen werden in het Vlaams Gewest niet genomen.

Sinds enkele jaren stimuleert het Vlaams Gewest wel de werking van kringloopcentra, met als doel de gebruiksduur van duurzame goederen te verlengen. Via de kringloopcentra worden tevens computers ingezameld met het oog op hergebruik. Specifieke gegevens over het hergebruik van computers en randapparatuur via de kringloopcentra zijn niet voorhanden.

Vanaf 1 juli 1999 geldt overeenkomstig artikel 3.1.1.1. van het Vlaamse Reglement inzake Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea) de aanvaardingsplicht voor bruin- en witgoed. Computers en randapparatuur vallen onder de definitie van bruin- en witgoed. De aanvaardingsplicht heeft tot gevolg dat vanaf 1 juli 1999 de eindverkoper, wanneer de consument een nieuw toestel aankoopt, het overeenstemmende product waarvan de consument zich ontdoet gratis in ontvangst dient te nemen.

Dezelfde verantwoordelijkheid wordt opgelegd aan de tussenhandelaars, producenten en invoerders. In Vlarea wordt verder bepaald dat het aanvaarde bruin- en witgoed dient te worden gescheiden in herbruikbaar bruin- en witgoed enerzijds en niet-herbruikbaar bruin- en witgoed anderzijds. Voor de verwerking van het niet-herbruikbaar bruin- en witgoed worden in Vlarea specifieke eisen opgelegd.

In het kader van de uitvoering van deze aanvaardingsplicht worden er momenteel met de betrokken sectoren gesprekken gevoerd met het oog op het afsluiten van een milieubeleidsovereenkomst.

Vraag nr. 117 van 3 februari 1999 van de heer JOHAN DE ROO

Bebossing – Oost-Vlaanderen

Via een plaatselijk tijdschrift heb ik vernomen dat de provincie Oost-Vlaanderen van plan is om in het kader van een initiatief van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), bossen aan te planten, teneinde een daling van het koolstofdioxidegehalte (CO₂) in de atmosfeer te bewerkstelligen.

De provincie Oost-Vlaanderen denkt hierbij aan de aanplanting van twee soorten bossen, met name enerzijds een stadsbos van 200-300 ha met de nadruk op het recreatieve aspect, en anderzijds een regionaal bos van 500-600 ha met de nadruk op de ecologische aspecten.

1. Werd reeds vastgelegd waar (in welke gemeenten) deze bossen worden aangeplant ? Zo ja, kan de precieze ligging reeds worden meegegeeld ?
2. Worden voor de aanplanting van deze bossen gronden onteigend ? Zo ja, werden de betrokkenen daarvan reeds op de hoogte gebracht ?
3. Werd reeds een begindatum vastgesteld voor de aanplanting van deze bossen ?

Antwoord

De voordelen van het vastleggen van koolstofdioxide door bosaanleg zouden uiteraard niet onbelangrijk zijn in het kader van de leefmilieuproblematiek, maar de noodzakelijke bosuitbreiding in het Vlaamse gewest wordt toch hoofdzakelijk gezien als een concrete realisatie van het principe van duurzame ontwikkeling.

Deze bosuitbreiding komt tegemoet aan de vragen om meer natuur, om meer geschikte ruimte voor recreatie zoals wandelen, fietsen en dergelijke ; bossen zorgen voor een verbetering van de lokale leefomgeving en hebben een positieve invloed op een aantal milieufactoren. Daartoe worden de bossen in het Vlaamse gewest op een duurzame wijze beheerd en aangelegd, gericht op de verweving van deze verschillende functies, wat niet wegneemt dat een gebiedsgericht beheer kan worden gevoerd zodat bepaalde functies meer aandacht krijgen.

Zo ligt de nadruk bij de stadsbossen op de sociaal-recreatieve functie en bij een regionaal bos op de ecologische aspecten. Dit betekent geenszins dat de overige functies of gebruiksmogelijkheden van de betrokken bossen in de verdrukking komen. Deze bossen zullen op duurzame wijze worden beheerd, rekening houdende met de ecologische randvoorwaarden.

1. Het vastleggen van de locatie voor het stadsbos en het regionaal bos in de provincie Oost-Vlaanderen gebeurde op basis van de resultaten van een uitvoerig onderzoek. Zie hierover mijn antwoord op vraag nr. 34 van 26 oktober 1998 van mevrouw Vera Dua (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 15 januari 1999, blz. 930 – red.*). Voor beide projecten gaf het onderzoek twee geschikte locaties aan, op basis van de multicriteria-analyse.

De resultaten van het onderzoek werden toegevoerd voor de betrokken gemeenten via infovergaderingen ten behoeve van de gemeenteraden en de milieu- en natuurraden (MINA-raden). Tevens werd aan de gemeenten gevraagd een advies uit te brengen over de voorstellen en de wijze te laten kennen waarop ze eventueel de projecten wensen te ondersteunen. Deze standpunten werden eind februari 1999 ingewacht bij het provinciebestuur.

Op basis van deze adviezen en engagementen zullen de uiteindelijke locaties worden vastgelegd. Het gaat hier dan nog steeds over ruimere zoekgebieden, waarbinnen het project zal worden gerealiseerd.

Na bijkomend onderzoek en overleg (met onder meer de eigenaars en de gebruikers) zal een meer gedetailleerd inrichtingsplan worden opgemaakt.

2. Het is niet gebruikelijk voor bebossingsprojecten tot onteigening over te gaan.

De verwerving gebeurt op basis van vrijwilligheid, volgens het principe van vraag en aanbod dat de marktprijzen vastlegt. Er wordt een beroep gedaan op de Comités tot Aankoop van Onroerende Goederen van het federale ministerie van Financiën om de waarde van de betrokken goederen te bepalen, op basis van de voormelde marktprijs. Verder wordt ook voorzien in de gebruikelijke vergoedingen voor de gebruikers die hun gronden overlaten.

3. Aanplantingen zullen pas kunnen gebeuren nadat de definitieve locaties zijn vastgelegd,

nadat een inrichtingsplan is opgemaakt en nadat de verwerving van de betrokken percelen een feit is.

Vraag nr. 118
van 9 februari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Vlaanderen Proper – Organisatie

Vanwege "Vlaanderen Proper", verder omschreven als "technische coördinatie c/o Statt Communications", kregen de gemeentebesturen een uitnodiging – twee dagen op voorhand – om deel te nemen aan een staten-generaal in het Markiesgebouw in Brussel. Vooraf had de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) reeds de gemeentebesturen aangeschreven met het verzoek in te schrijven.

Tevens werd de gemeenten gevraagd om hun medewerking te verlenen aan het voormelde initiatief en een formulier terug te sturen met de op plaatselijk vlak ondernomen milieuacties.

1. Wat is de band tussen OVAM en "Vlaanderen Proper" ?

Wat is de rol van Statt Communications ?

Gaat het om een public-relationsfirma ?

Lopen de initiatieven hiervan niet parallel met die van OVAM ?

2. Door wie werd het initiatief genomen om de dienst "Vlaanderen Proper" op te richten ?

Worden aan deze dienst overheidskredieten verleend ?

Zo ja, op welke begroting zijn zij ingeschreven ?

3. Werd er personeel aangeworven voor "Vlaanderen Proper" ?

Zo ja, over hoeveel personen gaat het ?

Op welke wijze werden zij aangeworven ?

Met een tijdelijk contract of een contract van onbepaalde duur ?

Heeft het aangeworven personeel deelgenomen aan wervingsexamens ?

4. Hoeveel gemeenten waren vertegenwoordigd op de staten-generaal van 29 januari jongstleden ?

Antwoord

1. "Vlaanderen Proper" is een initiatief van de OVAM genomen in het kader van een structurele aanpak van de zwerfvuilproblematiek in Vlaanderen, met als bedoeling het Vlaamse gewest tegen het jaar 2002 zwerfvuilvrij te maken. Als aanzet hiertoe wordt op 20 maart 1999 een grote lenteschoonmaak georganiseerd in samenwerking met de gemeenten en de regionale televisiestations.

Statt Communications voert de technische coördinatie van het geheel. Deze firma kreeg de opdracht na algemene offerteaanvraag.

2. Uit mijn antwoord op vraag 1 blijkt duidelijk dat er geen dienst "Vlaanderen Proper" bestaat, maar dat het gaat om een OVAM-initiatief.

De opdracht wordt door de OVAM-begroting gefinancierd.

3. Er is geen personeel voor de actie "Vlaanderen Proper" aangeworven.
4. Er waren 115 gemeenten vertegenwoordigd op de staten-generaal van 29 januari 1999.

**Vraag nr. 119
van 9 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vervuiling Kouterwijk St-Amands – Aanpak OVAM

In de door vervuiling geteisterde Kouterwijk in Sint-Amands komt er nogal wat kritiek los aan het adres van het gemeentebestuur en van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM).

Wat OVAM betreft, wordt een gebrek aan communicatie aangewreven.

Voorts zou het onderzoek niet grondig zijn uitgevoerd. Waar er op hindernissen werd gestoten, werd geen gebruikgemaakt van speciale ramgutsboren om toch de samenstelling van de grond te kunnen vaststellen.

Een onderzoek van de groenten zou ook nauwelijks zijn ingesteld.

Blijkbaar is het ook niet de bedoeling om een algemeen beeld op te maken van de vervuiling, maar wordt per terrein een gedetailleerd overzicht gemaakt.

Ten slotte krijgen de getroffen gezinnen niet het statuut van "onschuldige eigenaars", ofschoon vaststaat dat het om historisch vervuilde terreinen gaat. Dit kan voor de betrokkenen kwalijke financiële gevolgen hebben.

1. Hoe reageert de minister op de aantijging dat er vanwege OVAM een gebrekkige communicatie zou zijn met de betrokken inwoners ?
2. Beschikt de minister over objectieve gegevens die erop wijzen dat het onderzoek grondig werd gevoerd ?
3. Waarom vallen de getroffen bewoners niet onder het statuut van "onschuldige eigenaars" ?
4. Wat is de houding van de regering in dit alles ?

Antwoord

1. OVAM kreeg tot hiertoe nog geen enkele concrete klacht omtrent de communicatie over dit dossier.

Er werd door de plaatselijke actiegroep wel gesuggereerd dat de informatie van de bewoners blijkbaar niet ernstig wordt genomen. Het is niet duidelijk of deze aantijging gericht is tegen OVAM of tegen de bodemdeskundige. OVAM schenkt wel bijzonder veel aandacht aan het informeren van de bevolking.

Een overzicht van deze informatie volgt hieronder.

- a) Er waren bewonersvergaderingen op respectievelijk 15 september 1998, 21 oktober 1998 en 24 februari 1999, waarop al de informatie waarover OVAM beschikte uit de op dat ogenblik gevoerde onderzoeken in de Kouterwijk, op een bevattelijke manier werd toegelicht.

Tijdens de eerste vergadering werd bovendien uitgebreid ingegaan op de mogelijke gezondheidsaspecten en op de stappen die zijn bepaald in het bodemsaneringsdecreet. Op

de tweede vergadering werd een toelichting gegeven bij het oriënterend bodemonderzoek dat door Gerling Consulting Group werd gestart. Tijdens de derde vergadering werden de bewoners bijkomend ingelicht over de mogelijkheid waarin het decreet voorziet om het statuut "onschuldige eigenaar" aan te vragen, alsook over de manier waarop zij een dergelijk dossier kunnen voorbereiden.

De bewoners ontvingen uitgebreide verslagen van de vergaderingen via de gemeente.

- b) De nieuwsbrief : tussentijds wordt deze informatie op een bevattelijke manier verwerkt in de nieuwsbrief "Extra-Opgeruimd Sint-Amands", die aan alle bewoners werd bezorgd in oktober.

Deze nieuwsbrief verschijnt telkens nadat er bijvoorbeeld nieuwe informatie beschikbaar is, of na een bewonersvergadering.

- c) De erkende bodemsaneringsdeskundige : in de opdracht aan de erkende bodemsaneringsdeskundige werd door OVAM een communicatielukkig opgenomen, wat onder meer inhield :

- de organisatie van een bewonersvergadering omtrent de werkwijze en de planning die bij het oriënterend bodemonderzoek zouden worden gehanteerd (21 oktober 1998) ;
- de telefonische permanentie, zodat bewoners ook op bepaalde tijdstippen buiten de normale werkuren bij deze permanentie terecht kunnen met hun vragen ;
- geïndividualiseerde rapporten : bij het afsluiten van het onderzoek dienden de resultaten telkens te worden samengevat per gezin, zodat zij elk afzonderlijk een duidelijk beeld zouden krijgen van hun situatie ;
- de toelichting tijdens door OVAM georganiseerde bewonersvergaderingen.

- b) De rechtstreekse briefwisseling : bewoners worden daarenboven via rechtstreekse briefwisseling door OVAM op de hoogte gehouden.

Zo ontvingen zij na afsluiting van het oriënterend onderzoek het besluit met de veiligheidsmaatregelen, het geïndividualiseerd onderzoeksresultaat en een afschrift van het algemene besluit voor de wijk.

2. Ik heb een volledig rapport van het oriënterend bodemonderzoek voor de site Kouterwijk ter beschikking.

Een *oriënterend* bodemonderzoek heeft als doel uit te maken op welke percelen verder onderzoek noodzakelijk is. Het is slechts in het *beschrijvend* bodemonderzoek dat de verontreiniging nauwkeurig in kaart wordt gebracht.

Vijf boringen per kadastraal perceel worden zeker voldoende geacht om deze inschatting voor verder onderzoek te kunnen maken. Op de plaatsen waar tijdens de staalneming een hindernis werd aangetroffen, is besloten om niet verder te boren, omdat dit in het kader van het oriënterend onderzoek niet noodzakelijk werd geacht en omdat de verontreinigingssituatie van het perceel reeds voldoende kon worden ingeschat op basis van de overige gegevens. Het principe van de ramgutsboring werd uitvoerig toegelicht tijdens de technische vergadering onder leiding van de bodemsaneringsdeskundige, omdat hij de inwoners op alle mogelijke situaties wilde voorbereiden, daar het mogelijk was dat dit materiaal zou worden ingezet.

Voor het beschrijvend bodemonderzoek zal wellicht dit zwaarder materiaal inderdaad nog worden ingezet. De diepe boringen voor de installatie van peilputten werden zodanig gelokaliseerd dat er een minimale hinder zou zijn voor de bewoners.

Het groentenonderzoek werd uitgevoerd door prof. dr. De Temmerman, werkzaam in het Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie. Hij is reeds sinds jaar en dag bezig met gelijkaardige onderzoeken, en OVAM heeft hem de keuze gelaten om tot een representatieve staalneming te komen. Er werd rekening gehouden met de hoeveelheid aangevoerde grond en de verontreinigingsgraad van de onderzochte percelen bij de interpretatie van de resultaten.

Het is inderdaad zo dat enkel de percelen konden worden onderzocht waar nog groenten in de tuin werden aangetroffen. Tuintjes waar geen groenten meer aanwezig waren, konden uiteraard niet worden opgenomen in het onderzoek. Aan de hand van de resultaten van de bodem werd echter op basis van een risicomodel het

gevaar voor het kweken van groenten voor alle percelen in de woonwijk ingeschat. Deze resultaten zijn opgenomen in het rapport en zullen dus voor elk perceel een indicatie geven voor het mogelijke gevaar van het kweken van eigen groenten.

Ik besluit dus dat het uitgevoerde oriënterend bodemonderzoek uitgebreider was dan strikt genomen het geval zou moeten zijn. Gelet op de aanwezige verontreiniging en de functie van het gebied als woonzone, werd extra onderzoek uitgevoerd om het risico beter in te schatten.

3. Zoals ik reeds eerder meedeelde, voorziet het bodemsaneringsdecreet in een regeling waarbij de persoon (exploitant, eigenaar of gebruiker) die krachtens het bodemsaneringsdecreet door OVAM wordt verplicht om tot bodemsanering (beschrijvend bodemonderzoek, bodemsaneringsproject, bodemsaneringswerken) over te gaan, kan worden bevrijd van de verplichting om de bodemsanering zelf uit te voeren en te financieren.

Hiertoe dient de eigenaar/gebruiker zich binnen dertig dagen nadat de saneringsplicht bij aangekend schrijven door OVAM op hem werd gevestigd, uitdrukkelijk te beroepen op het statuut "onschuldige eigenaar/gebruiker" en dient hij binnen deze termijn aan OVAM ook de nodige bewijselementen te bezorgen om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 31, § 2 of § 3 van het bodemsaneringsdecreet (historische bodemverontreiniging).

Aangezien OVAM zelf in het kader van de opgelegde veiligheidsmaatregelen de eerste fase van de bodemsanering (beschrijvend bodemonderzoek) zal uitvoeren, bestaat er op dit ogenblik in hoofdte van de bewoners van de Kouterwijk nog geen verplichting om tot bodemsanering over te gaan en is het statuut "onschuldige eigenaar/gebruiker" voorlopig nog niet nodig.

Ingeval OVAM, op basis van de resultaten van het nog uit te voeren beschrijvend bodemonderzoek, de bewoners van de Kouterwijk op grond van artikel 31, § 1 van het bodemsaneringsdecreet bij aangetekend schrijven zou aanmanen om de verdere bodemsanering uit te voeren (bodemsaneringsproject en bodemsaneringswerken) en aldus de saneringsplicht op hen zou leggen, zullen zij zich op dat ogenblik binnen de bovengenoemde termijn van dertig dagen kunnen beroepen op het statuut "onschuldige eigenaar/gebruiker".

Krachtens de bepalingen van het bodemsaneringsdecreet zal de OVAM pas op dat ogenblik op basis van het ingediende gemotiveerde standpunt (inclusief de bewijsvoering) voor elke eigenaar/gebruiker afzonderlijk een beslissing kunnen nemen of er inderdaad wordt aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 31, § 2 of § 3, en dan het statuut "onschuldige eigenaar" al of niet toekennen.

In afwachting van een latere eventuele verplichting om tot verdere bodemsanering over te gaan, krijgen de bewoners intussen al wel de mogelijkheid om hun dossier met de noodzakelijke documenten op te stellen en in te sturen naar de OVAM, zodat zij voldoende tijd hebben om hun dossier te vervolledigen.

Ik wijs er nogmaals op dat een beslissing van de OVAM over de toekenning van het statuut "onschuldige eigenaar/gebruiker" pas kan worden genomen nadat de bewoners worden verplicht over te gaan tot verdere bodemsanering, dit wil zeggen nadat zij door de OVAM op grond van artikel 31, § 1 van het bodemsaneringsdecreet daartoe worden aangemaand en zij binnen de gestelde termijn een gemotiveerd standpunt (inclusief bewijsvoering) hebben ingediend.

4. Ik heb de OVAM schriftelijk gemeld dat ik, op basis van de resultaten van het oriënterend bodemonderzoek, akkoord ga met de door de OVAM voorgestelde maatregelen.

**Vraag nr. 121
van 12 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Bijzondere veldwachters en jachtopzieners – Uniform

Het Vlaams Instituut voor de Bijzondere Veldwachters en het Vlaams Instituut voor Jachtopzieners dringen erop aan dat de overheid hun uniform zou vastleggen. Dit uiteraard omwille van de herkenbaarheid.

Wat is de stand van zaken in dit dossier ?

Antwoord

De bijzondere veldwachters hebben als taak het beschermen van (landelijke) eigendommen, eventueel inclusief vis- en jachtterreinen. Hun algemene politionele bevoegdheid, inclusief hun politionele

bevoegdheid inzake jacht en visvangst, moet in dat kader worden begrepen.

De bescherming van eigendommen houdt verband met de bewaking, de openbare veiligheid en het burgerlijk eigendomsrecht, aangelegenheden die nog niet werden geregionaliseerd.

Het vastleggen van het uniform van de bijzondere veldwachters is derhalve een federale bevoegdheid.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 47
van 9 februari 1999
van de heer JOHAN DE ROO

RVT-bedden – Gent-Eeklo

1. Hoe scoort de regio Gent-Eeklo voor de toegekende RVT-bedden (RVT : rust- en verzorgings-tehuis) procentueel in vergelijking met de rest van Vlaanderen ?
2. Zijn er op grond daarvan voor de instellingen uit de regio Gent-Eeklo bijstellingen op til ? Zo ja, voor welke instellingen en over hoeveel RVT-bedden wordt er dan gesproken ?
3. Wat is, per instelling in de regio Gent-Eeklo, het percentage aan RVT-bedden ?

Antwoord

1. Aan de rusthuizen in de arrondissementen Gent en Eeklo werden er respectievelijk 1.173 en 258 RVT-bedden uit de pool van 14.116 RVT-bedden toegewezen, respectievelijk 8,31 % en 1,83 % van de pool. Het voor deze arrondissementen bepaalde aantal RVT-bedden werd hierdoor volledig uitgeput.

De verdeling van de RVT-bedden over de verschillende arrondissementen is de volgende.

Arrondissement	Bestaand aanbod RVT-bedden vóór verdeling	Aantal RVT-bedden verdeeld uit pool	Totaal aantal RVT-bedden na verdeling
Antwerpen	2.170	2.531	4.701
Mechelen	590	943	1.533
Turnhout	586	877	1.463
Hasselt	596	503	1.099
Maaseik	326	263	589
Tongeren	282	250	532
Aalst	439	762	1.201
Dendermonde	358	482	840
Eeklo	148	258	406
Gent	1.201	1.173	2.374
Oudenaarde	349	294	643
Sint-Niklaas	504	480	984
Halle-Vilvoorde	664	1.667	2.331
Leuven	1.233	859	2.092
Brugge	606	707	1.313
Diksmuide	169	92	261
Ieper	277	233	510
Kortrijk	875	678	1.553
Oostende	376	404	780
Roeselare	303	316	619
Tielt	210	211	421
Veurne	185	131	316
Totaal	12.447	14.114	26.561

Op het niveau van de provincies geeft dit het volgende beeld.

Provincie	Aantal RVT-bedden vóór verdeling	Aantal RVT-bedden verdeeld uit pool	Totaal aantal RVT-bedden na verdeling	Procentuele verdeling RVT-bedden
Antwerpen	3.346	4.351	7.697	28,98 %
Limburg	1.204	1.016	2.220	8,36 %
Oost-Vlaanderen	2.999	3.449	6.448	24,28 %
Vlaams-Brabant	1.897	2.526	4.423	16,65 %
West-Vlaanderen	3.001	2.772	5.773	21,74 %

2. Er worden geen bijstellingen gepland op korte termijn. De pool van RVT-bedden is nu uitgeput. Door de verdeling van deze pool wordt het aantal RVT-bedden in Vlaanderen meer dan verdubbeld. Deze RVT-bedden worden vanaf 1 januari 1998 gefaseerd, namelijk gespreid over een periode van vijf jaar, in gebruik genomen.

De behoeften zullen hierdoor echter nog niet volledig kunnen worden gedekt : niet alle in het rusthuis verblijvende zwaar zorgbehoevende ouderen (B- en C-gerechtigden) zullen op termijn effectief in een RVT-bed kunnen worden verzorgd.

Ik stip hierbij aan dat de toewijzing voor de bedden op strikt objectieve gronden per arrondissement is gebeurd en de toekomstige situatie in rekening heeft gebracht. Bij de verdeling is immers uitgegaan van het aantal +80-jarigen in 2002 per arrondissement. Op deze wijze kan geen enkel arrondissement zich benadeeld of bevoordeeld voelen ten opzichte van de andere. Uiteraard neemt het aantal +80-jarigen in Vlaanderen nog toe na 2002 en zal er zeker op lange termijn noodzaak zijn tot nieuwe bijkomende maatregelen.

3. Bij de verdeling van de RVT-bedden op 22 december 1997 werd de dekkingsgraad van de rusthuizen die een drempelwaarde van bezetting van B- en C-gerechtigden tijdens de gehanteerde referentieperiodes bereikten, opgetrokken tot een minimum van 76 % voor het arrondissement Gent en van 87 % voor het arrondissement Eeklo. Met dekkingsgraad wordt bedoeld : de procentuele verhouding tussen het aantal RVT-bedden en het gemiddeld aantal B- en C-gerechtigden tijdens de referentieperiode tweede en derde kwartaal 1995 en 1996.

De vermelde cijfers zijn minima. Rusthuizen die reeds vroeger (vóór de verdeling van de RVT-pool) over een groot aantal RVT-bedden be-

schikten, kunnen hierdoor hogere dekkingsgraden bereiken. Ook rusthuizen die in het kader van de verdeling een minimum van 20 of 25 RVT-bedden werd gegarandeerd bij het bereiken van de drempelwaarde, kunnen hierdoor een hogere dekkingsgraad halen.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 50

van 20 januari 1999

van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Vlabinvestproject Kerkeveld (Kraainem) – Eigendomssituatie

In de gemeente Kraainem bestaat juridische onduidelijkheid over de eigendom van de gronden waarop het Vlabinvestproject Kerkeveld wordt uitgevoerd (Vlabinvest : Investeringsfonds voor Gronden en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant). Bij de opheffing van de unitaire provincie Brabant werden de betrokken percelen niet formeel overgeheveld naar de provincie Vlaams-Brabant.

Het lijkt dan ook aangewezen dat het Vlaams Gewest zich deze gronden zo snel mogelijk toeëigent om klaarheid te scheppen in dit bouwdoossier.

1. Welke onduidelijkheid bestaat er over de eigendom van de gronden waarop het Vlabinvestproject Kerkeveld in Kraainem wordt uitgevoerd ?
2. Zijn er juridische bezwaren tegen een formele toe-eigening van bovengenoemde gronden door het Vlaams Gewest ? Zo ja, welke ?

Zo neen, wanneer zet de Vlaamse regering de nodige stappen om formeel eigenaar te worden van deze gronden ?

Antwoord

1. Het perceel dat Vlabinvest op het Kerkeveld in Kraainem wenst te onteigenen om er een sociaal woonproject met tien erfpachtkavels te realiseren, maakt deel uit van de Stichting Van der Borgh. Deze stichting is ontstaan in de vijftiende eeuw en heeft onder andere het toekennen van privé-studiebeurzen tot doel. Over de eigendom van de gronden zelf bestaat er dus geen enkele onduidelijkheid.

Het statuut van een dergelijke stichting wordt echter nog steeds geregeld door de wet van 19 december 1864 betreffende de stichtingen ten voordele van het openbaar onderwijs of ten bate van bursalen, die het beheer ervan aan een provinciale commissie toevertrouwt. Zo valt de Stichting Van der Borgh onder de bevoegdheid van de Provinciale Commissie voor Studiebeurzen van de provincie Brabant.

Ondanks de splitsing van de provincie Brabant in 1995 bleef deze Commissie haar unitair karakter behouden, zodat het op dit ogenblik onduidelijk is wie de bevoegde toezichhoudende overheid is die volgens de wet van 19 december 1864 een dergelijke vervreemding moet goedkeuren.

2. Drie jaar geleden ontving Vlabinvest reeds een onteigeningsmachtiging voor het beoogde terrein (groot 31 are 27 ca). Het ministerieel besluit houdende goedkeuring van een onteigeningsplan en machtiging tot onteigening van Vlabinvest dateert van 19 november 1996. Op 20 november 1996 reeds werd het dossier door Vlabinvest overgezonden aan het Aankoopcomité, met het verzoek om de onderhandelingen met de eigenaar te starten en de onteigeningsakte te verlijden. Na onderhandelingen bereikt het Aankoopcomité einde 1997 een akkoord over de prijs met de Stichting.

Dit akkoord moet echter volgens de wet van 1864 worden goedgekeurd door de bestendige deputatie of bij koninklijk besluit. Aangezien er geen bestendige deputatie voor de provincie Brabant meer is, werd intensief op zoek gegaan naar een andere toezichhoudende overheid die bevoegd zou kunnen zijn om deze vervreemding goed te keuren. Tot zolang dit niet is ge-

beurd, kan het Aankoopcomité de onteigeningsakte niet verlijden.

Indien de ligging van het bewuste perceel als criterium zou worden aangewend, zou de bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant bevoegd kunnen zijn. Uit diverse contacten met de provincie Vlaams-Brabant blijkt echter dat de bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant zich buiten deze zaak wil houden, aangezien zij geen toezichtsbevoegdheid meer heeft inzake verwervingen en vervreemdingen van gemeenten.

Indien de Stichting Van der Borgh daarentegen als zodanig met het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zou zijn verbonden – en dit is het standpunt van de Provinciale Commissie voor Studiebeursstichtingen van Brabant zelf – zou de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bevoegd kunnen zijn. Door de Provinciale Commissie zelf werd het akkoord met het Aankoopcomité voor advies overgezonden aan deze Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Volgens ingewonnen informatie wacht deze op het advies van de Raad van State.

Door Vlabinvest zelf werd einde 1997 advies gevraagd aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, die echter antwoordde geen enkele bevoegdheid te hebben op dit gebied en wees op de complexe institutionele problematiek.

Aangezien de afdeling Wetgeving van de Raad van State heeft bepaald dat de wet van 19 december 1864 een onderwijsaangelegenheid regelt, werd door Vlabinvest op 24 april 1998 de vraag gesteld aan de Vlaamse minister van Onderwijs of hij enige toezichtsbevoegdheid uitoefent over deze Provinciale Commissie. Bij brief van 23 september 1998 werd door mij eveneens aangedrongen bij de Vlaamse minister van Onderwijs om op de vraag van Vlabinvest te antwoorden.

In zijn antwoord van 9 februari 1999 aan Vlabinvest laat de Vlaamse minister van Onderwijs weten niet bevoegd te zijn in dit dossier, aangezien het hier – specifiek de studiebeurzenstichtingen en de commissie die hen beheert in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest – een gemeenschapsmaterie betreft die bicommunautair van aard is en dus tot de bevoegdheid van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest behoort.

De Vlaamse minister van Onderwijs wijst er eveneens op dat, om juridisch correct te handelen, er eerst een institutionele oplossing dient te komen, waarvan de organisatie in handen ligt van de federale minister van Binnenlandse Zaken.

Uiteraard werd daaraan ook reeds gedacht en werd eveneens op 23 september 1998 door mij deze vraag gesteld aan de federale minister van Binnenlandse Zaken. Tot op heden bleef dit schrijven onbeantwoord.

Vermits de bestendige deputatie van Brabant niet meer bestaat, kan overeenkomstig de wet van 19 december 1864 eveneens worden gesteld dat de Koning – dus de federale regering – bevoegd is om deze vervreemding goed te keuren. Aangezien de Provinciale Commissies voor Studiebeurzenstichtingen, opgericht bij de wet van 19 december 1864, vallen onder de bevoegdheid van de federale minister van Justitie, zal aan de federale minister van Justitie de vraag worden gesteld om, gezien zijn toezichtsbevoegdheid over deze Provinciale Commissies voor Studiebeurzenstichtingen, het akkoord dat tussen de Stichting Van der Borgh en het Aankoopcomité werd bereikt, goed te keuren.

Vraag nr. 58
van 5 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Aanslagbiljetten huisvuiltaks Wemmel – Taalgebruik

Half januari 1999 startte de provincie Vlaams-Brabant een onderzoek naar de gelijktijdige verzending van Nederlandstalige en Franstalige aanslagbiljetten voor de huisvuiltaks in de faciliteitengemeente Wemmel.

De gemeenteontvanger zou beide documenten met een hebben verzonden naar alle Franstaligen van de gemeente, wat in strijd is met de taalwetgeving, zoals die vorig jaar nog door de minister in zijn omzendbrief werd verduidelijkt.

Wat is de stand van het onderzoek ?

Mocht het onderzoek zijn afgelopen, welke maatregelen heeft de minister dan getroffen ?

Antwoord

Aangezien de Vlaamse volksvertegenwoordiger een specifiek dossier op het oog heeft, vraag ik hieromtrent meer informatie aan de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant.

Zodra ik over deze gegevens beschikt, zal ik ze in een aanvullend antwoord meedelen.

Vraag nr. 59
van 12 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Faciliteiten – Kraainem

In een lokaal blad roept de burgemeester van de Vlaams-Brabantse faciliteitengemeente Kraainem de bevolking op om massaal in een brief Franstalige belastingcohiere te eisen.

1. Heeft de minister laten onderzoeken of het om een gemeentelijke publicatie gaat, dan wel om een privé-publicatie waarin de oproep op kosten van de gemeente werd gepubliceerd ?

Beschikt de minister terzake al over gegevens ?

2. Daarnaast beschuldigt de burgemeester in een standaardbrief de Vlaamse autoriteiten van een schending van de meest elementaire rechten.

Werd reeds onderzocht of dit schrijven op officieel briefpapier van de gemeente werd verstuurd ?

Acht de minister een dergelijk initiatief vanwege een burgemeester hoe dan ook toelaatbaar ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger heeft een concreet geval op het oog dat mij als toezichthoudende overheid vooralsnog niet bekend is.

De gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant wordt gevraagd hieromtrent een onderzoek in te stellen.

De resultaten van dat onderzoek zullen in een aanvullend antwoord worden verstrekt.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD*
(Reglement artikel 81, 6)**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 65
van 12 februari 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Resolutie Indonesië – Opvolging

Op 28 mei 1997 keurde het Vlaams Parlement een resolutie goed betreffende de houding van Vlaanderen tegenover Indonesië (*Stuk nr. 539 (1996-1997) – Nr. 4 – red.*).

Op welke manier heeft de Vlaamse regering opvolging gegeven aan deze resolutie en met welk resultaat ?

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 123
van 12 februari 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Genetisch gemanipuleerde voedingswaren – EU-raad Leefmilieu

De controverse rond de toepassing van genetische manipulatie in voedingswaren neemt toe.

Gezien het onnoemelijke belang van deze basisvoorzieningen voor mens en dier, is permanente voorzichtigheid geboden.

In december 1998 is op de Raad van de EU-ministers van Leefmilieu de mogelijkheid onderzocht om te komen tot een uniewijd moratorium op de verkoop van voedingswaren en zaden die genetisch gemodificeerd zijn of genetisch gemodificeerde stoffen bevatten.

Er zijn uiteraard zowel voor- als tegenstanders van dergelijk moratorium. Het is niet aanvaard door de ministerraad.

1. Welk standpunt werd hierin door België aangenomen en met welk resultaat ?
2. Op welke wijze is het Vlaams Gewest betrokken bij deze aangelegenheid ?
3. Op welke manier wordt de Vlaamse minister in deze materie geïnformeerd over het politiek en maatschappelijk draagvlak ?

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 95
van 9 februari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

OCMW-actie "A.u.b. postbode" – Evaluatie

De actie "A.u.b. postbode" heeft tot doel bejaarden of gehandicapten te wijzen op de mogelijkheden om bepaalde bewerkingen door de postbode thuis te laten uitvoeren. Op aanvraag van het OCMW kan De Post ook optreden als bemiddelaar tussen bejaarden of gehandicapten en de bijstandsdiensten van het OCMW. De OCMW's konden bovendien op de keerzijde van deze affiches informatie laten drukken over hun diensten.

Om deze bestaande service beter bekend te maken, zond de minister in de winter van 1997-1998 een omzendbrief naar OCMW's, gemeentebesturen en centra voor algemeen welzijnswerk om hun medewerking te vragen voor het opstellen van een plaatselijk, gecoördineerd noodplan. De afdeling Welzijnsbevordering van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap volgde dit verder op.

De voorbije winter was gelukkig geen strenge winter, het noodplan moest dus allicht niet worden uitgetest. Allicht zijn er toch in heel wat gemeenten

* datum van afsluiting : 18/3

denkoefeningen gedaan en plannen opgesteld om energieleveringen, maaltijdbedeling, dag- en nacht-opvang te organiseren : zij kunnen inspirerend zijn voor andere gemeenten.

1. Werde de omzendbrief van de minister effectief opgevolgd ? Welke OCMW's zijn ingegaan op de actie ? Heeft de minister reeds een zicht op de OCMW's die een akkoord afsloten met De Post (cfr. antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 59 van 3 november 1997 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 16 januari 1998, blz. 950) ?
2. Welke bijstellingen voor zijn beleid put de minister uit de verzamelde ideeën ? Worden deze ideeën op een of andere manier doorgegeven aan de OCMW's, zodat ze zich hieraan kunnen inspireren ?

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
56	18.01.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vertaling van verdragen – Afspraken met Nederland</i>	1366
57	21.01.1999	M. Olivier	<i>Millenniumprobleem – Maatregelen</i>	1367
58	25.01.1999	M. De Schamphelaere	<i>Vlaamse Infolijn – Start</i>	1368
59	28.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Grensgebieden – Samenwerkingsverbanden</i>	1369
60	28.01.1999	M. Vandenbussche	<i>Cultureel akkoord Franse Gemeenschap – Stand van zaken</i>	1369
61	05.02.1999	J. Browaey	<i>NV Soresma – Overheidsopdrachten</i>	1370
63	09.02.1999	H. Suykerbuyk	<i>Nexus Instituut – Subsidiëring</i>	1321
64	12.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Promotion de la Francophonie – Subsidiëring Franse Gemeenschap</i> ...	1321
△ 65	12.02.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Resolutie Indonesië – Opvolging</i>	1384
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening				
117	08.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Jachthavenproject St.-Amands – Bezwaren</i>	1322
142	20.01.1999	D. Van Mechelen	<i>Grensovergang Putte (Kapellen) – Verkeersveiligheid</i>	1323
167	02.02.1999	J. Coens	<i>Oprit A17 Torhout – Stand van zaken</i>	1324
168	02.02.1999	J. Coens	<i>Headquarterzone Brugge – Stand van zaken</i>	1324
169	02.02.1999	C. Decaluwé	<i>Kruispunt N512-N353 Spiere-Helkijn – Heraanleg</i>	1325
170	02.02.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Fietsstroken – Criteria</i>	1326
171	02.02.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Luchthaven Zaventem – Spoorverbindingen</i>	1326
172	02.02.1999	J. Malcorps	<i>Betonfabriek Devos-Kets Emblem – Nabestemming groengebied</i>	1327
173	03.02.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>De Lijn – Reductie voor deeltijds lerenden</i>	1328
174	05.02.1999	H. Lauwers	<i>Buitengebied-BPA's – Beleidsuitgangspunten</i>	1329
175	05.02.1999	C. Vandenbroeke	<i>Fietspaden – Provinciale verschillen</i>	1330
176	05.02.1999	C. Vandenbroeke	<i>Meensesteenweg Bissegem – Zebepad</i>	1330
177	09.02.1999	J. De Roo	<i>N49 Zelzate-West – Geluidshinder</i>	1332
178	09.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Zeekanaal Brussel-Schelde – Modernisering</i>	1332
179	12.02.1999	J. Geysels	<i>Ontsnippingsbeleid – Maatregelen</i>	1333
180	12.02.1999	J. Coens	<i>Gewestplan Brugge-Oostkust – Golfterrein Damme</i>	1334
185	19.02.1999	M. Olivier	<i>Sluiting overwegen Menen – Veiligheid zwakke weggebruikers</i>	1335
186	19.02.1999	H. Suykerbuyk	<i>Goederenlijn Rotterdam-Antwerpen – Overleg</i>	1336

T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

86	08.01.1999	J. Stassen	<i>Beschermde landschap Kemmelberg – Speelbos</i>	1371
99	25.01.1999	J. Coens	<i>Waterheffing – Apartmentsgebouwen</i>	1372
105	28.01.1999	J. Malcorps	<i>Bedrijfsterrein Maes-Eelen Schoten – Sanering</i>	1373
113	28.01.1999	M. Olivier	<i>Oude pc's – Hergebruik en recyclage</i>	1374
117	03.02.1999	J. De Roo	<i>Bebossing – Oost-Vlaanderen</i>	1375
118	09.02.1999	F. Vermeiren	<i>Vlaanderen Proper – Organisatie</i>	1376
119	09.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vervuiling Kouterwijk St.-Amands – Aanpak OVAM</i>	1377
121	12.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bijzondere veldwachters en jachttopzieners – Uniform</i>	1379
122	12.02.1999	M. Olivier	<i>Sociale werkplaatsen – Erkenning</i>	1337
△ 123	12.02.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Genetisch gemanipuleerde voedingswaren – EU-raad Leefmilieu</i>	1384

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

47	09.02.1999	J. De Roo	<i>RVT-bedden – Gent-Eeklo</i>	1380
----	------------	------------------	--------------------------------------	------

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

83	12.02.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Motie tewerkstelling allochtonen – Overheidsdiensten</i>	1338
84	12.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Scholengroepen – Vlaamse school Komen</i>	1339
87	19.02.1999	D. Lootens-Stael	<i>Nederlandstalige basisscholen Brussel – Vreemdetalenonderricht (2)</i> ...	1339

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

51	09.02.1999	J. De Meyer	<i>Landbouwbeleid – Evaluatie</i>	1341
52	12.02.1999	J. Penris	<i>VIZO-advertentie – Sollicitatievoorwaarden</i>	1345
53	12.02.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Motie tewerkstelling allochtonen – Promotie etnisch ondernemen</i>	1346
54	15.02.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Roldoorbrekend personeelsbeleid – Initiatieven</i>	1347
55	26.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Personeelsadvertenties ARGO en VRT – Allochtonen en vrouwen</i>	1347

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

50	20.01.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlabinvestproject Kerkeveld (Kraainem) – Eigendomssituatie</i>	1381
58	05.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Aanslagbiljetten huisvuiltaks Wemmel – Taalgebruik</i>	1383
59	12.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Faciliteiten – Kraainem</i>	1383
60	12.02.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Sociale huur – Intresten op huurwaarborg</i>	1348
61	12.02.1999	J. Malcorps	<i>Intercommunale ILVA – Afvalverbrandingscontract</i>	1348
62	17.02.1999	J. Stassen	<i>Intercommunale ILVA – Financiële situatie</i>	1349
63	19.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Gemeentelijk onderwijs Kraainem – Werkingskosten</i>	1350

64 25.02.1999 **L. Van Nieuwenhuysen** *Voeren – Gemeentelijke steun aan Franstalige school* 1351

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

18	15.10.1998	C. Decaluwé	<i>OCMW's – Bospatrimonium</i> 1351
88	02.02.1998	R. Van Den Heuvel	<i>Geleidehonden – Toegankelijkheidsproblemen</i> 1356
89	02.02.1999	P. Ceysens	<i>Centra voor kinderopvang en gezinsondersteuning – Leeftijdsgrens</i> 1356
91	03.02.1999	D. Van Mechelen	<i>Meervoudig gehandicapte kinderen – Opvangmogelijkheden</i> 1358
92	03.02.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Straatnamen – Vrouwen</i> 1359
93	05.02.1999	F. Vermeiren	<i>Subsidies aan auteurs en vertalers – Kritiek Rekenhof</i> 1359
94	09.02.1999	M. De Schamphelaere	<i>Geïntegreerde basiswerking – Subsiëring</i> 1360
○ 95	09.02.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>OCMW-actie "A.u.b. postbode" – Evaluatie</i> 1384
96	12.02.1999	M. Olivier	<i>Privaatrechtelijke openbare bibliotheken – Loonsubsidies</i> 1361
97	15.02.1999	K. Van Dijk	<i>Integratiecontracten – VDAB</i> 1362
100	17.02.1999	M. Keulen	<i>Herdenkingsprojecten Gezelle en Boon – Budget</i> 1363
101	17.02.1999	P. Ceysens	<i>Ontwerpbesluit beroepskeuze gehandicapten – Planning</i> 1364
118	10.03.1999	J. Malcorps	<i>Kindeffectrapport – Milieudecreten</i> 1364

B. GROUWELS, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid

22 09.02.1999 **C. Van Eyken** *"Tram 81" – Doelstellingen* 1365

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening*

296 15.04.1997 **G. Raskin** *Duinendecreet – Preventieve bouwvergunningen* 1365

* zie opmerking vooraan